

Tiểu thuyết

Đừng Nói Mãi Mãi

Linda Howard

Lời Giới Thiệu

Linda Howard nói rằng từ lâu sách đã đóng một vai trò to lớn trong cuộc đời bà, dù là để đọc hay viết. Tác giả tiểu thuyết lãng mạn đầu tiên bà đọc là Margaret Mitchen và kể từ đó trở đi bà đọc rất nhiều với tất cả đam mê. Trong những năm gần đây, mối quan tâm của bà tập trung chủ yếu vào dòng tiểu thuyết lãng mạn, bởi bà “dễ dàng thấy chán chuyện giết người, bạo lực và chính trị”. Sau hai mươi một năm viết truyện chỉ để mua vui cho mình, rốt cuộc Howard đã gom đủ dũng cảm để gửi một tiểu thuyết tới nhà xuất bản - và lập tức thành công. Nhà văn gốc Alabama giờ đã trở thành người nhiều lần xuất hiện trong danh sách tác giả sách bán chạy nhất của tờ New york Times.

Chương 1

Anson Edwards ngồi một mình trong văn phòng rộng rãi xa hoa của ông, hai bàn tay chụm vào nhau trong lúc cân nhắc những điểm mạnh của hai vị phó tướng, tự hỏi ai trong hai người thích hợp nhất để cử đi Houston. Ưu điểm của ông là khả năng phân tích nhanh và chính xác, thế nhưng trong trường hợp này ông không muốn đưa ra một quyết định vội vàng. Đối thủ Sanl Bronson của ông là một nhân vật khó hiểu, luôn giữ bí mật lá bài của mình đến phút cuối; đánh giá thấp ông ta sẽ gây nên thiệt hại khôn lường. Bản năng mách bảo ông rằng cố gắng mua lại hãng sản xuất hợp kim của Bronson một cách công khai sẽ thất bại, người khôn ngoan như Bronson hẳn phải có tài sản chìm nào đó. Anson cần khám phá ra những tài sản đó là gì, giá trị của chúng là bao nhiêu trước khi có thể mơ về chiến thắng trong cuộc sáp nhập hãng Hợp kim Bronson vào tập đoàn Spencer-Nyle. Ông biết mình sẽ dễ dàng giành quyền kiểm soát bằng cách đưa ra một cái giá cao hơn giá trị thật của công ty, nhưng đó không phải cách làm của Anson. Ông còn có trách nhiệm với các cổ đông của Spencer-Nyle và ông không phải là loại người liều lĩnh. Ông sẽ chỉ làm những việc cần thiết để mua được Bronson, không hơn.

Ông có thể tổ chức một đội điều tra để làm việc này, nhưng như thế sẽ đánh động Bronson, mà khi đã đánh hơi được nguy hiểm thì Bronson sẽ có thể tìm cách chống trả khiến sự việc kéo dài nhiều tháng trời. Anson không muốn thế, ông muốn công việc kết thúc nhanh chóng. Nước cờ tốt nhất bây giờ là chỉ dùng một người, người mà ông có thể tin tưởng trong mọi hoàn cảnh. Ông tin cậy Rome Matthews và Max Conroy như nhau, nhưng ai mới là người thích hợp nhất trong công việc này?

Rome Matthews là người nổi nghiệp mà đích thân ông đã lựa chọn và huấn luyện; Rome cứng rắn, thông minh, chính trực và luôn giành thắng lợi trong mọi việc anh làm. Nhưng Rome lại là cái tên quá nổi tiếng trong giới kinh doanh, mà Houston lại gần Dallas tới mức Anson khó lòng hy vọng có người không biết bài anh ta. Chỉ sự xuất hiện của Rome thôi đã là một cảnh báo trong cộng đồng doanh nghiệp rồi.

Mặt khác, Max Conroy lại chưa được nổi tiếng như thế. Người ta thường không coi trọng anh bằng Rome; đó chính là vì ngoại hình như người mẫu lẫn hình ảnh biếng nhác, hài hước mà anh hay thể hiện. Mọi người thường không tin rằng Max sẽ quyết tâm làm một việc gì giống như Rome. Nhưng trong con người Max Conroy có sẵn chất thép, một sự tàn nhẫn mà anh khéo léo ngụy trang. Cái vẻ nhã nhặn bên ngoài chỉ là giả tạo, anh kiểm soát chặt chẽ phần mãnh liệt đáng sợ của mình ở sâu bên trong. Những kẻ không thực sự hiểu anh luôn bị lừa hoàn toàn, họ tưởng anh là một tay chơi chứ không phải nhà quản trị thực thụ.

Vậy phải là Max thôi, người sẽ có cơ hội tốt hơn để thu thập thông tin một cách lạng lẽ.

Anson lại cầm một tập hồ sơ lên và lật qua các trang thông tin về nhân sự chủ chốt ở Hợp kim Bronson. Người ta biết rất ít về bản thân Bronson, người đàn ông này rất thận trọng và là một thiên tài. Nhưng sức mạnh của một sợi xích vốn chỉ được đánh giá qua mắt xích yếu nhất của nó, và Anson quyết tâm tìm ra mắt xích ấy ở Bronson.

Ông giở bài bức ảnh trợ lý của Bronson và dừng tay. Có vẻ như Bronson tin tưởng trợ lý của mình tuyệt đối mặc dù giữa họ ít có dấu hiệu cho thấy một mối quan hệ thân mật. Anson cau mày khi nhìn tấm ảnh; người phụ nữ này khá xinh xắn với mái tóc vàng và mắt nâu sẫm, nhưng không phải mỹ nhân. Đôi mắt sẫm màu của cô ta ẩn chứa vẻ dè dặt cẩn trọng. Cô ta đã kết hôn với Jeff Halsey, người thừa kế của một gia đình giàu có ở Houston,

nhưng năm năm trước họ đã ly hôn. Giờ cô ta ba mươi một tuổi và chưa tái hôn. Anson kiểm tra lại tên cô: Claire Westbrook.

Ông trầm ngâm ngả người ra thành ghế. Liệu cô ta có dễ bị hấp dẫn trước sự quyến rũ của Max không? Chuyện còn phải hạ hồi phân giải. Rồi ông gõ vào bức ảnh với một quyết định chớp nhoáng. Claire Westbrook hẳn là mắt xích yếu nhất trong sợi dây xích của Bronson.

Claire len qua cánh cửa đôi ra ngoài hiên và đi tới bức tường đá thô cao của eo, bức tường đó ngăn cách hàng hiên và vườn hoa. Đặt tay lên mặt đá lạnh, cô đăm đăm nhìn khu vườn nhưng không hề thấy những khóm hoa được nhấn có chủ ý bằng những bóng đèn đặt rải rác trên mặt đất. Làm sao mà Virginia có thể, mời Jeff và Helene tới đây khi biết Claire đã chấp nhận lời mời được chứ?

Tất nhiên cô đã cố tình làm thế; cô ta hân hoan trước vẻ ngỡ ngàng mà Claire không hoàn toàn che giấu được khi nhìn thấy chồng cũ của mình tới bữa tiệc cùng cô vợ xinh đẹp đang bụng mang dạ chứa của anh ta.

Nước mắt cay xè dâng lên và Craile phải chớp mắt để ngăn chúng lại. Cô đã tưởng mình có thể tự tin nếu có bất ngờ chạm mặt anh ta, nhưng cô vẫn choáng váng trước sự cố tình đầy ác ý của Virginia. Cô và Virginia chưa bao giờ là bạn thân, nhưng cô cũng không nghĩ tới điều này. Thật nực cười, Claire chấp nhận lời mời chỉ vì sự thúc giục của chị gái cô - Martine. Chị Martine nghĩ cô sẽ khá hơn khi ra khỏi căn hộ và hòa nhập với xã hội. Ý định tốt đẹp chẳng đi đến đâu, Claire châm biếm nghĩ, kiềm chế thôi thúc muốn bật khóc của mình. Tình cảnh này đâu có đáng để cô phải khóc, và nó cũng dạy cho cô một bài học: Đừng bao giờ tin tưởng bất kỳ cô bạn gái cũ nào của chồng cũ. Rõ ràng Virginia chưa bao giờ tha thứ cho Claire vì đã từng là bà Jeff Halsey.

“Khói thuốc và tiếng ồn cũng quá mức chịu đựng của cô à?”

Claire quay phắt lại, giật mình vì những lời ấy quá gần với tai cô. Cô đã chắc chắn không có ai khác ở ngoài hiên. Quyết không để cho người khác biết mình đang buồn khổ, cô nướng một bên chân mảy ra chiều khó hiểu.

Người đàn ông bị bóng đèn bên kia cửa kính chiếu sáng từ đằng sau, khiến cô không tài nào nhìn được nét mặt anh ta, nhưng cô chắc chắn mình không quen biết người này. Anh ta cao ráo và rắn chắc đôi vai rộng bên dưới chiếc áo comlê dự tiệc màu trắng được cắt may hoàn hảo, và anh ta ở gần đến nỗi cô có thể ngửi được mùi nước hoa đàn ông dịu dịu.

“Tôi xin lỗi, tôi không định làm cô giật mình”, anh ta nói và di chuyển đến bên cạnh cô. “Tôi thấy cô ra ngoài này và nghĩ là mình cũng cần chút không khí trong lành. Chúng ta chưa được giới thiệu với nhau nhỉ? Maxwen Benedict.”

“Claire Westhrook”, cô lẩm bẩm đáp lời. Giờ thì cô đã nhận ra anh ta; đúng là họ chưa từng được giới thiệu với nhau, nhưng cô đã nhìn thấy anh ta trong buổi tiệc. Làm sao mà cô bỏ qua anh ta được. Trông anh ta như người mẫu, với mái tóc vàng dày dặn và đôi mắt sống động; Claire nhớ là mình đã nghĩ một người đàn ông có khuôn mặt thế kia đáng lẽ phải thấp bé thì mới công bằng chứ. Thay vào đó anh ta cao và di chuyển duyên dáng đầy nam tính, hút mọi ánh mắt phái nữ về mình. Bất chấp khuôn mặt hoàn hảo như tạc, ở con người này hoàn toàn không có điểm gì éo lá; vẻ đẹp của anh ta thuần nét nam tính, và bất kể khi nào nhìn vào một người phụ nữ, ánh mắt anh ta tràn đầy vẻ ngưỡng mộ của đàn ông dành cho đàn bà. Không phải chỉ có phụ nữ đẹp mới được hưởng toàn bộ sự ân cần của anh ta; mọi người phụ nữ, già hay trẻ, xấu hay đẹp đều được anh ta đối xử bằng sự lịch lãm và trân trọng khiến tất cả chảy đều tan chảy như một quả bóng tuyết dưới ánh nắng mặt trời nóng bỏng.

Nếu anh ta trông chờ cô cũng tan chảy y như những người khác thì sẽ phải thất vọng thôi, cô nghĩ một cách mỉa mai. Jeff đã dạy cô vài bài học đau đớn những anh chàng đẹp trai đom đóm, và cô thuộc từng bài một. Kể

cả với người đàn ông này cô cũng an toàn, dù năng lượng quyến rũ của anh ta mạnh đến mức như sờ thấy được. Thậm chí anh ta không cần tán tỉnh! Chỉ bề ngoài và nụ cười chói lóa kia cũng làm các cô gái choáng váng, trọng âm Anh quốc thì trí tò mò, và giọng nói trầm của anh ta có tác dụng xoa dịu tinh thần. Craile tự hỏi nếu anh ta có bị tổn thương không nếu cô không thấy ấn tượng chút nào.

“Tôi nghĩ cô có vẻ hơi buồn khi ra ngoài này”, đột nhiên anh ta nói và dựa vào bức tường, hoàn toàn không để ý gì đến màu trắng tinh khôi của chiếc áo comlê. “Có gì không ổn à?”

Lạy Chúa tôi, với từng ấy ưu điểm mà anh ta lại còn nhạy cảm nữa! Claire nhún vai, cố làm dịu âm điệu của mình khi cô trả lời. “Không hẳn. Tôi chỉ không biết phải xử trí ra sao trước một tình huống kỳ quặc.”

“Nếu thế, không biết tôi có giúp gì được không?”, anh ta đề nghị một cách điềm tĩnh, lịch sự và kiềm chế.

Claire ngập ngừng, trong lòng có một chút thích thú bất chấp lý trí của cô. Cô đã nghĩ anh ta là kiểu khéo nói và khó dò, nhưng sự kiểm soát mà cô cảm nhận được nơi anh ta có vẻ hơi khác thường.

“Cảm ơn anh, nhưng không có gì to tát cả”, cô chỉ việc tìm ra cách nào đó để lịch sự ra về mà không khiến bất kỳ ai nghĩ là mình đang tháo chạy. Sự việc không phải tại Jeff; cô đã quên anh từ lâu. Nhưng đứa bé Helene đang mang là một lời nhắc nhở về nỗi đau cô không tài nào quên được, về đứa con mà cô đã mất. Cô đã muốn có con biết nhường nào...

Đằng sau họ, cánh cửa đôi lại mở ra và Claire sững sờ khi Virginia ào đến chỗ họ và tuôn ra một tràng cảm thông giả dối. “Claire yêu quý, mình hết sức xin lỗi! Mình không hề biết Jeff và Helene sẽ có mặt. Lloyd đã mời họ và mình cũng ngạc nhiên kinh khủng y như cậu. Bạn thân yêu, cậu

không quá đau khổ đấy chứ? Rồi cuộc bọn mình đều biết cậu đã yêu anh ấy...”

Maxwell Benedict đứng thẳng người bên cạnh cô và Claire cảm nhận được sự quan tâm sâu sắc của anh. Má cô đỏ bừng khi cắt lời để Virginia không thể nói thêm gì nữa. “Thực ra là cậu không phải xin lỗi gì đâu, Virginia. Mình chẳng buồn tí nào cả”. Sự lãnh đạm trong giọng cô hoàn toàn có sức thuyết phục, cho dù đó là lời nói dối trắng trợn. Cô đã chết lặng trong lòng khi nghe nói Helene mang thai, giờ thì hình ảnh người vợ bầu bí đáng yêu một cách lộng lẫy và tràn đầy tự hào của Jeff đang giày xéo trái tim cô. Cô vẫn bị cảm giác mất mát ám ảnh đó là một nỗi đau cô chưa thể chế ngự nổi.

Virginia ngập ngừng, bối rối trước sự hờ hững mà Claire đang thể hiện. “À, nếu cậu chắc là cậu không sao... Mình lại tưởng cậu đang khóc hết nước mắt ở ngoài này trong cô độc.”

“Nhưng cô ấy đâu có ở một mình”, Maxwell Benedict nói thật tự nhiên và Claire giật thót khi cánh tay ấm áp của anh quàng quanh vai. Claire định tránh xa nhưng những ngón tay anh siết lại cảnh báo trên bờ vai trần và cô buộc mình đứng im. “Cô ấy cũng đâu có khóc mặc dù tôi sẵn lòng được chia vai chia sẻ nếu cô ấy có tâm trạng đó. Sao hả Claire? Em nghĩ mình có muốn khóc không?”

Một phần trong cô không thích cái cách anh ta dễ dàng gọi tên mình khi họ chỉ vừa gặp nhau lần đầu, nhưng phần khác lại biết ơn vì anh ta đang cho cô cơ hội vẫn hồi lòng kiêu hãnh và tránh để Virginia biết rốt cuộc âm mưu của cô ta đã thành công, dù không theo kế hoạch đã định. Ngẩng đầu lên với anh như cách cô thường thấy chị gái Martine của mình làm mỗi lần muốn quyến rũ anh chàng nào đó, Claire dành cho anh ta nụ cười rạng rỡ nhất. “Em thích nhảy một điệu hơn.”

“Vậy thì nhảy thôi, cô gái yêu quý. Xin phép cô nhé?”, anh ta lịch sự nói với Virginia, đẩy Claire đi qua vị nữ chủ nhà đang thất vọng và trở vào trong nhà. Sau vài phút yên bình ngoài hiên, bữa tiệc dường như càng ồn ã và đông đúc hơn. Mùi rượu và hơi người làm cô ngọt ngào, nhưng tiếng nhạc từ dàn âm thanh đã vượt lên trên tiếng cười nói, và họ nhập vào một nhóm người đang cố khiêu vũ ở giữa phòng. Không gian bị hạn chế đến mức thực tế mọi người chỉ có thể đứng đưa tại chỗ. Claire định gợi ý là họ nên thôi thì một tay Max đã nắm lấy cô và kéo vào thân hình anh ta bằng tay kia, vậy nên cô quyết định mình sẽ chỉ nhảy một điệu này. Anh ta không ôm cô sát người dù bị đám đông đưa đẩy, và một lần nữa cô lại cảm nhận được sự kiềm chế chặt chẽ dường như ngự trị qua mọi hành động của anh ta. Có lẽ cô đã đánh giá nhầm con người này, Claire trầm ngâm suy nghĩ. Chỉ vì có khuôn mặt đẹp như một bức tượng Hy Lạp mà cô đã lập tức cho rằng anh ta chỉ là một kẻ chơi bời nông cạn, nhưng dân chơi thì không thể có được sự kiềm soát lạnh lùng như thế. Có lẽ cô đã cảm nhận được tính cách bảo thủ kiểu Anh của anh ta.

“Anh đến Mỹ được bao lâu rồi?”, cô hỏi, buộc phải di chuyển lại gần để anh ta nghe được.

Một nụ cười hơi kỳ quái làm cong khuôn miệng đẹp của anh ta. “Sao cô biết tôi không phải dân Texas gốc?”

Cô cười khúc khích, “Chỉ đoán mò thôi mà”.

“Thực ra giọng tôi đã lai rồi. Mỗi khi về quê nghỉ lễ hay đi công tác, gia đình lập tức phàn nàn rằng tôi nói quá chậm.”

Anh ta đã không trả lời câu hỏi của mình, nhưng cô mặc kệ. Dù sao ở đây cũng ồn quá không nói chuyện được. Cô để trí óc mình trượt trở lại tình huống hiện tại và cân nhắc những cách xử lý bớt khó xử cho tất cả mọi người. Cô chắc chắn không muốn làm bẽ mặt Jeff hay Helene; họ cũng chỉ là nạn nhân trong cuộc trả thù của Virginia như cô mà thôi.

Ngay khi vũ điệu kết thúc, ai đó gọi tên Maxwell. Claire lợi dụng lúc anh ta phân tâm để nói “Cảm ơn vì điệu nhảy, anh Benedict” một cách lịch sự và bỏ đi trong lúc anh ta bị một người phụ nữ nhanh nhẹn chặn lại để lôi kéo sự chú ý. Miệng cô khẽ cong lên châm biếm. Hẳn anh ta thấy rất tồi tệ khi cứ bị phụ nữ lao vào như thế; tội nghiệp, có khi anh ta phải khổ sở kinh khủng... Mỗi khi không định lợi dụng điều đó.

Qua khoeo mắt, Claire trông thấy Virginia đang theo dõi cô sát sao và thì thầm bàn tán với một cô gái khác, người này cũng nhìn cô một cách tò mò kinh khủng. Mấy bà lắm chuyện! Ngay lúc ấy cô quyết định sẽ đối mặt với tình huống này một cách chủ động. Với cái đầu ngẩng cao và nụ cười trên mặt, Claire đi tới bên Jeff và Helene.

Ngay trước khi đến chỗ họ cô trông thấy Jeff chết lặng và vẻ lo lắng hiển hiện trên mặt; anh đã để ý thấy ánh sáng trong mắt cô và có lẽ đang tự hỏi liệu cô có định làm ấm lên với màn tình cảm sướt mướt như anh vẫn nhớ rất rõ không. Với nỗ lực đầy quyết tâm, Claire giữ nụ cười trên môi. Rõ ràng cô đã phạm sai lầm khi lảng tránh tiếp xúc với đàn ông trong suốt năm năm kể từ sau cuộc ly dị của họ, trừ những mối quan hệ thông thường nhất - mẹ và chị gái tưởng cô vẫn còn luyến tiếc Jeff, và hẳn nhiên Jeff cũng nghĩ vậy, cùng với Virginia và tất cả những người quen biết cũ của họ. Cô không biết giờ mình phải làm gì, trừ việc cố tỏ ra bình thường và lịch sự, để cho họ thấy việc này thực ra chẳng có nghĩa lý gì với cô.

“Xin chào”, cô vui vẻ nói, chủ yếu là với Helene. “Tôi nghĩ Virginia đã mời cả ba chúng ta để tấu hài cho buổi tối nay, nhưng tôi không định hòa theo cô ta. Chúng ta có nên làm hồng vớ kịch của cô ta không nhỉ?”

Helene rất nhanh trí; cô liền nở nụ cười, “Tôi thì thích làm hồng bản mặt cô ta hơn; nhưng dù gì chúng ta cũng nên cư xử lịch sự”.

Khi những người khác tiến lại đủ gần để nghe được điều họ đang nói, Claire liền kể về một lần đi mua sắm không thuận lợi, Helen đáp lại với câu

chuyện về những lần đấu tranh tư tưởng khi đi mua sắm, đến lúc này thì Jeff cũng đã khôi phục thần trí để tham gia vào cuộc chuyện trò bằng cách hỏi thăm bố mẹ Claire và gia đình chị gái cô. Họ đã lịch sự với nhau tới mức Claire muốn cười phá lên, nhưng đồng thời lại làm cô căng thẳng tới cứng cả họng. Họ sẽ phải diễn màn này đến bao giờ? Lòng kiêu hãnh là một chuyện, đứng đây tán gẫu với Helene, một người phụ nữ càng thêm phần xinh đẹp trong kỳ thai nghén, gần như quá sức chịu đựng của cô.

Rồi bàn tay ấm áp chạm vào hõm lưng cô. Claire ngẩng đầu lên và ngạc nhiên thấy Max Benedict bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh. “Tôi xin lỗi đã bắt em phải đợi”, anh ta dịu dàng xin lỗi. “Em sẵn sàng về chưa, Claire?”

Anh ta nói như thể họ đang có kế hoạch khác, và Claire tuyệt vọng đến mức vội chộp lấy cơ hội thoát thân này. “Tất nhiên rồi Max. Xin giới thiệu với anh, Helene và Jeff Halsey.”

Anh ta giành quyền kiểm soát, lịch lãm chào rồi khẽ nói tên mình, cúi đầu trên tay Helene và bắt tay Jeff. Claire suýt thì phá lên cười trước cái nhìn đờ đẫn trong đôi mắt xanh xinh đẹp của Helene. Dù cho đang có cuộc hôn nhân viên mãn và đã ở những tháng cuối của thai kỳ nhưng cô vẫn không miễn nhiễm được sức hút của Max Benedict Rồi anh ta liếc đồng hồ và lầm rầm, “Chúng ta thực sự phải đi rồi, cưng ạ”.

“Đi” chính xác là việc Claire muốn làm. Cô gắng gượng cười lần nữa khi lắng nghe Max nói những câu lịch sự, rồi bàn tay anh ta lại ấn lên lưng cô trong lúc đi cùng tới phòng ngủ, nơi cô đã để lại chiếc túi nhỏ của mình. Cô lôi nó lên từ một đồng túi, khăn ren, vài chiếc áo mưa không có gì hấp dẫn và vài chiếc áo khoác lông chồn. Anh đứng ở ngưỡng cửa chờ cô. Max không nói gì và Claire không đọc được điều gì trong biểu cảm của anh ta. Tại sao anh ta lại cứu cô? Chắc chắn đó là một hành động cố ý, nhưng cô không nghĩ ra nổi một lý do vì sao anh ta phải nhọc công thế. Rốt cuộc, họ là những kẻ hoàn toàn xa lạ; cuộc nói chuyện ngắn ngoài hiên không đủ để

tạo một mối quen biết xã giao. Cô cảm thấy có chút cảnh giác với anh ta và mọi tuyến phòng ngự sẵn sàng hướng lên phía trước.

Nhưng trước hết cần đi khỏi đây và việc đó là ưu tiên số một ngay lúc này. Còn cách nào tốt hơn là làm việc đó cùng với người đàn ông hấp dẫn nhất cô từng gặp? Rốt cuộc thì những anh chàng đẹp trai, quyến rũ cũng đâu có nhiều tác dụng lắm; họ vốn không thể tin tưởng được trong chuyện chung sống lâu dài, nhưng để gây ấn tượng thì rất tuyệt.

Một nụ cười giấu cợt hiện trên làn môi một cách hoàn hảo, như thể anh ta đọc được suy nghĩ của cô. “Ta đi chứ?”, anh ta hỏi, giơ bàn tay ra phía trước.

Cô tay trong tay rời bữa tiệc cùng Max, nhưng ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ cô liền bước khỏi tầm với của anh ta. Đèn đường trải ánh sáng bàng bạc xuống bãi cỏ và một loạt xe ô tô đỗ trên đường dẫn vào nhà và trên phố, làm mờ đi hình ảnh những ngôi sao nhạt nhòa đang nhấp nháy trên bầu trời. Đêm đầu xuân ấm áp và ẩm ướt như báo hiệu mùa mới bằng một đợt nóng hào phóng, quyết tâm quét sạch những hơi lạnh cuối cùng của mùa đông. Một chú chim e thẹn hót trên cây rồi rơi vào im lặng khi bị tiếng bước chân họ trên vỉa hè làm phiền.

“Ồ quái ác đó đã cố tình dựng lên chuyện này phải không?”, anh ta hỏi bằng giọng bình tĩnh và lãnh đạm đến mức trong một giây Claire đã không chắc có đúng mình nghe thấy chất thép trong câu hỏi ấy không. Cô nhìn lên và thấy mặt anh ta thoáng bị lay động bởi sự tức giận và quyết định là mình đã không nhầm.

“Chuyện hơi khó xử, nhưng không đến nỗi bi kịch”, cuối cùng cô nói, không sẵn lòng chia sẻ với người lạ này một chút tâm trạng thật sự nào của mình. Cô chưa bao giờ có khả năng để người khác đi vào tâm trí mình; chuyện càng đau lòng thì cô càng giấu kỹ đằng sau những nụ cười vô nghĩa và sự lảng tránh vô cảm khó lòng lay chuyển nổi. Đó đã là phần tính cách

mà từ hồi Claire còn bé đã khiến mẹ cô phải giận dữ và thất vọng, bởi bà đã luôn mong mỗi đứa con út noi gương người chị gái, một cô gái rạng rỡ, xinh đẹp và tài năng tới mức có thể làm tan chảy cả đá với nụ cười tỏa nắng của mình. Nhưng bà càng cố gắng thúc ép Claire thoát ra khỏi tình trạng trốn tránh của mình. Nhưng bà càng cố gắng thì Claire lại càng tháo chạy xa hơn, cho đến khi cuối cùng Alam Westbrook cũng phải bỏ cuộc.

Bỗng nhận ra đầu óc mình lại đang lơ đãng đi đến đâu đó khi thấy hai người chợt im lặng, Claire ngừng bước và giơ tay ra. “Cảm ơn sự giúp đỡ của anh, anh Benedict. Rất vui được gặp anh”, giọng cô lịch sự nhưng dứt khoát, cho thấy rõ là cô coi buổi tối nay đến đây là kết thúc.

Anh ta cầm lấy tay cô nhưng không bắt. Thay vào đó những ngón tay anh ta quấn quanh tay cô nhẹ nhàng, ấm áp, một sự đụng chạm không đòi hỏi được đáp lại “Em có sẵn lòng ăn tối với tôi ngày mai không, Claire?”, anh ta hỏi rồi nói thêm, “làm ơn đi nhé”, như thể đã cảm nhận được lời từ chối cô sắp sửa nói ra.

Claire do dự, hơi lay động trước từ “làm ơn” kia, cứ như là anh ta không biết mình gần như có thể mời bất kỳ người phụ nữ nào anh ta muốn, vào bất cứ thời điểm nào. Gần như thôi. “Cảm ơn anh, nhưng tôi không đi được.”

Chân mày Max khẽ nhướng lên và cô trông thấy đôi mắt sống động của anh ta lập lánh. “Em vẫn còn tơ tưởng đến chồng cũ đấy à?”

“Đấy không phải việc của anh, anh Benedict.”

“Một phút trước em đâu có nói thế. Tôi tưởng em đã nhẹ nhõm vì tôi can thiệp vào một chuyện mà lúc này lại thành ‘không phải việc của tôi’ đấy chứ”, anh ta nói mát.

Claire ngẩng đầu lên và rút tay về. “Đến giờ phản pháo đấy à? Tốt thôi. Và không, tôi không còn yêu Jeff.”

“Tốt. Vì tôi không thích có đối thủ.”

Claire nhìn anh ta một cách khó tin rồi cười phá lên. Cô không muốn để cao câu tuyên bố vừa rồi bằng cách thách thức; anh ta tưởng cô là loại người gì, kẻ ngu ngốc nhất trần đời à? Cô đã từng một lần bị như thế, nhưng sẽ không có lần sau đâu.

“Tạm biệt anh Benedict”, cô nói bằng giọng đuối khéo và đi đến chỗ ô tô của mình.

Khi Claire đưa tay ra để mở cửa xe, cô thấy một bàn tay dài và rám nắng đã đặt ở đó. Anh ta mở cửa xe cho cô và Claire khẽ lẩm bẩm câu cảm ơn trước khi ngồi vào xe và lấy chìa khóa ra khỏi túi.

Anh ta chống một tay lên nóc xe và cúi xuống, đôi mắt màu ngọc lam nheo lại, tối sẫm như đại dương.

“Ngày mai tôi sẽ gọi cho em, Claire Westblook”, Max nói bằng giọng lãnh đạm và tự tin cứ như là cô chưa từng từ chối anh ta vậy.

“Anh Benedict, tôi đã cố không tỏ ra thô lỗ, nhưng tôi không quan tâm đến anh.”

“Tôi có tem đảm bảo”, anh ta đáp lời một chút hóm hỉnh khẽ làm cong khuôn miệng và bất chấp bản thân Claire thấy mình đang nhìn chăm chăm vào môi anh ta, gần như bị thôi miên bởi vẻ gợi tình hoàn hảo của nó. “Tôi đã tiêm phòng đầy đủ, có tư cách khá tốt. Tôi không bị cơ quan hành pháp nào truy nã, chưa từng kết hôn và đối xử tốt với bọn trẻ con. Em có cần thư giới thiệu nữa không?”

Một tràng cười ấm áp nở ra bất chấp sự kiềm chế của Claire. “Còn dòng dõi của anh có ấn tượng không?”

Max cúi người qua cánh cửa mở và mỉm cười với cô không chê vào đâu được. Chúng ta có thể bàn về nó trong bữa tối ngày mai được không?”

Có một chút yếu lòng kỳ lạ nảy nở bên trong Claire. Dù không quá chú tâm nhưng đã từ lâu Claire nhận ra mình rất cô đơn. Ăn tối với anh ta thì có hại gì nào? Chắc chắn cô sẽ không phải lòng anh ta - họ sẽ nói chuyện và cười đùa thưởng thức một bữa ăn ngon và có lẽ cô sẽ có thêm một người bạn.

Cô do dự một thoáng nữa rồi đầu hàng. “Thôi được. Tôi đồng ý cảm ơn anh.”

Giờ thì anh ta cười rõ tươi, hàm răng trắng sáng lấp lánh. “Phải nhiệt tình thế chứ! Cô gái yêu quý, tôi hứa với em sẽ cư xử chừng mực hết sức. Tôi sẽ đón em ở đâu và lúc mấy giờ đây? Tám giờ nhé?”

Họ đồng ý với nhau về thời gian và Claire chỉ cho anh đường đến căn hộ của mình. Một lát sau cô lái xe đi, và đến khi dừng lại ở cột đèn giao thông đầu tiên cô đã phải chau mày kinh ngạc. Tại sao cô lại đồng ý đi chơi với anh ta? Cô đã thề sẽ tránh xa loại người ấy như tránh tà, vậy mà anh ta lại thân nhiên lượn quanh những lớp bảo vệ và khiến cô cười và cô lại thấy mình thích anh ta nữa chứ. Có vẻ như anh ta không quá đề cao bản thân, một đặc tính sẽ khiến cô bỏ chạy cật lực ngay lập tức. Anh ta cũng đã thể hiện lòng tốt khi nhảy vào cứu cô...

Anh ta đủ sức hủy hoại sự thanh thản trong tâm hồn cô.

Trước lúc vào trong căn hộ của mình, Claire đã quyết định sẽ hủy cuộc hẹn, nhưng ngay khi đóng cửa và khóa lại, sự im lặng trống rỗng trong các phòng ủa đến, làm cô choáng ngợp. Cô đã không chịu nuôi mèo, cảm thấy việc đó chẳng khác nào quảng cáo cho nỗi cô đơn của mình, nhưng giờ cô ước gì mình có một con vật cưng nào đấy, bất kỳ con nào, để mừng cô về nhà. Con chó, con mèo không bao giờ quan tâm đến chuyện cô có xứng với

các kỳ vọng hay không. Một cái bụng no căng, một chiếc giường ấm áp và ai đó để gãi tai là tất cả những gì chúng cần. Nhắc đến đó mới thấy, cả con người cũng chỉ cần đến thế, Claire mệt mỏi nghĩ. Thức ăn, chốn nương thân và tình thương.

Tình thương. Cô đã có thức ăn và chỗ ở, mọi biểu hiện vật chất của một xuất thân từ gia đình trung lưu khá giả. Cô cũng đã được yêu thương, nhưng đó chỉ là những mảnh tình yêu nhỏ bé vô tư, mẻ ra từ khối tình yêu vĩ đại bố mẹ dành cho chị Martine. Claire thậm chí không thể trách họ; Martine quá hoàn hảo. Các cô chị gái khác có thể vì thế mà lên mặt với đứa em nhỏ luôn e thẹn, nhút nhát của mình, nhưng Martine luôn tử tế, và kiên nhẫn với Claire, thậm chí đến giờ vẫn còn lo lắng cho cô. Bất kể chị có bận bịu như thế nào vì công việc luật sư, vì những đứa con hiếu động được yêu chiều hay, vì người chồng cũng bận rộn y như vậy đi nữa thì chị luôn có thời gian gọi cho Claire ít nhất hai lần một tuần. Thế nhưng, nơi nào đó trong lòng Claire vẫn luôn khó chịu trước sự thiên vị quá rõ ràng của bố mẹ dành cho Martine. Cô nhớ hồi nhỏ đã từng nhìn vào gương và tự hỏi mình bị làm sao. Nếu cô xấu xí hay có tính cách khó chịu thì ít nhất đó cũng là một lý do để cô không được lòng bố mẹ. Nhưng mặc dù không đẹp như chị Martine, cô cũng khá xinh xắn và đã cố hết sức làm mọi người hài lòng, cho đến khi cô nhận ra “hết sức” cũng vẫn không đủ và bắt đầu trốn tránh. Đó chính là khiếm khuyết của cô: Đơn giản là cô không đạt. Chị Martine rất đẹp; Claire thì chỉ xinh xắn. Martine là một đứa trẻ vui vẻ và hướng ngoại; Claire lại thiên về những giọt nước mắt không lời giải thích và lảng tránh mọi người. Martine có năng khiếu, chị chơi piano rất giỏi và là một sinh viên nghệ thuật xuất sắc;

Claire không chịu học bất kỳ thể loại âm nhạc nào và thường trốn đi cùng với một cuốn sách. Martine thông minh và giàu tham vọng; Claire cũng sáng dạ nhưng không nỗ lực hết mình. Martine cưới một vị luật sư trẻ đẹp trai và cũng giàu tham vọng như chị, cùng mở văn phòng luật với anh ta và có hai đứa trẻ hạnh phúc tuyệt vời; Claire cũng đã kết hôn với Jeff -

lần duy nhất trong đời cô từng làm hài lòng mẹ - nhưng cuộc hôn nhân đã đổ vỡ.

Giờ đây, sau năm năm, Claire đã nhìn thấu cuộc hôn nhân của mình và nguyên nhân rạn vỡ. Thành thực mà nói phần lớn là lỗi tại cô. Cô đã quá sợ rằng mình sẽ không đạt được những kỳ vọng của mọi người với tư cách bà Jefferson Halsey tới mức lúc nào cũng phải quay như chong chóng cố trở thành nữ chủ nhân hiếu khách nhất, người nội trợ hoàn hảo nhất, thời trang nhất và cô đã ép bản thân căng thẳng tới mức không còn lại gì cho Jeff. Đầu tiên anh chịu đựng; rồi khoảng cách giữa họ tăng dần cho đến khi đôi mắt anh bắt đầu lang thang... Và dán chặt vào Helene. Cô ta là một phụ nữ xinh đẹp, lớn tuổi hơn Claire và đầy tự tin. Lúc ấy chỉ vì Claire mang thai một cách bất ngờ nên hai người mới không ly dị ngay. Công bằng mà nói, Jeff đã rất dịu dàng và tử tế với Claire cho dù việc cô mang thai cũng đồng nghĩa với việc anh phải chấm dứt quan hệ với Helene. Anh yêu Helene, nhưng Claire là vợ và đang mang đứa con của anh, vì thế anh không thể hủy hoại cô bằng cách yêu cầu ly dị.

Rồi cô sảy thai. Anh đã chờ đến khi sức khỏe của cô hoàn toàn bình phục mới nói rằng mình muốn dọn đi. Cuộc chia tay đã làm nửa thành phố Houston thất vọng vì thiếu hẳn tính cay nghiệt. Claire biết là mọi chuyện đã kết thúc từ trước khi cô mất con. Họ ly dị một cách êm thấm, Jeff cưới Helene ngay khi được luật pháp chấp thuận và trong vòng một năm cô ta đã cho anh một đứa con trai. Giờ cô ta lại đang mang thai lần nữa.

Claire rửa mặt, đánh răng và trèo lên giường, cầm cuốn sách trên bàn cạnh giường lên, cố không nghĩ về đứa bé cô đã mất. Đó đã là chuyện quá khứ, cũng như cuộc hôn nhân của cô, và thực sự thì vụ ly dị là điều tốt đẹp nhất từng đến trong đời cô. Nó đã buộc cô phải tỉnh mộng và nhìn lại bản thân thật kỹ. Cô đã phí hoài cả đời cố làm vui lòng tất cả những người xung quanh chứ không phải chính mình. Cô sẽ là chính mình, và trong năm năm qua, cô đã làm được. Về cơ bản cô hài lòng với cuộc sống đang tạo dựng

cho riêng mình. Cô có việc làm tốt; đọc sách bất cứ lúc nào và bao nhiêu tùy thích. Cô nghe những loại nhạc mình thích. Giờ đây cô gần gũi với Martine hơn bất kỳ lúc nào trong đời, bởi Claire không còn cảm thấy bị chị gái đe dọa nữa. Thậm chí cô cũng có quan hệ tốt đẹp hơn với bố mẹ... Cô chỉ ước giá mà mẹ thôi ép mình “tìm lấy một chàng trai trẻ tử tế và ổn định” thôi.

Claire ít khi đi chơi cô không thấy làm thế có lợi gì cả. Cô cũng không muốn ổn định với một cuộc hôn nhân nửa vời nào đó dựa trên những lợi ích chung, và cô chắc chắn không phải loại người truyền cảm hứng cho một đam mê bùng cháy. Cô đã học được cách kiềm chế và làm sao để bảo vệ mình. Nếu điều đó có làm cho cô có vẻ lạnh lùng và kém nhiệt tình đi nữa thì cũng chẳng sao. Như thế vẫn còn hơn là mở lòng để rồi phải đón nhận nỗi đau đớn vô bờ của việc bị ruồng bỏ.

Đó là cuộc đời cô đã chọn và tự xây dựng cho mình; vậy thì tại sao cô lại phải chấp nhận lời mời ăn tối của anh chàng Max Benedict ấy? Bất chấp khiếu hài hước, anh ta vẫn là một tay chơi, anh ta không có chỗ trong đời cô. Cô nên lịch sự nhưng kiên quyết hủy cuộc hẹn của họ. Claire đóng sách lại vì chẳng thể đọc nổi dòng nào; khuôn mặt đẹp trai của Maxwell Benedict cứ lượn lờ trên trang sách. Đôi mắt nâu của Claire tràn ngập nỗi bất an khi cô tắt đèn và kéo chăn lên đắp. Mặc cho bản năng đang kêu gào cảnh báo, cô vẫn biết rằng mình sẽ không hủy hẹn.

Max ngồi trong phòng khách sạn của mình, đôi chân gác lên bàn với một bình cà phê đặt bên cạnh khuỷu tay. Cặp lông mày của anh chau lại trong lúc đọc một bản báo cáo dày vừa nhận được trong thư. Ngón trở dài khe day bên lông mày trái trong lúc đọc; tốc độ đọc của anh nhanh khác thường và phút chốc đã sắp xong. Lơ đãng vươn tay ra lấy bình cà phê, cái chau mày của anh chuyển thành bực dọc khi Max nhận ra chiếc bình đã gần cạn. Anh đặt nó lên khay và đẩy nó sang một bên. Cà phê! Anh đã trở nên

nghiện thứ đồ uống này, lại một thói quen khác của người Mỹ đã lây nhiễm sang anh.

Max nhanh chóng đọc nốt bản báo cáo và vứt nó sang bên. Đôi mắt anh nheo lại chỉ còn bé tí. Anson đã nhận được những thông tin ám chỉ một công ty khác đang đeo đuổi Hợp kim Bronson. Điều này đã là một sự việc khó chịu, nhưng đáng ngại hơn là có những lời đồn công ty này liên quan đến người Trung Quốc. Nếu lời đồn đoán là sự thật thì có vẻ như Bronson đã phát triển được một loại hợp kim với trọng lượng nhẹ và gần như không thể phá hủy, cao cấp hơn loại hợp kim dùng cho các máy bay dò thám rất nhiều. Cho đến nay bản thân loại hợp kim này chỉ tồn tại trong những lời đồn thổi - chưa ai công bố điều gì và nếu có phát triển được nó thật thì Sam Bronson cũng đang giữ bí mật. Thế nhưng những lời đồn này cứ được lặp đi lặp lại.

Anh không thích như thế. Bất kỳ một động thái nào của các công ty khác cũng buộc anh phải tiến công, có lẽ còn trước khi anh kịp chuẩn bị sẵn sàng, mà như thế lại tăng khả năng hỏng chuyện. Max không định thất bại. Anh căm ghét sự thất bại; bản tính anh quá mãnh liệt và cực kỳ thận trọng, thế nên anh không chấp nhận điều gì khác ngoài chiến thắng tuyệt đối, trong mọi việc anh nhúng tay vào.

Max lại cầm bản báo cáo lên và đọc lướt qua lần nữa, nhưng anh cho phép suy nghĩ của mình lan man một chút. Cô gái Claire Westhrook ấy... Cô ta không giống như anh đã tưởng tượng. Anson đã nghĩ cô ta có thể là mắt xích yếu nhất và Max đã lạnh lùng trông đợi rằng mình sẽ quyến rũ cô ta một cách dễ dàng như bao phụ nữ khác. Thế nhưng chuyện lại không như tưởng tượng. Cô ta lãnh đạm và bình tĩnh quá sức thận trọng và kém nhiệt tình. Kể cả khi cô ta đã chấp nhận lời mời ăn tối của anh, Max vẫn có ấn tượng là cô ta làm thế vì có lý do riêng.

Đôi mắt anh nheo lại. Kể từ khi đến tuổi trưởng thành, nữ giới dường như bị khuất phục dưới chân anh. Max tán thưởng phái đẹp, hưởng thụ họ,

khao khát họ nhưng họ đến với anh quá dễ dàng. Đây là lần đầu tiên một người phụ nữ nhìn anh với biểu cảm lạnh lùng và trống rỗng rồi quay đi mà hoàn toàn không bận tâm gì, và anh không thích như thế. Anh vừa khó chịu và vừa bị thách thức nhưng đáng lẽ ra anh không được có cả hai phản ứng trên. Đây là việc làm ăn. Anh sẽ dùng sức hút của mình để lấy được thông tin cần thiết mà không có chút băn khoăn nào cạnh tranh trên thương trường cũng là chiến tranh, bất chấp cái vẻ ngoài hào nhoáng của những bộ comlê ba mảnh và các cuộc họp hội đồng quản trị. Nhưng quyến rũ không nằm trong kế hoạch của anh, vì thế sự thu hút của Claire với anh là điều hoàn toàn không mong đợi. Anh không dám phân tâm lúc này. Anh cần phải tập trung vào công việc trước mắt, lấy thông tin nhanh nhất có thể và hành động.

Max đã biết mình có bản năng giới tính rất mạnh, nhưng trước đây những ham muốn và phản ứng xác thịt luôn được cái đầu lạnh như đá của anh kiểm soát chặt chẽ. Anh làm chủ bản ngã, chứ không phải ngược lại. Đó là một phần trong tính cách của anh; mẹ thiên nhiên đã ban tặng anh cả trí tuệ tuyệt đỉnh lẫn ham muốn nhục dục khiến bất kỳ người đàn ông nào kém trí hơn sẽ phải quy ngã, nhưng anh rất thông minh còn lý trí thì rất mạnh mẽ và tập trung tới mức điều khiển được cả ham muốn xác thịt anh chưa khi nào buông lơi dây cương đối với phần bản chất hung hăng ấy của mình. Sự quan tâm không mong đợi với Claire Westrook khiến anh vừa tức giận vừa bối rối. Điều đó hoàn toàn không ổn trong tình hình này.

Cô xinh, nhưng anh đã có những người đàn bà đẹp hơn nhiều. Cô không hưởng ứng, tán tỉnh hay theo bất cứ một cách nào khác cho thấy rằng cô bị anh hấp dẫn. Điểm nổi bật duy nhất nơi cô là đôi mắt, nó vừa to vừa có màu nâu mượt như nhung. Anh không có lý do gì để nghĩ mãi về cô ta, thế nhưng Max không thể gạt bỏ cô ra khỏi tâm trí.

Chương 2

Tiếng chuông điện thoại làm Claire giật mình tỉnh giấc vào sáng hôm sau, khuôn miệng mềm mại của cô khẽ cong lên mỉm cười trong lúc cô lăn người sang để nhắc ống nghe lên và chấm dứt âm thanh khó chịu ấy. “Chào chị”, cô nói, giọng hơi khàn vì ngái ngủ.

Đầu dây bên kia im lặng một lát rồi Martine cười phá lên, “Chị ước gì em đừng có làm vậy? Sao em biết?”.

“Em nghĩ sáng nay có thể chị sẽ gọi đến hỏi chuyện em. Đúng, em có tới bữa tiệc của Virginia và không, em không phải hoa khôi đêm vũ hội.”

“Em trả lời chị mà không cần nghe câu hỏi”, Martine giả vờ cáu kỉnh. “Tóm lại em có vui không?”

“Em đâu phải kiểu người quảng giao”, Claire rào trước, giờ cô đã ngồi hẳn lên và nhét một chiếc gối vào sau lưng. Cô không định nhắc tới chuyện gặp Max Benedict và việc đã nhận lời ăn tối cùng anh. Martine sẽ hỏi cô cả tấn câu hỏi rồi hào hứng quá mức với một việc không đáng gì cả. Claire không trông đợi cuộc hẹn này sẽ là khởi đầu của một chuyện tình lãng mạn. Max có thể có bất kỳ người đàn bà nào anh ta chọn, thế nên không có lý gì anh lại không chọn mỗi tốt nhất. Đây chỉ là một cuộc hẹn ăn tối, không hơn không kém, một buổi đi chơi với người mới tới thành phố và chưa quen biết nhiều lắm. Có lẽ với anh ta tới đây chỉ là một lần nghỉ ngơi khi gặp gỡ một người phụ nữ không lao ngay vào mình.

Martine thở dài. Kinh nghiệm đã dạy chị rằng nếu Claire đã không muốn nói điều gì thì bất kể có dò xét hay tra khảo bao nhiêu cô cũng không đổi ý.

Với một người có bản tính nhút nhát và khiêm tốn thì Claire khá là bảo thủ. Vì yêu em gái và biết Claire nhạy cảm và dễ bị tổn thương ra sao, Martine thôi không tra hỏi, thay vào đó chị dễ dàng chuyển đề tài, cười vui vẻ trong lúc kể lại một trò tình quái kinh khủng mà cậu con trai tám tuổi của chị mới làm sáng nay.

Họ tán gẫu thêm vài phút nữa rồi tạm biệt. Claire gác máy và nằm lại trên gối, đôi mắt nâu trầm ngâm khi nhìn lên trần nhà. Những suy nghĩ của cô tiếp tục trở lại với Max Benedict và nét mặt anh ta được hình thành trong đầu; cô trông thấy đôi mắt anh, một màu ngọc lam sống động, nhưng sắc xanh trong đó liên tục thay đổi. Đợi lúc chúng ngả sang màu lục hơn màu lam, đã hai lần Claire thoáng thấy có gì đấy trong mắt anh làm cô giật mình, nhưng cô đã không nhận ra nó là gì. Cảm giác của cô giống như nhìn thấy một cái bóng trong đại dương và nó đã biến đi trong tích tắc chỉ để lại sau những xoáy nước, mặt nước màu xanh lam đẹp tuyệt nhưng vẫn nhắc nhở người xem sự nguy hiểm của biển cả. Có lẽ anh ta đang che giấu bản chất nguy hiểm nào đó trong nội tâm, đằng sau vẻ đẹp mà thiên nhiên đã ban tặng. Tất nhiên ai mà chẳng có nội tâm, nhưng nội tâm của một số người sâu sắc hơn người khác trong khi vài người lại nông cạn hơn, nhưng tất cả đều có những cách phòng ngự của riêng mình. Có phải Max đang dùng vẻ ngoài của mình như một phòng tuyến, dùng nó đánh lạc hướng những người quan tâm tới ngoại hình của anh như cách một chiếc gương phản chiếu ánh mặt trời không?

Max là người giỏi kiềm chế một cách đáng kinh ngạc; có lẽ người khác thì không biết, nhưng Claire vốn rất mẫn cảm. Cô nhận ra ngay vì cô đã rèn luyện đức tính ấy. Hồi còn bé lúc nào cô cũng sôi sục cảm xúc một tình yêu thương và lòng trung thành vô bờ chỉ chờ có ngày được trao cho ai đó yêu cô vì bản thân cô. Cô đã tưởng Jeff là người ấy. Cô đã buông thả dòng lũ đam mê, thúc đẩy mình trở thành người vợ hoàn hảo của anh, chỉ để gánh lấy thất bại lần nữa. Giờ cô không còn mong đợi cái người trong mộng ấy nữa. Cô đã bị tổn thương và sẽ không để ai làm mình thương tổn lần nữa.

Cô đã khóa chặt những cảm xúc và niềm đam mê của mình và hài lòng vì không có chúng. Nhưng đôi mắt ngọc lam ấy sẽ ra sao nếu sự kiềm chế lạnh lùng biến mất và đam mê nung nóng đáy sâu trong chúng? Anh sẽ thế nào trong lúc làm tình?

Claire ngồi bật dậy, gạt phắt hình ảnh tưởng tượng phiền nhiễu kia. Hôm nay là thứ Bảy. Cô có việc phải làm. Cô lột bộ váy ngủ và để chất lụa rơi xuống giường, trong một phút đôi mắt cô tận hưởng vẻ tương phản của miếng lụa hồng nằm trên tấm chăn ren trắng. Cô yêu những thứ xinh đẹp. Phần tính cách ấy của cô đã bị giấu kỹ và được bảo vệ chắc chắn, nhưng nó vẫn thể hiện thông qua sở thích những món đồ lót xinh đẹp trong những màu sắc hài hòa cô trang trí không gian quanh mình. Giường của cô màu trắng, thảm trải sàn là một màu dịu và quanh phòng là những đồ vật xinh xinh màu hoa hồng và màu ngọc bích. Chiếc khăn tắm cô đang cầm rất dày và êm ái, cô tận hưởng cảm giác của nó trên da mình. Có rất nhiều thứ làm Claire vui: Màn mưa mát mẻ trên mặt hay ánh mặt trời ấm áp; một tia sáng xuyên qua lọ nút; vẻ đẹp thanh khiết của chiếc lá xanh trong mùa xuân; chất liệu êm ái của tấm thảm dưới bàn chân trần. Bởi luôn luôn lùi lại, cô nhìn thấy nhiều điều hơn những người lúc nào cũng vội vã lao về phía trước.

Vì đã ngủ quá giấc nên Claire phải nhanh tay dọn dẹp nhà cửa và làm công việc giặt giũ của ngày thứ bảy để có đủ thời gian làm tóc và móng tay. Cô vừa bồn chồn lại vừa nhấp nhồm, tất cả chỉ vì một người đàn ông với đôi mắt xanh thẳm của đại dương và mái tóc vàng óng như mặt trời, và phản ứng ấy khác thường đến mức nó làm mọi bản năng phòng thủ của cô trởi dậy. Cô sẽ phải cảnh giác từng giây từng phút, với bản thân mình nhiều hơn là với Max. Khuyết điểm là ở nơi cô, chính cô đã để mình tin rằng Jeff cũng yêu cô nhiều như cô yêu anh, bởi cô muốn tin vào điều đó Jeff không hề làm cô mê muội, chính cô tự mê hoặc mình. Không bao giờ có chuyện ấy nữa.

Kể cả như vậy lòng kiêu hãnh vẫn buộc Claire phải chuẩn bị tươm tất khi ra ngoài với Max, cô đã mất nhiều thời gian để trang điểm. Các nét của cô đều rất thanh mảnh, với gò má cao và chiếc miệng rộng, mềm mại - phấn má hồng tăng thêm sắc độ cho gò má, son môi khiến miệng cô trông càng mềm hơn nữa. Đường kẻ mí mắt nhạt màu và đánh mắt màu khói khiến đôi mắt nâu sẫm của cô như hai cái hồ bí ẩn. Sau khi vấn mái tóc màu vàng mật ong lên và để vài sợi rơi trên thái dương, cô đeo đôi bông tai ngọc trai và nhìn vào hình phản chiếu của mình trong gương. Kiểu tóc cổ điển hợp với cô, nó làm lộ ra đường viền má và cằm, phô trương cần cổ thanh mảnh nhưng trông cô vẫn nghiêm nghị một cách đáng ngại, như thể có những bí mật ẩn chứa trong đôi mắt cô.

Claire đã sẵn sàng khi chuông cửa reo vào đúng tám giờ, cô đã xong xuôi một lúc lâu đủ để bắt đầu thấy hồi hộp, vì vậy tiếng chuông cửa khiến cô giật mình. Cô nhanh nhẹn mở cửa trước khi bị sự hồi hộp khiến cho mình trở nên lóng ngóng. “Chào anh. Mời anh vào. Anh có muốn uống chút gì trước khi ta đi không?”, giọng Claire bình tĩnh và lịch sự, đúng kiểu một nữ chủ nhà đang thực hiện nghĩa vụ của mình mà không có chút nhiệt tình thực sự nào. Bản năng đang khiến cô nhích xa khỏi anh. Vì đã quên mất anh cao đến thế nào nên giờ thì cô cảm thấy mình lùn tịt.

Biểu cảm lịch lãm của anh không hề lay chuyển khi đưa tay ra cho cô, lòng bàn tay ngửa lên. “Cảm ơn em nhưng chúng ta không có thời gian. Vì gấp quá nên tôi đã phải đặt bàn hơi sớm hơn thời gian dự định. Chúng ta đi luôn nhé?”, bàn tay đang đưa ra của anh rất vững vàng và không hề có vẻ đe dọa, nhưng cử chỉ ấy là một mệnh lệnh. Claire có ấn tượng rõ ràng rằng anh ta đã chú ý thấy mình muốn rút lui và đang yêu cầu cô trở lại. Anh ta muốn cô phải bước vào tầm tay anh, nằm trong tầm đụng chạm của anh, có khi còn phải đặt tay mình vào tay anh để thể hiện cả lòng tin và sự tuân phục.

Cô không thể làm thế. Cuộc đối đầu chỉ diễn ra trong tích tắc, cô kết thúc nó bằng cách tránh anh thêm bước nữa để lấy túi và chiếc áo khoác lụa ngắn đến eo cùng một bộ với áo sơ mi lụa màu kem của mình. Mãi đến lúc quay người lại và thấy mình đang đối mặt với lồng ngực anh ta cô mới nhận ra Max đã không chịu bỏ qua. Claire đứng bất động. Anh ta lấy chiếc áo khoác khỏi tay cô và giơ nó lên để giúp cô trông tay vào. “Cho phép tôi nhé”, anh ta nói bằng chất giọng lãnh đạm và rõ ràng, không vương một chút cảm xúc nào đến mức Claire tự hỏi có phải mình đã phản ứng thái quá, có phải bàn tay kia chỉ đơn thuần là một cử chỉ lịch thiệp chứ không phải mệnh lệnh tế nhị. Đúng là cô nên ra ngoài nhiều hơn, nếu thế cô đã không thận trọng và hoài nghi quá mức như bây giờ; có thể Martine đã đúng khi hối thúc cô sống tích cực hơn.

Claire để Max giúp mình mặc áo khoác và anh khẽ vuốt lại cổ áo cô, sự đụng chạm của anh rất nhẹ và chỉ thoáng qua. “Trông em đáng yêu quá như một mặt dây chuyền thời Victoria vậy.”

“Cảm ơn anh”, Claire lẩm bẩm, bị giải giáp bởi lời khen nhẹ nhàng, lịch lãm ấy. Đột nhiên Claire nhận ra anh đã cảm nhận được tâm trạng bối rối của mình và đang cố làm cô bình tĩnh lại, anh đã phải lịch sự hết sức có thể để trấn an cô, và điều kỳ lạ là việc đó hiệu quả. Anh là người biết kiềm chế, ít xúc động, và cô thích điều đó. Những người hành động theo cảm xúc và nội tiết tố đều không đáng tin.

Bàn tay Max đặt trên hõm lưng cô, để lại một áp lực nhỏ nhưng ấm áp, ngay lúc này điều ấy không làm phiền Claire. Cô đã thả lỏng và rốt cuộc cũng mong chờ buổi tối nay.

Cách chọn xe của anh càng làm cô yên tâm hơn. Cô sẽ nghi ngờ nếu đó là một chiếc xe thể thao bóng bẩy, nhưng chiếc Mercedes-Benz màu đen chắc chắn và cổ hủ không phải loại xe dành cho những người ham thích những thứ lấp lánh và khoa trương. Cô còn để ý thấy anh cũng ăn mặc như một chủ nhà băng thủ cựu nếu nhìn vào bộ comlê xám kẻ sọc. Nó được cắt

may hoàn hảo và vóc dáng săn chắc, quý phái của anh tạo cho bộ com lê vẻ thời trang và hào nhoáng riêng mà không người đàn ông nào khác làm được, nhưng nó vẫn không phải là kiểu ăn vận lòe loẹt của một tay chơi.

Mọi việc Max làm đều là để khiến Claire thoải mái hơn. Anh nói tiếp những câu chuyện nhẹ nhàng, dung dị để không gây chút áp lực nào cho cô; anh không bóng gió, ám chỉ hay hỏi bất kỳ câu nào mang tính riêng tư. Nơi anh chọn là một nhà hàng yên tĩnh tạo cho người ta cảm giác kín đáo nhưng không thân mật. Anh không làm bất cứ việc gì để gây ấn tượng với cô; anh chỉ đơn giản đi ăn cùng với một người phụ nữ, không đòi hỏi điều gì và điều đó làm cô an tâm vô cùng.

“Em làm công việc gì?”, anh hỏi tự nhiên trong lúc nhấn chìm con tôm vịnh Mexico to đùng vào nước sốt cocktail rồi hào hứng cắn một miếng. Claire nhìn hàm răng trắng đều đặn của anh ngập vào con tôm màu hồng, mạch đập của cô tăng tốc dù bản thân không muốn thế. Anh thực quá sức đẹp trai và người ta khó cầm lòng để không nhìn chăm chăm vào anh cho được.

“Tôi là trợ lý riêng cho giám đốc.” “Trong một công ty lớn chứ?”

“Không. Hợp kim Bronson chỉ là công ty nhỏ thôi” nhưng đang phát triển nhanh và chúng tôi có tương lai hứa hẹn phía trước. Đó là một công ty cổ phần nhưng tôi làm việc cho cổ đông chính kiêm nhà sáng lập, ông Sam Bronson.”

“Em yêu thích công việc của mình chứ?, Có vẻ như ngày càng nhiều người mất hứng thú với việc làm trợ lý. Mục tiêu phải là nhà quản trị với một trợ lý riêng của chính mình.”

“Vậy thì ai đó phải làm trợ lý chứ”, Claire vừa cười vừa nói. “Tôi không có tài năng lẫn tham vọng để làm nhà quản trị. Anh thì đang làm ở đâu? Anh có ở lại Houston luôn không?”

“Không ở hẳn, nhưng có thể tôi sẽ ở đây vài tháng. Tôi đang nghiên cứu vài bất động sản để đầu tư.”

“Bất động sản à?”, Claire hỏi. “Anh là một nhà đầu cơ?”

“Không hẳn thế. Về cơ bản việc của tôi chỉ là nghiên cứu tính khả thi mà thôi.”

“Sao anh lại chuyển từ Anh sang Texas?”

Max nhún vai lơ đãng. “Ở đây nhiều cơ hội làm ăn hơn Max quan sát khuôn mặt mịn màng thanh tú của Claire và tự hỏi cô sẽ trông ra sao nếu đôi mắt nâu sẫm kia được sưởi ấm thật sự. Bây giờ cô đã thư giãn hơn lúc trước, nhưng ở cô vẫn toát lên vẻ kém nhiệt tình vừa làm anh khó chịu lại vừa kích thích anh. Chừng nào anh còn bám lấy những chủ đề khách quan và không có động thái nào thể hiện sự quan tâm của một người đàn ông thì cô còn thả lỏng, nhưng ngay khi thấy một chút dấu hiệu tán tỉnh hay gợi tình là cô lập tức rút vào vỏ rùa của mình. Như thế cô không muốn cuốn hút bất cứ ai hoặc ai đó tán tỉnh mình. Anh càng kém nam tính thì cô lại càng thích, nhận thức đó làm anh tức giận. Anh sẵn sàng trả mọi giá để lôi cô ra khỏi vỏ bọc nữ tu lạnh lùng kia để ép cô nhìn vào anh như nhìn một người đàn ông, buộc cô phải cảm nhận một chút đam mê!

Claire nhìn đi chỗ khác, hơi bối rối vì đôi mắt lạnh lẽo khó lường của anh. Trong một tích tắc anh đã đánh rơi biểu cảm lịch lãm ngọt ngào và đeo vào mặt vẻ cứng rắn, cương quyết của một chiến binh Viking. Có lẽ đó chính là dòng dõi đã cho anh mái tóc vàng rực và đôi mắt màu đại dương chứ không phải dân tộc Anglo-Saxon. Cô đã nói điều gì mà khiến anh có biểu cảm như thế? Đó chỉ là một câu hỏi lịch sự, cô đã hết sức tránh vượt qua ranh giới mà mình đặt ra và không hề nói điều gì để anh có thể hiểu đó là một sự quan tâm.

Đột nhiên Max hỏi, “Chuyện đêm qua là một hành động cố tình ác ý phải không? Tại sao lại như vậy?”.

Đầu Claire giật phắt lên, đó là dấu hiệu duy nhất cho thấy cô bị đề tài mới này gây khó chịu. Đôi mắt nâu của cô trở nên trống rỗng. “Vâng đó là hành động cố ý, nhưng quan trọng là những nỗ lực của cô ta đã không đem lại điều gì.”

“Tôi không đồng ý”, cách phát âm quá nhanh của anh nuốt bớt mất từ. “Em đã rất buồn cho dù che đậy rất khéo. Tại sao lại có cái cảnh kia?”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, vẻ trống rỗng trong đôi mắt vẫn còn, như thể cô đã dựng lên một bức tường vô hình. Sau một phút Max nhận ra cô sẽ không trả lời câu hỏi của mình, một cơn cuồng nộ dâng lên và khiến anh muốn nghiêng răng vì tức tối. Tại sao cô cứ phải bàng quan như thế? Với tốc độ này anh không đời nào chiếm được lòng tin của cô đủ để có những câu trả lời mà mình cần! Anh muốn công việc chết tiệt này nhanh kết thúc - khi đã xong việc anh có thể tập trung vào Claire và một quan tâm đáng ghét của mình với cô. Anh chắc chắn nếu được giành trọn tâm trí cho cô anh sẽ đập đổ được những rào cản của người phụ nữ này. Anh chưa bao giờ thất bại trong việc thuyết phục phụ nữ làm theo ý mình; và không có lý do gì Claire lại là thất bại đầu tiên. Mặc dù vậy cô có thể là người phụ nữ thách thức nhất anh từng biết, và ý nghĩ ấy càng làm tăng niềm thích thú trong anh.

Làm sao có thể chiếm được lòng tin nếu cô cứ bỏ chạy mỗi lần anh tiến tới? Max khẽ chau mày khi công khai quan sát Claire, cố gắng đọc tâm trí cô. Hẳn là cô thấy bị anh đe dọa nên mới rút lui như thế, nhưng anh chưa hề làm gì để gây ra phản ứng như vậy. Hầu hết phụ nữ đều quan tâm đến anh từ cái nhìn đầu tiên, họ bị hút về phía anh như chiếc kim chỉ nam luôn quay về hướng Bắc, nhưng Claire thì lại nỗ lực hết sức để giữ khoảng cách với anh, Một ý nghĩ thoáng hiện lên cho Max biết chính ngoại hình của anh đã làm cô e dè, và lông mày anh càng cau lại. Cô đã nhìn vào vẻ ngoài hào

hoa mà cảm thấy bị đe dọa; có lẽ cô đã quyết tâm không trở thành một người trong bộ sưu tập phụ nữ của anh. Trời đất quỷ thần ơi! Chắc cô sẽ chạy trốn như một chú thỏ hoảng hốt nếu biết rằng chính phản ứng ấy lại càng thu hút anh hơn nhiều so với một trò tán tỉnh sỗ sàng. Max đã quen với việc phụ nữ theo đuổi mình; một người khước từ anh chỉ càng thúc đẩy bản năng săn mồi của phái mạnh mà thôi.

Claire đúng là một con mồi mềm mại và mong manh, anh thầm nghĩ trong lúc quan sát sắc hồng tinh tế, quét qua má cô. Max biết Claire bối rối vì cách anh đang nhìn, nhưng anh thích nhìn cô. Claire có một khuôn mặt dịu dàng và thông minh, anh thấy mình liên tục bị đôi mắt nâu to tròn kia thu hút, nó mượt mà như dòng sôcôla nóng chảy. Màu sắc trên người cô rất tinh tế giống như một món đồ sứ thanh nhã. Liệu cô có biết đôi mắt sẫm màu của mình hấp dẫn đến chừng nào không? Có lẽ là không. Vợ mới của gã chồng cũ của Claire thực sự là một mỹ nhân, nhưng nếu được lựa chọn giữa hai người đàn bà, Max sẽ không ngần ngại mà chọn cô. Anh đã ngạc nhiên trước lòng dũng cảm và phẩm cách cô đã thể hiện khi xử lý tình huống ở bữa tiệc tối qua. Có bao nhiêu người phụ nữ giữ được phẩm giá trong một tình cảnh như thế? Nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng và thận trọng, anh biết rằng mình muốn cô.

Anh cũng sẽ có cô, nhưng trước tiên phải vượt qua những rào cản phòng thủ chết tiệt kia đã.

“Hãy nói chuyện với tôi”, Max khẽ nói, “Đừng đối xử với tôi như tất cả mọi người khác vẫn làm”.

Claire thảng thốt nhìn lại anh với đôi mắt mở to. Ý anh là gì? Những người khác đối xử với anh như thế nào? “Tôi không hiểu”, cuối cùng cô khẽ nói.

Mắt anh bây giờ là một khối đá màu lục, không hề có chút vẩn ngọc lam nào. “Gậy ông đập lưng ông. Khuôn mặt tôi khiến tôi trở thành một mục

tiêu, một chiếc cúp tình dục đáng được ghim vào tường ở đầu giường, tất nhiên đây là cách nói tượng hình. Hầu hết phụ nữ chẳng quan tâm gì đến tôi ngoại trừ việc để làm ngựa giống. Nếu bỏ qua vẻ ngoài chắc họ đều coi tôi là kẻ không có não. Tôi thích thú sex, tất nhiên - tôi vốn là một người đàn ông khỏe mạnh mà. Nhưng tôi cũng thích tán gẫu, âm nhạc và sách vở, tôi càng thích được coi là một con người bằng xương bằng thịt hơn là một chiếc gối ôm ấm áp.”

Claire quá choáng, tới mức quên luôn cảm giác lo lắng vừa chạy dọc sống lưng khi anh nhìn cô bằng đôi mắt lạnh lùng dữ tợn khi nãy. “Nhưng tôi đâu có... Tôi thực sự đâu có theo đuổi anh”, cô lắp bắp.

“Đúng trường hợp của em là ngược lại. Em chỉ nhìn tôi một cái là đánh giá ngay với khuôn mặt như thế này tôi chỉ có thể là một kẻ chơi bời phóng đãng, kẻ tự biến mình thành một thứ đồ trang trí trên giường của tất cả đàn bà.”

Claire kinh hãi; đó đích thực là suy nghĩ lúc đầu của mình và giờ cô thấy hổ thẹn với bản thân. Vốn là người khá nhạy cảm và vì dễ bị tổn thương nên cô làm mọi cách để không gây tổn thương cho người khác. Ý nghĩ là mình đã dễ dàng gán cho người đàn ông này chức danh bình hoa di động làm cô thấy sợ. Cô có nhiều lý do để giữ khoảng cách với anh, nhưng anh không biết đến những lý do ấy - với anh, có vẻ như cô đã coi khinh anh là kẻ nông cạn và vô đạo đức mà không cần tìm hiểu gì thêm. Max đang tức giận và anh có quyền để làm thế.

“Tôi rất tiếc”, cô khẽ xin lỗi bằng giọng thật thà nhất. “Đúng là tôi đã nghĩ anh là loại chơi bời, nhưng tôi cũng nghĩ mình không thuộc đẳng cấp của anh nữa.”

Max vươn người tới, đôi mắt nheo lại. “Em có ý gì? Đẳng cấp của tôi là gì?”

Claire sụp mắt xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt sáng rực xuyên thấu kia. Mắt cô bắt gặp bàn tay anh, đó là một bàn tay dài kiểu quý tộc, được chăm sóc đúng kiểu nhưng vẫn rất khỏe mạnh. Cơ thể anh có giống như đôi tay kia không nhỉ?

“Claire”, Max thúc giục.

Cuối cùng cô cũng ngẩng mặt lên, lại bình thản như mọi khi nhưng đôi mắt cô đã lộ một chút yếu đuối. “Tất nhiên anh thạo đời hơn tôi rất nhiều, và đẹp hơn rất nhiều. Tôi chắc chắn là phụ nữ theo đuổi anh không thương tiếc, nhưng mặt khác anh có thể có bất kỳ người phụ nữ nào anh muốn. Tôi thực sự không muốn làm mục tiêu tiếp theo của anh.”

Anh không thích câu trả lời của cô chút nào; cơ mặt anh không đổi nhưng sự khó chịu vẫn hiện hữu như một làn gió lạnh buốt phả vào da cô.

“Vậy thì tại sao em lại đi chơi với tôi? Tôi biết là mình đã nài nỉ, nhưng chính em cho phép bản thân bị thuyết phục đấy thôi.”

“Tôi thấy cô đơn”, Claire nói rồi nhìn đi chỗ khác.

Ngay lúc đó bồi bàn mang bữa tối đến cho họ và sự chen ngang này cho Max thời gian để kiểm chế cơn cuồng nộ trong đầu mình. Quý tha ma bắt cô ta đi! Vậy ra cô ta chấp nhận lời mời của anh chỉ vì đang cô đơn? Rõ ràng anh chỉ được đánh giá cao hơn cái tivi một chút, và chỉ thế mà thôi! Anh tự hỏi lòng kiêu hãnh của mình còn chịu được thêm cú đấm nào nữa không.

Khi họ lại được ở riêng với nhau, Max vươn tay ra và nắm tay Claire, giữ chặt những ngón tay thon thả khi cô cố rút ra. “Em không phải mục tiêu”, anh nói một cách kiên quyết. “Em là một người tôi đã gặp gỡ và thấy thích, một người nhìn vào tôi mà không hề có chút toan tính nào về tài sản hay kỹ năng giường chiếu của tôi. Em không nghĩ là cả tôi cũng cô đơn sao? Tôi

muốn nói chuyện với em. Tôi muốn có một người bạn. Tôi chỉ tìm đến sex để thỏa mãn nhu cầu thôi.”

Mặt Claire lại ửng hồng như thể cô đang xấu hổ, nhưng đột nhiên mắt cô sáng lấp lánh. Anh đã thoáng nhìn thấy hình ảnh này đêm trước, và sự tái xuất hiện của nó thu hút sự chú ý của anh, khiến anh nhận ra cô sẽ đáng yêu biết bao nếu có ánh sáng kia nhảy múa trong đôi mắt màu nâu tối.

“Thực như vậy à?”, cô thì thào với vẻ không tin nổi.

Max cảm thấy hơi mất phương hướng, như là anh vừa bị tông một cú vào đầu. Một giây trước anh còn thấy tức giận, giờ thì lại thấy buồn cười trước biểu cảm trên gheo hài hước của cô. Anh chuyển cách nắm tay và dùng ngón cái để xoa xoa mu bàn tay Claire, lơ đãng tận hưởng cảm giác của làm da mềm mại. “Các quý bà ngày nay trở nên táo bạo khó tin. Tôi cũng thấy lúng túng khi mới gặp một phụ nữ được năm phút mà đã thấy tay cô ấy trong quần mình rồi.”

Claire cười phá lên và anh lập tức cảm thấy ấm áp trong lòng. Rốt cuộc anh đã giành được chút lòng tin nơi cô! Chính là cách đó - Claire thấy cô đơn và vô cùng cần một người bạn, trong khi mọi rào cản cô dựng lên là để chống đỡ những tán tỉnh bông lơn hay lãng mạn. Cô muốn có bạn chứ không phải tình nhân. Max không đồng ý với lựa chọn của cô, nhưng anh sẽ hòa theo trong lúc này còn hơn là mạo hiểm để cô chạy mất.

“Chúng ta có thể làm bạn không?”, anh khẽ hỏi quyết tâm hành xử với sự kiềm chế. Claire không giống như những người phụ nữ anh từng theo đuổi bằng quyết tâm hùng hực; cô mềm yếu hơn, nhạy cảm hơn, với nhiều bí mật ẩn chứa trong mắt hơn.

Trên môi Claire vẫn còn đọng nụ cười. Bạn ư? Có thể làm bạn với một người đàn ông khôn ngoan và đẹp như một chú báo gấm được không? Và tại sao anh lại muốn làm bạn với cô? Ở cô không có điểm gì nổi trội, trong

khi anh thì tuyệt đối khác thường. Thế nhưng có thể anh cũng đang cô đơn. Claire hiểu nỗi cô đơn rõ hơn ai hết. Cô đã chọn nó như là cách sống an toàn nhất nhưng đôi lúc cô vẫn mong có ai đó để cùng nói chuyện mà không phải giữ kín quá nhiều thứ. Không phải là cô muốn được trút bầu tâm sự, thứ cô cần chỉ đơn giản là những cuộc chuyện trò thông thường của bạn bè với nhau. Cô chưa bao giờ có được điều đó ngay cả với chị Martine, dù có yêu chị bao nhiêu đi nữa. Martine quá dũng cảm và hướng ngoại tới mức chị không hiểu nỗi những tổn thương và sợ hãi của một người không được dũng cảm như chị. Claire cũng chưa bao giờ có thể tâm sự với mẹ, bởi cô luôn sợ và co rúm lại trước những câu so sánh không tránh nổi với Martine. Kể cả khi mẹ cô không hề so sánh, nỗi ám ảnh về chúng vẫn khiến Claire giữ im lặng.

“Ngày mai em có thể giúp tôi tìm một căn hộ không?”, Max gợi ý, thu hút sự chú ý của cô trở lại. Một tuần sống trong khách sạn là vượt quá sự chịu đựng của tôi rồi.”

Giọng anh gắt gỏng và Claire mỉm cười trước trọng âm nhanh hơn mức bình thường đó. “Tôi rất sẵn lòng. Anh có ý tưởng gì không?”

“Em ơi, tôi không biết chút gì về Houston cả. Tôi trông cậy cả vào em.” “Ngày mai anh hãy mua một tờ báo và khoanh vùng những căn hộ anh thích nhất, chúng ta sẽ lái một vòng để xem chúng. Anh muốn đi lúc mấy giờ?” “Em tiện lúc nào thì đi lúc đó vì rốt cuộc tôi đang chịu ân huệ của em mà.”

Claire nghĩ không biết có lúc nào anh chịu ân huệ của người khác không, nhưng một thứ cảm giác nhẹ bẫng và hạnh phúc phồng lên trong lòng cô. Đôi mắt anh giờ đã lại là màu ngọc lam ấm áp, tỏa sáng và nụ cười của anh có thể làm cả tượng đá cũng phải rung động. Cô không phải là đối thủ với sức quyến rũ ấy, và đột nhiên điều đó không làm cô lo ngại nữa.

Thức ăn đã nguội lạnh trước mặt họ và cả hai nhận ra điều đó cùng lúc. Trong khi ăn Claire bắt đầu nhìn anh bằng con mắt ngạc nhiên. Làm sao một người gọn gàng như anh lại ăn uống nhiều thế kia được? Tư cách của anh vẫn hoàn hảo, tuy nhiên lượng thức ăn anh nạp vào thì không thua gì của một công nhân bốc vác. Tỷ lệ trao đổi chất của anh chắc phải cao lắm, bởi phong thái lúc nào cũng chậm rãi uể oải thế kia thì không lẽ anh có thể đốt calori dựa vào hoạt động tinh thần.

Claire nói ra điều đó và anh mỉm cười. “Tôi biết. Mẹ tôi từng mắng tôi vì ăn uống quá nhiều trước mặt khách. Bà nói việc đó làm cho người ta tưởng gia đình nhất tôi trong hầm và bỏ đói tôi.”

“Gia đình anh có đông người không?”

“Cứ như là cả trăm người ấy chứ”, anh thản nhiên nói, “Nào cô dì, chú bác, anh em họ nhiều như sung. Trong gia đình nhỏ thì tôi có một anh trai và ba Cô em gái, một tập hợp tám đứa cháu cả trai lẫn gái. Bố đã mất nhưng mẹ thì vẫn còn chỉ đạo tất cả chúng tôi”.

“Anh là anh cả à?”, Claire hỏi, thích thú vì gia đình đông đảo của anh. “Không anh trai mới là người lớn nhất. Tôi là anh thứ. Gia đình em có đông không?”

”Không đông lắm. Chỉ có bố mẹ tôi, chị gái Martine và gia đình chị ấy. Ngoài ra còn có anh em họ ở Michigan và một bà dì ở Vancouver, nhưng chúng tôi không gần gũi lắm.”

“Gia đình lớn cũng có cái lợi riêng, nhưng có những lúc em cảm thấy gần như mình trong sở thú vậy. Kỳ nghỉ nào cũng hỗn loạn.”

“Anh có về nhà vào các kỳ nghỉ không?”

Max nhún vai. “Đôi khi tôi không thể về được, nhưng tôi thường tranh thủ về vào những tuần rảnh rỗi.”

Anh nói nghe như là vào ô tô và lái xe trong nửa giờ chứ không phải “tranh thủ” một chuyến bay xuyên đại dương. Claire vẫn còn đang mải ngẫm nghĩ về điều đó thì anh đã chuyển đề tài sang công việc của cô. Anh hỏi nhiều câu thú vị về các công việc của hãng Hợp kim Bronson, thị trường cho các loại hợp kim đặc biệt và ứng dụng của chúng. Đó là một đề tài hơi phức tạp, Claire đã phải nghiên cứu rất kỹ hời mới được nhận làm trợ lý của Sam Bronson mới hiểu được các quy trình và ứng dụng thực tiễn của những vật liệu tuyệt vời do Sam sáng chế ra. Cô nắm vững kiến thức nhưng đã phải rất cố gắng mới bắt kịp được với công nghệ. Thế mà Max lại dễ dàng và nhanh chóng hiểu được vấn đề một cách đáng kinh ngạc cô có thể nói chuyện với anh tự nhiên như nói với người cùng ngành mà không cần phải liên tục dừng lại để giải thích những khái niệm phức tạp.

Rồi họ bàn tiếp tới bất động sản và cách Max giải thích nghe rất thú vị. “Anh không tự mình mua bất động sản à?”

“Không. Tôi đóng vai trò là người tư vấn, điều tra bất động sản thay cho những người mua tiềm năng. Không phải tất cả các tài sản đều đáng công đầu tư hay mở rộng. Trước nhất chúng ta phải cân nhắc đến yếu tố địa chất - không phải mảnh đất nào cũng đủ độ ổn định để chịu được một kiến trúc đồ sộ. Tất nhiên còn nhiều biến số khác như độ sâu của mạch nước ngầm, liệu có tầng đá nền nào không... Những thứ sẽ tác động đến hiệu quả về giá trong việc đặt một tòa nhà lên khu đất đó.”

“Anh cũng là nhà địa chất à?”

“Tôi là người thu thập các số liệu. Việc ấy cũng giống như ghép một bức tranh lại với nhau sự khác biệt của các mảnh ghép nhiều đến nỗi em không hề biết sản phẩm cuối cùng sẽ có hình dạng thế nào cho đến tận lúc đã làm xong.”

Họ nấn ná bên ly cà phê và vẫn tiếp tục nói chuyện với nhau, dần dần Claire nhận ra cô thêm một cuộc tán gẫu bình thường để được cùng chia sẻ

quan điểm với người khác đến mức nào. Max cực kỳ thông minh nhưng anh không phô trương điều đó ra ngoài cho tất cả mọi người cùng ngưỡng mộ; trí tuệ ấy đơn giản là một phần con người anh. Về phần mình, Claire đã luôn là một người ham học hỏi khác thường và cô hay lạc trong thế giới phong phú trong những trang sách. Cô vừa ngạc nhiên vừa vui sướng khi khám phá ra một trong những nhà văn yêu thích của anh là Cameron Gregor, một người Scotland cá tính. Những cuốn sách của ông vô cùng khó tìm và cũng là nhà văn yêu thích của cô.

Họ tranh cãi quyết liệt suốt gần một giờ đồng hồ về việc cuốn nào mới là tác phẩm hay nhất của Gregor. Claire quên mất tính thận trọng của mình mà vươn người về phía Max với đôi mắt rực sáng, khuôn mặt bừng lên niềm vui thích. Sau một hồi tranh cãi Max đã nhận ra anh chỉ tranh luận vì niềm vui thuần túy được nhìn thấy cô như thế chứ không phải vì bất đồng quan điểm thực sự. Khi niềm đam mê làm sáng bừng khuôn mặt thì trông cô thật rạng ngời. Nỗi ghen tị bắt đầu gặm nhấm Max, bởi ngọn lửa kia là do sách thổi bùng lên chứ không hề liên quan đến anh.

Cuối cùng Max giơ cả hai tay lên và cười, “Chúng ta có nên ngừng việc thay đổi quan điểm của đối phương và khiêu vũ không nhỉ? Hai ta đều phớt lờ âm nhạc mất rồi”.

Thậm chí đến phút ấy Claire còn không biết là ban nhạc đã bắt đầu, cô cũng không biết sàn nhảy đã đầy những cặp đôi đang lắc lư theo giai điệu trầm lắng, nhẹ nhàng. Một chiếc kèn saxophone đang ngân lên những nốt nhạc buồn đến nỗi nước mắt cô chực trào ra; đây là loại nhạc yêu thích của cô. Max đưa Claire ra sàn nhảy và ôm cô vào lòng.

Họ nhảy cùng nhau. Anh rất cao nhưng đôi giày cao gót cho cô một lợi thế vừa phải để có thể nép đầu vào ngay dưới cằm anh. Max đúng là biết cách ôm một người đàn bà, không quá chặt đến mức không thể cử động nhưng cũng không quá lỏng khiến cô không theo kịp bước dẫn của anh. Claire khẽ thở dài khoan khoái. Cô không thể nhớ được từng có buổi tối

nào dễ chịu hơn thế này không. Bàn tay anh nắm nhẹ quanh người cho cô biết mình đang được dẫn dắt bởi người thành thạo, nhưng trong anh vẫn có chút kiềm chế nào đó làm cô an tâm. Cô vô thức hít đầy hương nước gạo râu của anh, nó chỉ thoang thoảng rất nhẹ gần như không ở đó, và bên dưới làn hương là một mùi xạ hương ấm áp của làn da anh.

Vì lý do gì đó cô cảm thấy đúng đắn khi đứng trong vòng tay anh tới mức không hề nhận ra phản ứng của mình, như là nhịp tim cô đang nảy lên một chút. Cô cảm thấy ấm áp một cách dễ chịu, cho dù trong nhà hàng mát lạnh và vai cô đang để trần. Họ cùng cười, cùng nói chuyện và khiêu vũ với nhau, Claire không muốn đêm nay kết thúc.

Khi thời điểm ấy đến Max tiễn cô đến cửa căn hộ và mở khóa, rồi trả lại cô chiếc chìa. “Chúc em ngủ ngon”, anh nói bằng giọng dịu dàng kỳ lạ.

Cô ngẩng đầu lên và cười với anh, “Chúc anh ngủ ngon. Tối nay rất vui.

Cảm ơn anh”.

Nụ cười đẹp khác thường lại một lần nữa làm cong khóe miệng Max. “Tôi cảm ơn em mới đúng chứ. Tôi mong chờ đến ngày mai. Tạm biệt và ngủ ngon nhé.”

Anh cúi xuống và đặt một nụ hôn nhẹ lên má cô, miệng anh ấm và vững vàng; rồi áp lực nhẹ ấy biến mất. Đó là một nụ hôn không hề nồng nàn chút nào, như của một người anh trai, không đòi hỏi ở cô điều gì kể cả sự hồi đáp. Mím cười với cô, anh quay đi và ra về.

Claire đóng và khóa cửa lại, môi vẫn còn mím cười. Cô thích Max, thực sự thích anh! Anh thông minh, hài hước, hiểu biết rộng và tạo cảm giác thoải mái cho người đối diện. Anh đã cư xử với cô như một quý ông hoàn hảo - rất cuộc, chẳng phải chính anh đã nói với cô rằng có thể quan hệ bất kỳ lúc nào mình muốn hay sao, nên có lẽ cô là một sự thay đổi dễ chịu với anh. Cô là người phụ nữ duy nhất không theo đuổi anh. Anh không có áp

lực phải diễn, không hề có chút cảm giác bị săn đuổi vì ngoại hình bắt mắt của mình.

Trong lúc họ khiêu vũ Claire đã không thể không nhận thấy những người phụ nữ khác dõi theo anh, đôi khi là trong vô thức. Sự thực cũng có những người công khai nhìn anh chăm chăm với biểu cảm vừa tò mò và cả khao khát, kể cả những ai không hề nghĩ đến chuyện bỏ rơi người hộ tống của mình cũng khó kiềm lòng mà không thi thoảng liếc anh. Về ngoài sáng ngời của anh thu hút ánh mắt mọi người như một chiếc nam châm tự nhiên.

Kể cả ánh mắt cô. Nằm trên giường, mệt mỏi một cách sáng khoái và thư giãn trên tấm drap lụa của mình, Claire vẫn còn nhìn thấy khuôn mặt Max. Trí nhớ như là một tâm phim ghép và cô mừng tượng lại từng biểu cảm mình đã nhìn thấy, từ giận dữ đến hài hước và mọi thay đổi ở giữa. Đôi mắt anh biến thành màu xanh lục khi giận, xanh dương khi suy nghĩ và màu ngọc lam sống động quý quái mỗi khi anh cười hay đùa.

Má cô râm ran ấm áp ở nơi được anh hôn, và cô mơ màng ấn ngón tay vào đó. Cô cảm thấy tò mò vô cùng và hơi hối hận - cảm giác sẽ thế nào nếu anh đã hôn vào môi cô, liệu sự đụng chạm ấy có làm đam mê thế chỗ vẻ lịch sự lãnh đạm khi anh kết thúc cuộc hẹn của họ không? Tim cô nảy lên trước ý nghĩ ấy và môi cô vô tình tách ra. Cô muốn nếm vị của anh.

Claire bồn chồn xoay người để ép ý nghĩ ấy ra xa. Đam mê là một trong những điều cô đã vứt bỏ ra khỏi cuộc sống của mình. Đam mê đi kèm với hiểm nguy; nó khiến những con người tỉnh táo bỗng chốc biến thành kẻ điên loạn vô lý. Đam mê đồng nghĩa với tuột mất kiểm soát, và điều đó chắc chắn sẽ dẫn đến sự yếu đuối kinh khủng. Đôi lúc thấy thật cô đơn, cô phải thừa nhận với mình như vậy, nhưng cô đơn còn tốt hơn mở lòng để rồi phải nhận lấy nỗi đau đớn vô hạn khiến cô gần như không sống nổi giống lần trước. Và cô đang sợ hãi. Đó lại là một điều nữa mà phải khó khăn lắm cô mới thừa nhận với mình trong khi nằm trong bóng tối. Cô không có sự tự tin như chị Martine để đối diện với một ngày mới. Cô sợ để bất kỳ ai tiến

tới mình quá gần, bởi có thể cô không đạt được tất cả kỳ vọng của người ấy, và cô không biết mình còn có thể chịu đựng thêm một lần bị ruồng bỏ nữa hay không. Làm bạn tốt hơn làm tình nhân rất nhiều. Bạn bè không phải mạo hiểm bao nhiêu. Tình bạn thiếu đi sự thân mật cần thiết như tình nhân. Và chắc chắn sự thân mật đó cho các tình nhân biết rõ phải nhắm vào đâu và làm cách nào để gây tổn thương nặng nề nhất cho đối phương khi mối quan hệ không ngọt lành.

Và dù sao thì Max cũng chỉ muốn làm bạn với cô. Nếu cô lao mình vào Max biết đâu anh lại chẳng quay đầu ghê tởm. Anh không cần đam mê, còn cô thì sợ nó. Mơ mộng - hay tư tưởng - về anh chỉ phí thời gian mà thôi.

Chương 3

Cho đến khi trả lời điện thoại và nghe giọng anh vào sáng hôm sau, Claire đã không nhận ra mình muốn gặp lại Max đến thế nào. Tim cô khẽ nảy lên vui sướng và mắt cô nhắm lại một giây trong lúc lắng nghe giọng nói trầm, lạnh của anh. Trọng âm nhanh, nuốt từ đúng kiểu người Anh của Max cũng làm cô vui tai. “Chào Claire. Tôi vừa nhận ra là chúng ta chưa bàn giờ cụ thể để tôi đến đón em hôm nay. Máy giờ thì tiện cho em?”

“Buổi trưa tôi nghĩ thế. Anh đã thấy địa điểm hợp lý nào trên báo chưa?” Tôi đã khoanh tròn ba bốn nơi rồi. Vậy trưa gặp em nhé.”

Claire thấy bực mình vì chỉ giọng nói của anh thôi đã ảnh hưởng nhiều tới mình như thế. Cô không muốn phải nhớ nhung khi anh không còn ở đây và càng không muốn mình mong chờ được gặp lại anh. Chỉ là bạn thôi. Đó là quan hệ duy nhất của họ, không hơn.

Nhưng khi thay quần áo, một lần nữa cô lại thấy mình đang tốn quá nhiều công sức cho tóc tai và trang điểm hơn bình thường. Cô muốn được xinh đẹp vì anh và nhận thức ấy gợi nên một nỗi đau âm ỉ sâu trong lồng ngực. Đã từng có lúc cô cứ phải lượn qua lượn lại trước gương, tự hỏi mình có đạt tiêu chuẩn không, liệu người nhà Halsey có chấp nhận mình không, liệu Jeff có nhìn cô khao khát lần nữa không.

Hai tình huống khác nhau hoàn toàn - hồi ấy cô cố gắng một cách tuyệt vọng để vẫn hồi một cuộc hôn nhân đã rạn nứt, giờ cô chỉ đơn giản là đi chơi với một người bạn, giúp anh tìm căn hộ. Nếu Max khiến tim cô đập mạnh, thì đó là việc mà cô phải lờ đi và không bao giờ để cho anh biết.

Tự nói với mình điều đó là một chuyện, buộc nét mặt cô chỉ được biểu lộ vẻ lịch sự khi mở cửa cho anh lại là chuyện khác hoàn toàn. Claire đã từng trông thấy anh trong chiếc áo khoác dự tiệc tối màu trắng và trong một bộ comlê bảo thủ màu xám, và tưởng là không có phong cách nào khác hợp với anh hơn, nhưng trong bộ quần áo mặc thường ngày anh càng hấp dẫn bội phần. Chiếc quần kaki ống đứng và gọn gàng ôm lấy cặp hông săn chắc và cái bụng phẳng. Màu xanh ngọc của áo polo anh đang mặc có hai tác dụng: Lộ ra cánh tay và các cơ bắp cuộn cuộn đáng ngạc nhiên của anh, đồng thời khuếch đại và làm sắc xanh trong mắt anh đậm hơn cho đến khi màu mắt biến thành màu của một vùng nước thiên đường. Đôi mắt ấy mỉm cười với cô làm lòng cô xốn xang.

“Tôi sẵn sàng rồi”, cô nói trong lúc cầm chiếc mũ rộng vành màu vàng chanh lên. Chiếc mũ kết hợp ăn ý với bộ váy kẻ sọc vàng - trắng của cô, chính chị Martine đã thuyết phục cô mua nó hơn hai năm trước vì khẳng rằng màu nắng rất hợp với cô. Claire phải thừa nhận rằng thẩm mỹ của Martine không chê vào đâu được như mọi khi. Cô không diện chiếc váy thường xuyên vì thích kiểu công sở hơn, nhưng sáng nay trời ấm áp và nắng tới mức dường như không còn bộ váy nào thích hợp hơn.

Anh chạm cánh tay trần của Claire, những ngón tay dài khẽ nắm khuỷu tay cô. Đó chỉ là một cử chỉ lịch sự nhưng Claire cảm thấy râm ran nơi anh chạm vào.

Bản năng tự bảo vệ mách bảo cô chạy khỏi anh, nhưng đó chỉ là một giọng nói rất nhỏ, dễ dàng bị chìm lấp bởi hơi ấm ào ạt dâng lên từ sự đụng chạm của bàn tay anh. Đi bên anh thôi cũng khiến cô thấy sáng khoái.

Max mở cửa xe cho Claire và khi cô đã yên vị, anh cúi xuống và vén vạt váy lại cho gọn, một cử chỉ lịch sự thường thấy khác nhưng vẫn khuấy động nhịp tim của cô. Tạ ơn Chúa anh không có ý định lãng mạn nào với cô! Nếu anh chỉ tỏ ra lịch thiệp mà cô đã đáp lại mạnh mẽ thế này, chuyện

gì sẽ xảy ra khi anh nỗ lực quyến rũ cô? Với nỗi sợ gần như vô vọng, cô nhận ra rằng mình không thể cự tuyệt anh được.

Nằm giữa hai chiếc ghế của họ là một tờ báo được gấp lại để chìa ra các quảng cáo căn hộ cho thuê, vài căn trong đó đã được khoanh tròn. Max chivào cái đầu tiên. “Cái này có vẻ hợp. Em có biết khu vực này không?”

Claire cầm tờ báo lên và liếc nhìn các lựa chọn của anh. “Anh có chắc là muốn xem mấy chỗ này không?”, cô dè dặt hỏi “Chúng đắt khủng khiếp đấy”.

Anh liếc cô một cách thích thú và Claire kịp nhìn lên để trông thấy điều đó. Mặt cô bỗng ửng đỏ. Nếu cô chịu suy nghĩ cho thấu đáo thì hẳn đã nhận ra anh không cần phải lo lắng về tiền bạc. Anh không phải người khoe khoang nhưng các dấu hiệu giàu sang thì đầy ra đó, từ những đôi giày Italy cho đến chiếc đồng hồ Thụy Sĩ mỏng không tưởng, đồng thời cách nói năng và cư xử của anh cũng là một bằng chứng hiển nhiên. Có lẽ anh không giàu nhưng sống thoải mái - hẳn các công ty phải trả lương hậu cho dịch vụ của anh. Cô đã tự biến mình thành con ngốc khi lo ngại cho túi tiền của anh lúc đi thuê nhà.

“Nếu tôi phải đi công tác nhiều thì những người thuê tôi phải sẵn sàng trả chi phí để tôi thấy thoải mái chứ”, Max vừa nói vừa cười. “Tôi cần sự riêng tư, nhưng phải đủ không gian để giải trí khi cần thiết, và căn hộ đó còn phải đầy đủ tiện nghi, vì tôi không muốn phải lôi đồ đạc của mình đi khắp đất nước.”

Claire dẫn đường cho Max tới căn hộ đầu tiên một cách cứng nhắc trong khi má vẫn còn nóng. Anh bắt đầu kể những câu chuyện vui về các khó khăn mình gặp phải khi mới đến nước Mỹ, tự chế nhạo chính mình và dần dà cô bắt đầu thư giãn. Cô đã từng trải qua thời kỳ kinh hoàng vì các lỗi hớ hênh, tất cả chỉ vì nỗi sợ sinh ra từ những ngày đầu cuộc hôn nhân của cô, khi đó dường như tất cả mọi người đều thúc ép cô phải “xứng tầm” với vị

trí mới là vợ của Jeff Halsey. Với tư cách là một người nhà Halsey, cho dù là qua hôn phối, người ta mong đợi cô phải hoàn hảo về mặt giao tiếp. Những lỗi lầm nhỏ đến đâu cũng bị đông đảo mọi người biết tới, đến nỗi mỗi sự kiện giao tiếp đều trở thành một trải nghiệm về chịu đựng của Claire.

Nhưng Max đã không để cô rút lui vào mai rùa. Anh nói chuyện với cô một cách thoải mái, không để sự im lặng khó chịu xảy ra giữa họ. Anh đặt ra các câu hỏi đơn giản trong câu chuyện của mình, buộc cô phải trả lời và như thế là thành góp chuyện, cho đến khi chút hồ thẹn cuối cùng cũng tan biến và cô lại mỉm cười tự nhiên một lần nữa. Anh theo dõi cô cẩn thận, đón lấy từng phản ứng của cô. Anh sẽ bị nghiền rủa nếu lại để cô rút lui ra đằng sau phòng tuyến lạnh lùng, trống rỗng của mình. Anh khiến cô tin tưởng, thả lỏng khi bên anh, nếu không anh sẽ không bao giờ thu được chút thông tin nào từ cô. Vụ mua lại này đang làm anh cáu tiết. Anh muốn dẹp nó sang bên để có thể tập trung vào Claire và khám phá nhiều điều hơn nữa về người phụ nữ trốn sau rào chắn. Anh đang bị cô ám ảnh, cả ý nghĩ ấy cũng làm anh bực bội và không thể nào dễ dàng gạt bỏ nó. Cách cư xử lãnh đạm, tách biệt của cô thu hút kể cả khi nó làm anh tức điên lên vì thất vọng. Cô có thói quen để đầu óc trôi dạt đi rất xa, đôi mắt nâu sâu thẳm hé lộ những bí mật mà anh không dò nổi và cô thì không chịu chia sẻ. Phản ứng của bản thân mình với cô cũng làm anh bối rối. Anh muốn làm tình với cô cho đến khi mọi bóng đen đều biến mất khỏi đôi mắt ấy, cho đến khi cô cháy lên vì anh, cho đến khi cô nằm bất lực và âm áp bên dưới anh, làn da lấp lánh mồ hôi vì hơi nóng và sự chiếm hữu thô bạo của anh... Và anh muốn bảo vệ cô, khỏi tất cả mọi thứ và tất cả mọi người, trừ chính anh.

Claire không cần anh, dù là để làm tình nhân hay người bảo hộ. Cô chỉ muốn anh để bầu bạn, một thứ tình cảm chán phèo như là sữa ấm vậy.

Địa chỉ đầu tiên anh đánh dấu là một chung cư cao cấp giống hệt nhau quay mặt tiền ra phố. Chúng mới được xây dựng và đắt tiền, nhưng chẳng

khác nào những tòa gạch xây trên mặt đất Texas. Claire liếc nhìn Max nhưng không tưởng tượng nổi anh sống ở đây sẽ thế nào. Anh nhìn chung cư rồi cặp lông mày quý tộc nhướng lên. “Tôi nghĩ là không”, anh khẽ nói rồi quay xe lại.

Khá vui vì mình đã dự đoán đúng về anh, Claire cầm tờ báo lên và nghiên cứu các địa chỉ khác đã được anh chọn, định vị chúng. Houston đã phát triển nhanh đến nỗi cô không chắc hai căn hộ trong số đó nằm ở đâu, nhưng cô nhận ra một nơi. “Tôi nghĩ anh sẽ thích nơi tiếp theo hơn. Đó là một tòa nhà cũ, nhưng các căn hộ trong ấy rất đặc biệt.”

Một lần nữa, cô đã đúng. Max có vẻ vui khi trông thấy tòa nhà vững chãi với chiếc cổng sắt uốn cong ở lối vào và sân trong lát gạch. Dưới một bãi đỗ xe cho người thuê nhà. Max dừng xe trước cửa văn phòng và đi vòng sang bên kia để mở cửa cho Claire. Những ngón tay anh lại ấm áp đặt lên khuỷu tay cô, giúp cô ra khỏi ô tô, rồi anh chuyển tay tới hông lưng cô Claire thậm chí không thử tránh đi, cô đã dần quen với những đụng chạm và kiểu cách Châu Âu của anh.

Cho dù đang mặc bộ quần áo thường ngày, ở Max vẫn có một kiểu uy quyền yêu cầu sự chú ý của người quản lý tòa nhà. Người đàn ông ấy rất nhiệt tình dẫn họ xem một căn hộ trống, chỉ ra những nét quyến rũ kiểu cũ của sàn nhà bằng ván gỗ sồi và trần nhà cao vợi, có khung tò vò. Các cửa sổ đều rộng và cao, dẫn ánh sáng vào tràn ngập trong căn hộ, nhưng các phòng đều khá nhỏ và Max lịch sự cảm ơn ông ta vì đã dành thời gian.

Khi họ vào xe Claire ngẫu nhiên hỏi. “Đúng là anh rất đề cao sự thoải mái đấy nhỉ?”

Max cười phá lên. “Đúng, tôi yêu thích những sự nuông chiều nho nhỏ. Không gian bí bách là điều tôi ghét nhất ở các khách sạn. Điều đó có làm tôi thành kẻ hư hỏng kinh khủng không?”

Claire nhìn vào anh. Ánh mặt trời phản chiếu trên mái tóc vàng rực tắm mái đầu anh trong một vầng hào quang. Anh đang thư giãn, cười nói, và đôi mắt xanh ấy đang tỏa sáng, thế nhưng ở anh vẫn có điều gì đó, có lẽ là một tính cách kiêu ngạo thiên bẩm đã được những vị tổ tiên quý phái truyền lại cùng với thân hình rắn chắc cơ bắp, duyên dáng và khuôn mặt như thần mặt trời kia. Cô không hề nghi ngờ chuyện anh được nuông chiều, có lẽ từ hồi mới sinh, hẳn là phụ nữ rất hăm hở thỏa mãn những ý thích nhỏ nhất của anh. Điều làm cô thực sự ngạc nhiên là anh có khả năng tự hài lòng, như thể anh chấp nhận ngoại hình và những điều nó mang lại cho anh, nhưng không hề coi trọng nó.

Max đưa tay ra nắm lấy tay cô. “Em đang nghĩ gì đấy? Em cứ nhìn vào tôi nhưng đầu óc lại để đi đâu đâu.”

“Tôi đang nghĩ anh hư hỏng kinh khủng nhưng lại khá tử tế, bất chấp điều đó.”

Anh ngửa đầu ra sau cười ha hả. “Em không sợ lời khen hào phóng ấy sẽ thấm vào đầu tôi à?”

“Không”, Claire bình thản nói. Cô lại cảm thấy hạnh phúc ngập tràn, khiến cho ngày xuân nắng ấm hôm nay như được khoác thêm một lớp ánh sáng lấp lánh. Cô để nguyên tay mình trong tay anh, hài lòng vì đụng chạm ấy.

“Làm ơn chỉ đường đến chỗ tiếp theo trong danh sách trong khi tôi vẫn còn đang tự hào về mình đi nào.”

Căn hộ thứ ba được một họa sĩ đang đi du lịch kết hợp nghiên cứu ở một hòn đảo của Hy Lạp cho thuê lại. Cách bài trí trong nhà trang nhã và tinh tế, từ loại gạch lát đen nhẵn ở tiền sảnh đến những bức tường sáng màu và rãnh đèn ẩn trên đầu. Các phòng trong nhà đều rất rộng rãi, cả căn hộ của Claire có khi như phòng khách ở đây. Max đi thò thân vào phòng ngủ để

xem xét chiếc giường và Claire biết là anh thấy hài lòng. Thâm mỹ của anh sành điệu nhưng không hề thiên về hiện đại. Căn hộ hầu như không chút gì xa hoa này sẽ hấp dẫn anh.

“Tôi thuê”, anh nói ngắn gọn, cắt ngang bài diễn văn của người quản lý. “Ký giấy tờ luôn bây giờ có được không?”

Giấy tờ nhà đã sẵn sàng nhưng vẫn còn các vấn đề về lý lịch. Max ôm vai Claire và mỉm cười ấm áp với cô. “Trong lúc tôi lo chuyện này sao em không nhìn quanh nhà xem tôi còn cần phải mua thêm gì nữa, ngoài đồ lạnh?”

“Tất nhiên rồi”, cô đồng ý trong lúc vẫn nhận thức được chính mình cũng đang chiều chuộng anh. Yêu cầu của anh vẫn lịch sự và hợp tình hợp lý nhưng sự thật là anh đã mong đợi cô sẽ làm việc nhỏ ấy cho mình. Nếu cô không có mặt ở đây thì tự anh sẽ phải làm việc đó, nhưng vì cô đang có mặt nên nghiêm nhiên trở thành người để anh sai bảo. Max đi cùng người quản lý xuống dưới văn phòng còn Claire xem xét quanh căn hộ, ghi lại những thứ anh sẽ cần đến.

Claire thấy hoang mang trước lối sống coi nhẹ sự xa hoa của Max. Bản thân cô không hề xuất thân nghèo khó. Cô sinh ra trong một gia đình khá giả, cũng từng được hưởng thụ từ hồi còn bé. Sau đó cô lại kết hôn với một người đàn ông giàu có suốt gần sáu năm và sống trong cảnh nhung lụa, thế nhưng cô vẫn dễ dàng ổn định cuộc sống trong một căn hộ bốn phòng chỉ có thể được mô tả là ấm cúng. Từ chối tiền trợ cấp sau ly hôn vì không muốn sự lệ thuộc về tài chính trói buộc mình với Jeff, Claire đã đi xin việc và bắt đầu cuộc sống dựa vào lương tháng, cũng như chưa từng luyện tiếng số tiền đủ để cô mua bất cứ thứ gì mình thích. Rõ ràng thu nhập của Max lớn hơn cô rất nhiều, vì thế thái độ của anh mang một kiểu cách vương giả và chờ đợi người khác phải đảm bảo cuộc sống thoải mái cho mình.

Một lúc sau anh tìm thấy cô đang đứng ở giữa phòng ngủ, giày để sang một bên, đôi chân mang tất lụa thì chùng xuống tấm thảm dày màu xám lông chim. Đôi mắt cô đang mở lớn nhưng trong đó lại là cái nhìn mơ màng lơ đãng, và anh biết cô không hề nhận ra có người đang đứng nhìn. Cô đứng bất động, nụ cười nhẹ nở trên môi trong lúc tâm trí bận đi lang thang. Anh dừng lại và nhìn cô, tự hỏi giấc mơ nào đang làm cô vui đến vậy, và liệu cô có biểu cảm như thế khi đã được thỏa mãn ái tình, khi mọi thứ đều chìm vào yên lặng và bóng tối và cơn sóng tình đã qua đi không? Có phải chồng cũ hay một gã đàn ông nào khác đã mang đến anh mắt kia không? Cơn ghen bất chợt bùng lên trong anh dù không mong muốn và để lại dư vị đắng đắng nơi đầu lưỡi.

Anh đi ngang qua phòng và chạm vào cánh tay Claire, quyết tâm kéo cô ra khỏi những giấc mộng kia để trở về với mình.

“Giấy tờ xong xuôi cả rồi. Em sẵn sàng đi chưa?”

Claire chớp mắt và mọi giấc mơ đều tan biến mất. “Vâng. Tôi chỉ đang thưởng thức căn phòng.”

Anh nhìn xuống hai bàn chân trần của cô. “Đặc biệt là tấm thảm!”

Cô mỉm cười, “Cả màu sắc nữa. Mọi thứ hòa quyện vào nhau mới đẹp làm sao”.

Đó là một căn phòng dễ chịu, rộng rãi và sáng sủa với lớp thảm màu xám dịu mắt và tường sơn màu xanh dương nhạt. Chiếc giường được phủ một tấm chăn dày và ở góc phòng là một bình sứ to cắm cây ráy thơm. Giường ở đây to hơn bình thường, chất gối cao ngất. Nó hoàn toàn thích hợp với một người to cao, thậm chí thừa chỗ cho hai người nằm. Max nhìn lên giường rồi lại nhìn Claire đang cúi xuống đi giày vào. Anh sẽ có cô trên chiếc giường kia trước khi chuyện này kết thúc, anh tự hứa với mình như vậy.

Cô đưa cho anh bản danh sách vừa lập về những thứ cần mua. Anh đọc lướt qua rồi gấp giấy lại và nhét vào trong túi.

“Chúng ta kết thúc công việc nhanh chóng quá - còn gần như cả buổi chiều phía trước. Em có muốn đi ăn trưa muộn hoặc ăn tối sớm không?”

Claire cân nhắc việc mời anh về nhà ăn tối cùng nhưng lại thấy e ngại, cô chưa từng mời đàn ông về ăn ở nhà bao giờ. Căn hộ là một nơi riêng tư và cô ngần ngại chia sẻ nó với người khác. Nhưng cô không muốn ngày hôm nay kết thúc nhanh chóng và vì lý do nào đó cô không ngại sự hiện diện của anh trong nhà mình.

“Sao chúng ta không về nhà tôi nhỉ?”, cô mời với chút hồi hộp. “Tôi sẽ nấu bữa tối. Anh có thích món gà sốt cam không?”

“Tôi thích thức ăn”, anh tuyên bố, vừa nhìn cô lúc ra khỏi căn hộ cho thuê vừa tự hỏi tại sao cô lại có vẻ không thoải mái rõ rệt thế kia. Nấu bữa tối cho anh là một thử thách to lớn lắm à? Cả lời mời của cô và tình huống này đều rất bình thường, nhưng cô vẫn lẩn cấn trong lòng điều gì đó. Một người phụ nữ với vốn sống như cô đáng lẽ phải hoàn toàn bình thản trước một bữa tối đơn giản chứ, nhưng ở Claire chẳng có gì như ‘đáng lẽ’ cả. Max tự hỏi có khi nào anh hiểu được suy nghĩ của cô hay không.

Điện thoại bắt đầu reo vang ngay khi cả hai vào trong căn hộ của Claire và cô xin phép đi nghe máy.

“Claire, đoán xem”, mẹ cô háo hức nói. Claire thậm chí không cần phải đoán, kinh nghiệm cho biết mẹ mình sẽ chẳng dừng nói đủ để cô kịp nói ra một lời nào, và cô đã đúng. Bà Alma lập tức nói thêm câu nối tiếp. “Michael và Cella được chuyển đến Arizona và hai đứa sẽ ghé qua thăm nhà ta trên đường đi. Chúng chỉ ở đây có một tối nay thôi và chúng ta sẽ có buổi nấu ăn ngoài trời. Chùng nào con về được?”

Michael là anh họ của Claire sống ở Michigan, còn Cella là vợ anh. Claire yêu mến cả hai, nhưng cô lỡ mời Max ăn tối rồi, và giờ cô không thể cứ thế đuổi anh về, cho dù bà Alma có nghĩ là đương nhiên Claire sẽ phải bỏ hết mọi việc mà chạy ào đến nhà bố mẹ. “Mẹ à, con đang chuẩn bị nấu cơm tối...”

“Vậy thì mẹ gọi vừa kịp lúc! Martine và Steve đã ở đây rồi. Lúc này mẹ có gọi nhưng con ra ngoài.”

Claire hít một hơi sâu. Cô không muốn kể với mẹ là mình đang tiếp khách, bởi cô chưa bao giờ làm vậy, và bà Alma sẽ lập tức mổ xẻ câu chuyện nhiều hơn mức cần thiết, thế nhưng cô không tìm được cách nào khác để thoái thác “Con có khách mẹ ạ. Con không thể chạy về...”

“Khách nào? Mẹ có quen không?”

“Không ạ. Con mời anh ấy về nhà ăn tối...” Tính tò mò của các bà mẹ lập tức trỗi dậy. “Ai đấy?”

“Một người bạn ạ”, Claire nói vậy để cố tránh các câu hỏi tiếp theo, nhưng cô biết đó là một nước đi trong vô vọng. Cô nhìn lên và thấy Max đang cười mình, đôi mắt ngọc lam lấp lánh. Anh ra hiệu rằng có điều cần nói và cô phải cắt ngang tràng câu hỏi của mẹ mình trước khi bà kịp tăng tốc. “Mẹ chờ một chút nhé, con sẽ trở lại ngay”, cô lấy tay che ống nói. “Vợ chồng anh họ tôi vừa từ Michigan tới, họ chỉ ở lại một đêm nay thôi nên mẹ tôi muốn tôi sang nhà để tụ tập với mọi người”, cô giải thích.

“Và em thì lại mời tôi về ăn tối mất rồi”, Max nói nốt câu, tiến lại gần và nhấc chiếc điện thoại ra khỏi tay cô. “Tôi có một giải pháp hoàn hảo.”

“Thưa bác Westhrook”, anh nói vào điện thoại, tên cháu là Max Benedict. Cháu xin phép được đề nghị một giải pháp và tự mời mình đến bữa tiệc ngoài trời của bác, nếu như thế không phải là quá áp đặt với bác. Claire thực sự muốn gặp anh chị họ của mình mà lại kẹt với cháu, và cô ấy

quá lịch sự nên không thể rút lại lời mời ăn tối, cháu thì đói lắm rồi nên không thể lịch sự rút lui được”.

Claire nhắm chặt mắt, không cần phải nghe đầu dây bên kia cũng biết rõ bà Alma đã hoàn toàn tan chảy trước giọng nói trầm và mượt như nhung với âm giọng Anh quốc quyến rũ đó. Một phần trong cô thấy buồn cười, nhưng phần kia thì hoảng loạn trước ý nghĩ Max sẽ đến gặp gia đình mình. Tất cả mọi người trong nhà cô đều nổi bật theo một cách riêng, và cô thường bị chìm vào phong nền, bị những tính cách cởi mở hơn của họ che lấp mất. Max đã biết cô là người ít nói - nếu gặp gia đình cô thì anh sẽ nhận ra từ chính xác hơn phải là ‘nhút nhát’, và đột nhiên cô biết mình sẽ không chịu nổi điều đó. Chút gì đó trong lòng cô sẽ chết mất nếu anh so sánh cô với chị Martine, rồi lại nhìn vào cô và tự hỏi có điều gì không đúng trong hệ gien của gia đình này vậy.

“Cảm ơn bác vì đã thông cảm với cháu”, Max kéo dài giọng, “Cháu sẽ đưa Claire đến ngay”.

Anh cúp máy và Claire mở bừng mắt để thấy anh đang nhìn mình chăm chú, tự hỏi tại sao cô lại miễn cưỡng tham gia một cuộc tụ họp gia đình bất thường như thế.

“Đừng sợ thế chứ”, anh khuyên và nháy mắt với cô. “Tuy không mặc phục trang hoàn hảo nhất, nhưng tôi sẽ cư xử tốt nhất có thể.”

Trong mắt Claire vẫn còn dư âm nỗi sợ khi cô quay đi. “Không phải là tại anh”, cô thú nhận, cố giảm nhẹ vấn đề, “Các buổi tụ tập gia đình thường làm tôi thấy ngộp thở. Tôi không thoải mái khi ở giữa đám đông”.

Đó là câu nói giảm nói tránh quá nhiều, cô thầm nghĩ trong lúc lên dây cót tinh thần cho những giờ u ám sắp tới. “Xin lỗi anh một lát, tôi phải thay quần áo và...”

“Không”, Max nói, vươn tay ra để nắm lấy Claire và ngăn cô bước lên cầu thang. “Lúc này trông em rất tuyệt vời rồi. Em không cần phải thay quần áo, hay chải lại tóc, hay tô thêm son. Chờ đợi chỉ làm em thêm hồi hộp.”

Anh quan sát cô tỉ mỉ, ngạc nhiên vì ham muốn bảo vệ cô bỗng nhiên xuất hiện, nhưng đúng là anh cảm thấy như thế. Ở cô có điều gì đó làm anh muốn ôm cô thật chặt và ngăn cản mọi điều khó khăn lẫn đau khổ tới với cô. Ý nghĩ anh đang không hoàn toàn trung thực với cô khiến anh cảm thấy lòng ngực khẽ thắt lại - chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô phát hiện anh là ai?

Cô có trốn chạy anh tuyệt đối, đôi mắt nâu yếu đuối kia có trở nên lạnh lùng và xa cách hay không? Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng anh trước viễn cảnh ấy và anh biết mình sẽ không để chuyện đó xảy ra. Bằng cách nào đó anh sẽ phải tiến hành vụ mua lại mà không làm Claire xa lánh mình.

Đôi mắt anh nheo lại và sáng rực khi nhìn làm Claire cảm thấy bất an. Anh nhìn thấy quá nhiều, đọc được tâm trạng cô quá rõ. Cô sợ mình sẽ trở nên yếu đuối trước anh, và bản năng khiến cô rút về phía sau một bức tường im lặng, lịch sự và trống rỗng trong lúc Max đưa cô ra xe, anh vẫn nắm tay cô để an ủi, nếu cô chú ý kỹ, nhưng cô lại không để ý chút nào tới đụng chạm của anh. Trí óc cô bận rộn với những viễn cảnh đau buồn khi Max phải lòng chị Martine ngay từ ánh mắt đầu tiên và dành cả buổi chiều để nhìn chị đây ngưỡng mộ bằng đôi mắt ngọc lam của anh. Anh cũng sẽ đau đớn, bởi chị Martine sẽ không bao giờ đáp lại tình cảm ấy. Martine yêu chồng sâu đậm và dường như không hề biết đến ảnh hưởng to lớn của mình lên cánh mày râu.

Claire máy mót chỉ đường và chẳng bao lâu Max đã rẽ vào đoạn đường dẫn vào nhà bố mẹ cô. Trên đó đã có sẵn chiếc xe BMW của bố Claire, chiếc Buick nhỏ của mẹ cô, chiếc Jeep của Steve và một chiếc xe tải màu xanh với biển số Michigan. Max đỗ xe nép sang một bên, dưới bóng cây. Claire chờ dẫn nhìn ngó

1 nhà rộng rãi kiểu Tudor nơi cô đã lớn lên, gần như bị tê liệt vì sợ những điều sắp tới. Mọi người chắc đang ở trong khoảng sân rộng bên dưới những tán cây hạt dẻ khổng lồ, mùa này bố mẹ cô vẫn chưa mở bể bơi vì vẫn còn quá sớm, vậy nên chắc lũ trẻ sẽ được chạy loăng quăng trên cỏ thay vì đi bơi. Người lớn thì chắc đang nhàn tản ngồi trên những chiếc ghế kê quanh gốc cây, bố cô thì canh thịt bò và bánh hamburger đang được nướng trên lò. Khung cảnh không khác gì nơi thiên đường ngoại ô, nhưng lòng Claire lại nặng trĩu vì cuộc thử thách khi bước trên bãi cỏ để đến chỗ mọi người, biết rằng tất cả sẽ say sưa nhìn anh chàng điển trai đang đi cạnh cô, tự hỏi tại sao anh lại đi cùng một người tầm thường như cô, trong khi rõ ràng có thể ghép đôi với bất kỳ người phụ nữ nào anh muốn. Ôi Chúa ơi, cô không thể làm được điều này.

Max mở cửa xe và Claire bước ra. Tiếng cười đùa của lũ trẻ vang lên từ trong sân sau và anh cười toe toét với cô. “Nghe giống như ở nhà quá. Các cháu tôi đều nghịch như quỷ, đứa nào cũng như vậy, nhưng đôi lúc khi không còn tỉnh táo tôi lại thành ra nhớ chúng. Ta vào chứ?”

Bàn tay anh ấm áp trên lưng và giờ thì cô đã cảm nhận được sự đụng chạm của anh, bởi anh đặt tay ở giữa hai bả vai, nơi da thịt cô lộ ra do chiếc váy sọc vàng hở lưng. Khi cả hai đi qua cổng và bước vào tầm nhìn của mọi người, họ đều đang ngồi dưới tán cây đúng như tưởng tượng của cô, ngón cái của anh khẽ xoa sống lưng cô và cảm giác nó mang lại nhẹ nhàng làm nứt khối băng sợ hãi đã đóng chặt trong bụng cô từ nãy. Cô bất lực trước dòng hơi ấm đang tràn qua cơ thể mình, khiến nhũ hoa của cô căng lên và ngực cô phồng ra nóng bỏng. Cú đụng chạm nhỏ ấy đã làm cô hoàn toàn mất thăng bằng. Mọi hàng rào cô vừa dựng lên là để ngăn nỗi sợ khi Max gặp gia đình rồi so sánh cô với họ, vậy nên cô hoàn toàn không chuẩn bị tinh thần để đối phó với phản ứng của cơ thể mình trước anh, bất chấp những lời cảnh báo do lý trí phát ra.

Tiếp theo họ bị gia đình cô bao quanh và Claire nghe thấy mình đang máy móc giới thiệu mọi người. Mắt bà Alma thực tế đã sáng lên khi nhìn vào Max, khuôn mặt xinh đẹp của bà rạng ngời niềm phấn khởi, còn bố Claire, ông Harlton thì vừa trang nghiêm vừa ấm áp khi chào đón vị khách mới tới. Tiếp theo Claire ôm hôn Michael và Cella, trao đổi những lời cảm thán rồi đến lượt hai cậu chàng âm ỉ nhà Martine, nổi gót là hai đứa trẻ của Michael lao vào đám đông để ôm và hôn Claire, người dì yêu thích của chúng. Martine trông lộng lẫy không tả siết trong chiếc áo len trắng lóa và quần soóc trắng ôm gọn thân hình thon thả và phô bày cặp chân dài óng vàng hoàn hảo của mình. Chị bắt đầu dịu dàng lập lại trật tự với hai cậu nhóc của mình. Claire cũng làm điều tương tự nhưng phải mất vài phút sau không khí mới yên bình trở lại. Trong suốt thời gian ấy Claire ý thức rất rõ Max đang đứng ngay sát sau lưng mình, mỉm cười và tán gẫu bằng vẻ lịch lãm khó tin của anh và lấy lòng được tất cả mọi người.

“Cậu quen Claire lâu chưa?”, bà Alma vừa hỏi vừa mỉm cười với Max còn Claire thì căng thẳng. Đáng lẽ cô phải biết từ trước là Max sẽ bị tra hỏi lý lịch từ đầu đến chân. Đây là lỗi của cô - kể từ khi ly dị với Jeff cô đã bướng bỉnh từ chối mọi nỗ lực của người thân hòng gán ghép cô trở lại vòng quay xã hội nên việc cô xuất hiện cùng một người đàn ông là rất bất thường. Bữa tiệc của Virginia là lần duy nhất cô dự tiệc từ nhiều năm nay, ngoại trừ những buổi tụ họp gia đình, và Claire tin chắc chị Martine và bà Alma đã bàn bạc với nhau rất lâu chuyện rất cuộc cô cũng chịu làm theo lời thúc giục của Martine. Độ tò mò của họ hẳn đã sôi lên sùng sục.

Hai hàng mi của Max sụp xuống trên đôi mắt rực sáng, như thể anh đang hơi buồn ngủ.

“Chưa lâu lắm đâu ạ”, anh nói nhẹ nhàng, xen lẫn chút hóm hỉnh. Claire tự hỏi có phải cô là người duy nhất nghe được chất đùa cợt trong câu nói đó không, nên vội liếc nhìn mẹ mình. Bà Alma vẫn còn đang cười, bà cũng có nét mặt hơi mơ màng như Claire đã trông thấy nơi những người phụ nữ mới

gặp Max lần đầu. Đột nhiên Claire thấy nhẹ nhõm, không còn lo ngại cho Max trước cuộc tra khảo của gia đình mình nữa, cô cảm thấy anh hoàn toàn thư thái, như là đã biết trước sẽ bị vặn hỏi.

“Max mới đến thành phố thôi ạ, con đang dẫn anh ấy đi xem xung quanh”, cô giải thích.

Cả bà Alma và Martine đều nhìn cô cực kỳ hài lòng rồi liếc nhìn nhau, như thể đang chúc mừng nhau vì cuối cùng đã đẩy Claire ra khỏi cái vỏ bọc của mình. Khi đã trưởng thành hơn, Claire thường thấy buồn cười trước kiểu ngấm ngầm giao tiếp này của mẹ và chị mặc dù hồi nhỏ cô đã rất e ngại chuyện đó, vì cảm thấy mình bị gạt ra. Mối cô khẽ cong lên cười - có điều gì đó rất an tâm khi biết mình hiểu gia đình mình rõ tới mức đọc được ý nghĩ của họ. Martine nhìn lại Claire và thấy nét cười của em gái, một nụ cười tỏa nắng nở trên mặt chị. “Em lại làm thế rồi!”, chị nói và cười phá lên.

“Chuyện gì đấy?”, Steve hỏi, vươn người về phía vợ. “Claire lại đang đọc suy nghĩ của em.”

“Ôi lúc nào con bé chẳng làm thế”, bà Alman lơ đãng nói, “Hammon yêu dấu, thịt bò đang cháy kìa”.

Bố Claire bình tĩnh xịt nước lên đồng than đang bốc hỏa. “Cậu làm việc trong ngành nào thế, Benedict?”, ông hỏi trong lúc vẫn để đôi mắt đại bàng lên đám than phòng trường hợp chúng lại bốc cháy.

“Đầu tư và bất động sản ạ.”

“Bất động sản à? Đó là một nghề hái ra tiền.”

“Đầu cơ vào bất động sản thì đúng vậy, nhưng cháu không làm trong lĩnh vực ấy.”

“Khi nào ổn định ở Arizona tôi cũng sẽ bắt đầu học để thi lấy bằng môi giới bất động sản”, Cella chen vào. “Đó là một nghề nghiệp thú vị, mà giờ bọn trẻ đều đi học hết rồi nên tôi muốn quay lại làm. Tôi đã từng làm cho một văn phòng bất động sản ở Michigan”, chị giải thích với Max, “Tôi định thi lấy bằng ở đó, nhưng rồi hai đứa trẻ đã khiến tôi phải dừng một thời gian chờ chúng lớn hơn”.

Martine tiến tới, đôi mắt xanh thăm lóe sáng khi nhìn thẳng vào Max. “Anh có con chưa, anh Benedict?”, chị hỏi một cách ngọt ngào và Claire nhắm chặt mắt, chông chênh giữa nỗi kinh hoàng và một tròng cười sặc sụa. Martine chẳng màng đến chuyện tế nhị trong lúc bảo vệ cô em gái của mình, và ngay lúc này việc bảo vệ đồng nghĩa với đào xới tất tậ thông tin có thể từ chỗ Maxwell Benedict.

Max khẽ ngả mái đầu vàng óng ra sau và cười lớn, một âm thanh trầm, sâu đến mức làm Claire mở bừng mắt. “Chưa vợ, cũng chưa con, một việc làm buồn lòng mẹ tôi, bà nghĩ tôi là một kẻ phóng đảng bất tuân phục vì đã không chịu sản xuất cho bà mấy đứa cháu như anh trai và các cô em gái. Và làm ơn hãy gọi tôi là Max, nếu chị thích.”

Kể từ đó, ai cũng quý mến Max. Mặc dù đã nhìn thấy trước, Claire vẫn còn kinh ngạc trước tài năng đánh đúng vào trọng tâm của anh. Tròng cười thoải mái và lời giới thiệu dẹt dẹt về gia đình mình đã đảm bảo với tất cả mọi người rằng anh là một người hoàn toàn bình thường, không phải kẻ lừa đảo, không phải một tên sát nhân máu lạnh hay kẻ chuyên lừa gạt phụ nữ sắp lợi dụng

Claire. Đôi lúc Claire nghĩ hẳn người nhà coi cô là người có một cái đầu rộng tuếch, không đủ khả năng chăm sóc bản thân và cô không thể nghĩ ra mình đã làm gì để dẫn đến quan điểm đó. Cô sống trầm lặng, làm việc và trả hóa đơn đều đặn, không bao giờ gặp rắc rối và bình tĩnh tự tin đối diện với các vấn đề của mình trong công việc, nhưng với gia đình cô thể vẫn chưa đủ. Ai cũng nghĩ Claire “cần được để mắt đến”. Bố cô tuy không sống

sượng như bà Alma và Martine nhưng vẫn có thói quen thi thoảng hỏi cô có cần thêm tiền tiêu không.

Max khẽ chạm vào canh tay Claire và mang cô trở lại với nhóm người đang cười nói, đôi mắt ngọc lam của anh ấm áp khi mỉm cười với cô. Anh không hề bỏ lỡ cuộc chuyện trò nào quanh họ và có đôi lúc rời tay, nhưng cú chạm nhỏ ấy cho biết là anh vẫn để ý đến cô.

Buổi chiều nay là một sự khám phá đối với Claire. Max đã rất thân thiện và thoải mái với gia đình cô nhưng anh không hề gục ngã trước vẻ đẹp cổ điển rạng ngời của Martine như hầu hết những người đàn ông khác. Anh ở đó vì Claire. Anh ngồi bên cô trong lúc họ ăn trên chiếc bàn picnic gỗ đỏ, tham gia cùng Claire để mua vui cho đám trẻ hiếu động sau khi chúng đã no căng, và chẳng bao lâu sau anh đã lăn lộn trên cỏ với vẻ tự tin của một người đã quen chơi với các cô cậu nhóc hoạt bát. Claire theo dõi anh chơi với bọn trẻ. Người đàn ông đẹp trai, lịch lãm này dường như không quan tâm chút nào tới chuyện tóc anh rối bời hay quần anh lấm bẩn đất cát. Vầng dương lúc hoàng hôn tạo ra ánh hào quang quanh tóc anh và bắt được những tia sáng xanh màu đại dương tỏa ra từ mắt anh, lúc nhìn vào anh Claire cảm thấy tim mình phồng lên đến gần như vỡ tung, và mọi vật đều mờ đi trong một giây. Cô không muốn phải lòng anh, Claire tuyệt vọng nghĩ, nhưng giờ đã quá muộn. Làm sao cô có thể không yêu anh? Tiếng cười của anh khi lăn trên thảm cỏ và vật lộn với bốn đứa trẻ đang vừa cười vừa la hét đã hạ gục cô nhanh hơn bất kỳ một nỗ lực quấy rầy nào.

Claire vẫn còn đang bị sốc thì Max đã đưa cô về đến nhà. Lúc đó là gần mười giờ tối vì tất cả mọi người đều muốn níu kéo ngày hôm nay.

“Tôi thích gia đình em”, Max nói khi anh đưa cô về tận cửa và đánh thức cô khỏi những suy nghĩ miên man.

“Họ cũng thích anh. Tôi hy vọng những câu hỏi kia không làm anh khó chịu.”

“Không hề. Tôi sẽ rất thất vọng nếu họ không quan tâm gì đến hạnh phúc của em. Họ rất yêu em.”

Claire giật mình, đứng lặng người với chìa khóa trên tay. Max cầm lấy nó và mở khóa rồi thò tay vào trong bật đèn lên, anh đưa tay lên lưng đẩy cô vào trong.

“Họ tưởng tôi là đồ ngốc, không biết tự mình làm việc gì thì có”, cô buột miệng.

“Tôi không thấy vậy”, Max lẩm bẩm, ôm lấy bờ vai trần của cô bằng hai bàn tay ấm nóng. Mạch đập của Claire dồn lên và cô liếc xuống để che dấu phản ứng mà mình không kiểm soát nổi ấy. “Nếu em nghĩ nhà em bảo vệ quá mức cần thiết thì tôi phải rùng mình khi nghĩ em sẽ phản ứng với gia đình tôi thế nào. Toàn bộ gia đình tôi tọc mạch kinh khủng đến nỗi đôi khi tôi nghĩ người digani2 còn tệ hơn họ.”

Claire cười phá lên đúng như anh đã dự định và khuôn mặt bừng sáng của cô bỗng làm hạ bộ anh thắt lại Max nghiêng chặt răng để ngăn mình không tóm lấy Claire mà ấn chặt những đường cong mềm mại của cô vào người mình.

“Tạm biệt em”, anh nói, cúi xuống đặt môi lên trán cô “Mai tôi gặp em được không?”

“Nữa à? Ý tôi là, tất nhiên, nhưng tôi tưởng anh đã chán ở cùng tôi rồi.”
“Không hề. Tôi có thể thư giãn bên cạnh em. Nếu em đã có kế hoạch khác...?”

“Không”, Claire vội vàng nói, bỗng nhiên thấy sợ anh sẽ không tới nữa. Ý nghĩ không được gặp anh suốt một ngày khiến cô cảm thấy trống trải.

“Vậy hãy ăn trưa với tôi. Có nhà hàng nào gần văn phòng em không?”
“Có” ở ngay bên kia đường. Nhà hàng Riley’s.”

“Vậy trưa mai tôi sẽ gặp em ở đó”, Max khẽ chạm vào má cô rồi đi. Claire khóa cửa sau lưng anh, đôi mắt cô ngập nước và cổ họng thì thắt lại không mong đợi. Cô đã phải lòng anh, một người đàn ông đã thừa nhận chỉ muốn tìm sự nghỉ ngơi nơi một tình bạn không đòi hỏi. Cô đã làm một việc ngu ngốc biết bao! Cô đã biết trước, bởi phản ứng khác thường của mình với anh, rằng anh là một mối nguy đối với bản thân cùng cuộc sống đơn giản cô đã gây dựng cho mình. Nhưng bằng cách không đòi hỏi điều gì, anh đã chiếm được lòng tin của Claire nhiều hơn mức cô sẵn sàng dang hiến rất nhiều.

Ghi chú:

1Tudor: Phong cách kiến trúc cổ của Anh, với đặc trưng là sử dụng nhiều gỗ, cửa sổ dài và hẹp, ống khói lò sưởi ở trên mái.

2Digan: Tộc người ở có thói quen sống du mục, không cố định.

Chương 4

Khi Claire bước vào văn phòng, cô thấy ngay rằng Sam đã ở lại cả đêm. Năm chiếc ngăn kéo đang mở toang, đèn vẫn bật và một bình cà phê cũ đang ngự trên cái giá âm ấm của máy pha cà phê. Cô vừa chun mũi vừa đổ bình cà phê cũ đi và đặt vào đó một bình mới rồi bắt tay vào sắp xếp lại trật tự cho văn phòng. Cửa phòng làm việc của Sam vẫn đóng nhưng cô biết hoặc là ông nằm ườn ra trên ghế sofa hoặc đang ngủ gục trên bàn. Ông thường làm việc tại văn phòng trong rất nhiều đêm mỗi khi nghiên cứu một hợp kim mới; niềm vui của ông nằm trong khâu phát triển các vật liệu mới chứ không phải là việc quản trị doanh nghiệp do chính ông sáng lập. Trên tất cả, ông là một doanh nhân khôn ngoan và cũng chẳng có gì thoát khỏi đôi mắt ông trong thời gian dài.

Pha cà phê xong, cô rót một cốc và mang vào văn phòng Sam. Ông đang ngủ trên bàn, đầu gối lên hai cánh tay gập trước mặt. Một cuốn sổ ghi chép chằng chịt những số và các ký hiệu hóa học đặt bên cạnh ông và năm chiếc cốc nhựa với ngăn cà phê khác nhau đang nằm rải rác trên mặt bàn. Claire đặt cốc cà phê bốc khói lên bàn và đi tới cửa sổ kéo rèm ra làm ánh sáng tràn ngập căn phòng.

“Sam, dậy thôi. Gần tám giờ rồi.”

Ông thức dậy dễ dàng, ngáp và ngo ngoạy vì nghe thấy giọng cô. Ngồi thẳng lên, Sam ngáp lần nữa và dụi mắt, nhìn cốc cà phê mới bằng vẻ biết ơn rồi uống luôn nửa cốc.

“Cô vừa nói mấy giờ ấy nhỉ.” “Tám giờ.”

“Ngủ được gần năm tiếng không tệ lắm”. Năm tiếng thực sự là rất nhiều đối với ông, ông thường ngủ ít hơn thế nhiều. Sam là người khó hiểu nhưng Claire thích và tuyệt đối trung thành với ông. Ông gầy gò và tóc đã ngã sang màu bạc, khuôn mặt ông đã có những nếp nhăn cho thấy một cuộc đời vất vả ở một giai đoạn nào đó trong năm mươi hai năm qua, khiến cô hoài nghi về một quá khứ khá thú vị của ông, nhưng ông không bao giờ nói chuyện đó. Cô biết rất ít về Sam ngoại trừ việc vợ ông đã mất từ năm năm trước, đến giờ ông vẫn còn thương nhớ và không hề có ý định tái hôn. Bức ảnh bà vẫn nằm trên bàn và đôi khi Claire thấy ông nhìn vào nó với biểu hiện đau đớn tới mức cô phải quay mặt đi.

“Ông đang nghiên cứu cái gì mới à?”, cô vừa hỏi vừa hất đầu về cuốn sổ.

“Tôi muốn làm hợp kim mới cứng hơn, nhưng cho đến giờ mới chỉ làm nó bị giòn hơn thôi. Tôi còn chưa tìm được công thức đúng để làm nó không nặng thêm.”

Thách thức trong việc phát triển một kim loại mới là phải làm nó vừa khỏe lại vừa nhẹ, bởi kim loại càng nặng thì cần nhiều năng lượng để di chuyển nó. Các loại hợp kim tiên tiến được ứng dụng ở nhiều lĩnh vực rộng hơn các dầm thép hình chữ I chịu lực trong ngành xây dựng rất nhiều, các hợp kim phức tạp được dùng trong ngành vũ trụ và mở ra nhiều cơ hội mới trong ngành giao thông đường bộ. Sau khi một hợp kim được phát triển người ta sẽ tìm ra nhiều cách để sản xuất nó với chi phí rẻ cho ngành công nghiệp đại trà. Hồi mới vào làm việc, Claire những tưởng mới chỉ là một công việc đơn giản hằng ngày, giống như làm ở bất kỳ một nhà máy thép nào, nhưng cô đã nhanh chóng nhận ra sai lầm của mình. An ninh ở đây rất chặt chẽ và các cuộc nghiên cứu thì rất thú vị.

Cô yêu công việc và sáng nay lại càng biết ơn nó hơn, bởi nó đem tâm trí cô tránh xa Max và chút không gian để thở. Anh đã chiếm trọn cả thời gian và ý nghĩ của cô kể từ lần đầu hai người gặp nhau đêm thứ Sáu. Anh áp đảo cô bằng cả sự thành thạo khôn khéo lẫn óc hài hước châm biếm, tự dĩnh

vào đời cô chặt chẽ và nhanh gọn tới mức kể cả trong lúc ngủ cũng không hoàn toàn thoát khỏi anh. Đêm hôm trước Claire khó ngủ kinh khủng, cô liên tục tỉnh giấc và tự nói với mình rằng cô không yêu anh, không thể yêu anh, nhưng ngay lúc ấy tâm trí phản trắc lại triệu hồi hình ảnh anh và cơ thể cô bắt đầu phản ứng hoang dại, trở nên nóng rực và nặng nề, rồi cô lại lo sợ. Yêu anh là hành động vừa liều lĩnh vừa ngu ngốc, đặc biệt đối với một người phụ nữ coi trọng cuộc đời an toàn dù có phần đơn điệu của mình và không bao giờ muốn mạo hiểm đón nhận đau đớn lần nữa. Việc đó càng ngu ngốc hơn vì Max đã nói với cô ngay từ đầu rằng anh chỉ muốn làm bạn. Anh sẽ thấy kỳ quặc làm sao nếu đoán ra cô cũng như tất cả những người phụ nữ khác, ngần ngại trước anh như một cô gái tuổi teen bị tiếng sét ái tình! Tạm biệt tình bạn, tạm biệt Max.

Cuối buổi sáng Sam gọi cô vào văn phòng để soạn thư, nhưng ông chỉ đọc cho cô chép vài lá. Dựa người trên ghế của mình, ông chụm các đầu ngón tay vào nhau và cau mày nhìn qua chúng. Claire ngồi lặng yên, chờ đợi. Sam không cau có với cô; ông đang mãi mê suy nghĩ và có khi còn không biết cô ở đó. Cuối cùng ông nhắc người đứng dậy, khẽ rên rỉ khi các cơ bắp co cứng phản đối. “Những ngày như thế này nhắc nhở là tôi đã già”, ông gầm gừ trong lúc xoa lưng.

“Ngủ trên bàn nhắc ông là mình đã già”, Claire chỉnh lại và ông cầu nhàu đồng ý.

“Cuối tuần vừa rồi tôi nghe vài tin đồn”, ông nói và đi đến bên cửa sổ để nhìn xuống mái phòng thí nghiệm của mình. “Chưa có gì chắc chắn, nhưng trong trường hợp này tôi thà tin vào chúng. Có vẻ như kẻ nào đó ở nước ngoài đang quan tâm đến cổ phiếu của chúng ta. Tôi không thích thế. Tôi không thích thế chút nào.”

“Một vụ thâm tóm chẳng?”

“Có thể Cổ phiếu của chúng ta không xuất hiện giao dịch tích cực, không có lượng tăng đột biến nào trong nhu cầu cũng như giá cả, vì thế có thể tin đồn chỉ là chuyện tầm phào. Tuy nhiên, vẫn còn một điều khiến tôi lo ngại. Một tin đồn nữa cũng đang được truyền đi, về hợp kim titan mà tôi đang nghiên cứu”, khuôn mặt ông căng ra vì lo lắng.

Họ nhìn nhau trong im lặng, cả hai đều hiểu nó ám chỉ điều gì. Sam đang phát triển một hợp kim cao cấp hơn các vật liệu trước đó về độ cứng và trọng lượng tới mức những khả năng nó tạo ra là không tưởng tượng nổi. Mặc dù ông vẫn chưa hài lòng với quy trình sản xuất thì nó vẫn đang nằm trong giai đoạn thử nghiệm và mức độ bảo mật đặt ra là rất cao.

Các nhân viên phòng thí nghiệm được biết về nó vì cần thiết, mặc dù chỉ có Sam là người duy nhất sở hữu tất cả các thông tin, và những người ở bộ phận sản xuất cũng biết về nó. Thông tin một khi đã bị rò rỉ ra ngoài thì sẽ có đời sống riêng của nó và lan truyền đi rất nhanh.

“Việc này quá nhạy cảm”, cuối cùng Claire nói, chính phủ liên bang sẽ không cho phép một công ty nước ngoài nào mua lại quyền tiếp cận hợp kim này”.

“Tôi đã cố giữ quyền độc lập”, Sam trầm ngâm nói trong lúc lại nhìn ra ngoài cửa sổ. “Đáng lẽ nghiên cứu này phải được phân loại bảo mật và từ đầu tôi đã biết như thế, nhưng tôi là người phi đảng phái nên chưa muốn làm cái việc phải làm ấy. Tôi tưởng chúng ta quá nhỏ bé để thu hút sự chú ý và bản thân thì không muốn chịu cảnh bảo mật lỏng lẻo. Đó là một sai lầm.”

“Ông có định liên lạc với chính phủ không?”

Sam vò mái tóc bạc của mình. “Chết tiệt, tôi phải làm thôi! Tôi không muốn ba mớ lộn xộn ấy làm mình phân tâm ngay lúc này. Có lẽ...”

Sam đúng là một người phi đảng phái với trí tuệ phi thường và dị ứng với những hạn chế và giới hạn. Claire nhìn ông, biết trước quyết định của ông là gì. Sam sẽ ngồi im chờ đợi. Ông sẽ không cho phép hợp kim ấy rơi vào những bàn tay xấu xa, nhưng cũng sẽ tìm cách tự mình nghiên cứu đến chừng nào có thể.

“Ngay lúc này bất kỳ một vụ thầu nào cũng sẽ thất bại. Chúng ta có vài bất động sản đã tăng giá cực nhanh, nhưng mấy năm nay tôi không đánh giá lại chúng rồi. Bất kỳ ai đưa ra một lời đề nghị mua lại sẽ không tính đến các bất động sản đó.”

“Tôi sẽ thuê người đánh giá lại”, Claire nói và ghi vào sổ.

“Bảo họ làm nhanh nhé. Tôi hy vọng chừng ấy đủ để giúp chúng ta được an toàn. Tôi chỉ cần thêm thời gian để hoàn thành nghiên cứu của mình trước khi giao nộp nó”. Ông nhún đôi vai rộng và trông có vẻ mệt. “Nghiên cứu nó đúng là rất tuyệt, nhưng từ lâu rồi tôi đã biết chúng ta đang tiến rất gần tới bước đột phá quan trọng. Chết tiệt, tôi ghét làm mọi chuyện phức tạp lên với những trò quan liêu vô bổ.”

“Tôi không nghĩ chúng vô bổ, nhưng ông thì ghét bất cứ ai bảo mình phải làm gì, cho dù có là quan liêu hay không.”

“Sam lờm cô nhưng Claire nhìn thẳng lại với vẻ bình thản tuyệt đối và một phút sau cú lờm biến thành vẻ chấp nhận hài hước. Đó là điểm cô thích nhất ở Sam. Ông có khả năng nhìn thấu sự thật và chấp nhận nó, kể cả khi đó là điều ông không thích. Bất kể đời đã mang đến cú sốc nào thì ông vẫn học được từng bài học trong đó. Ông là một thiên tài mài miết với những giấc mộng sáng tạo, nhưng ông cũng là một chiến binh đường phố đầy cảnh giác và hăng hái. Sam sẽ không bao giờ là kiểu doanh nhân làm việc trong giờ hành chính, công việc giấy tờ và các quyết định kinh doanh dù quan trọng đến đâu cũng không làm ông ham thích, ông chỉ làm việc đó

vì nghĩa vụ. Tham vọng của ông, cuộc sống của ông dồn cả vào phòng thí nghiệm.

Dẫu cho suốt buổi sáng bận rộn, Claire luôn ý thức được thời gian đang mang cô ngày càng gần tới bữa trưa, khi cô sẽ được gặp lại Max. Rốt cuộc đã đến giờ nghỉ và cô vội cầm túi xách và lao ra khỏi văn phòng. Cơ thể cô nóng rực còn trái tim thì đập mạnh trong lúc đi qua đường, cô phải hít vài hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Chuyện này sẽ không đi đến đâu. Đây chỉ là một bữa trưa đơn giản giữa hai người bạn, không hơn. Cô không dám nghĩ về nó như là một cái gì khác.

Max đứng lên khi cô tìm đường đi qua một mê cung các bàn đồng nghẹt người. Claire hơi đỏ mặt vì vội và mắt anh hạ xuống miệng cô trong một thoáng, đôi môi của cô đang hé mở vì thở gấp. Chúng vừa rộng lại vừa mềm và các giác quan của anh bị kích thích. Anh muốn nếm vị của cô, không phải chỉ giới hạn mình trong những nụ hôn nhạt tẽch, không thỏa mãn một cách kỳ quặc trên má hay trên trán cô nữa. Anh muốn lột phăng quần áo và nếm nấp cô từ đầu cho tới tận những ngón chân hồng hồng, niềm khao khát ấy khẩn cấp tới mức đe dọa sự kiềm chế của anh. Quý tha ma bắt cô đi, anh không thể đẩy cô ra khỏi tâm trí, nhưng lại không dám tiến tới với cô. Dù thế nào anh cũng không có nhiều thời gian và lại đang bị ngăn trở vì không biết chính xác mình phải tìm kiếm điều gì, nhưng Anson chắc chắn rằng Bronson sẽ có những tài sản được che giấu, và tình cảm của Anson Edwards thì chưa bao giờ sai.

Vấn đề là khi nhìn vào Claire anh thấy khó mà nhớ được công việc phải là ưu tiên hàng đầu ở Houston lúc này. Toàn bộ vụ thâm tóm đã bắt đầu để lại dư vị đắng ngắt trong miệng anh. Công việc kinh doanh là một chuyện, nhưng anh không thích ý tưởng lôi kéo cả Claire và sử dụng cô. Chỉ có lòng trung thành với Anson Edwards mới giữ anh tiếp tục làm việc này, và lần đầu tiên Max cảm thấy lòng trung thành ấy bắt đầu lung lay. Anh không muốn phí thời gian tìm kiếm thông tin; anh muốn giữ Claire trong tay mình

và ôm chặt cô đến mức giữa họ sẽ không bao giờ còn khoảng cách nữa. Ham muốn bùng lên mãnh liệt bên trong khi cuối cùng cô cũng tới nơi và anh đứng dậy để chào, nhưng Max điều chỉnh lại nét mặt để nó chỉ hiện lên một vẻ thân ái nhẹ nhàng, bình thản giống như ý cô muốn.

“Buổi sáng bận rộn à?”, Max hỏi trong lúc cúi xuống hôn vào má Claire trước khi kéo ghế cho cô. Cử chỉ của anh duyên dáng và thản nhiên. Chắc gặp cô gái nào anh cũng hôn. Claire đau đớn tự nói với mình, nhưng điều đó không hề ngăn dòng hơi ấm đang dâng lên trong cơ thể cô.

“Chỉ là sáng thứ Hai như thường lệ thôi. Mọi việc đều đã đầu vào đầy khi tôi ra về vào chiều thứ Sáu, nhưng bằng cách nào đó qua một cuối tuần thì nó lại rối tung rối mù cả lên.”

Một cô bồi bàn xuất hiện cùng hai quyển thực đơn và họ cùng im lặng trong lúc chọn món. Họ gọi món và Max quay sự chú ý trở lại với Claire. “Sáng nay tôi đã dọn vào căn hộ rồi.”

“Nhanh thế à!”

“Tôi chỉ phải mang quần áo đến thôi mà”, Max vừa nói vừa buồn cười. “Tôi đã mua thực phẩm dự trữ và cả mấy chiếc drap¹ cùng khăn tắm mới nữa...”

Bồi bàn mang cà phê tới cho họ, đưa hai cốc cà phê cùng đĩa lót tới trước mặt họ một cách nhuần nhuyễn. Nhà hàng Riley nổi tiếng phục vụ nhanh và hôm nay cô bồi bàn đã làm hết sức mình. Họ thử bắt đầu câu chuyện đến mấy lần nhưng lần nào cũng bị cắt ngang khi người ta rót thêm cà phê hay nước lọc cho họ. Nhà hàng đang đông và ồn ã, những tiếng bát đĩa, cốc chén leng keng không dứt buộc họ phải cao giọng để người kia nghe thấy.

“Claire Anh Benedict! Tôi rất mừng vì gặp hai người ở đây!”

Max lịch sự đứng dậy còn Claire quay sang để xem ai vừa mới gọi tên họ. Người phụ nữ tóc nâu xinh đẹp đang rạng rỡ cười với họ là Leigh Adkinson, một người bạn cùng giai tầng xã hội hồi Claire vẫn còn là bà Halsey. Leigh vui vẻ và không có ác ý, nhưng họ chỉ là người quen chứ không phải bạn bè, và sau vụ ly dị, Claire gần như mất liên lạc với tất cả những người quen cũ. Cô có thể đếm trên một bàn tay số lần nói chuyện cùng Leigh trong năm năm qua, thế nhưng bây giờ Leigh đang cười với cô như thể họ là bạn thân nhất. Mà làm sao Leigh lại biết Max nhỉ? Claire tự hỏi.

“Anh có nhớ tôi không, anh Benedict? Chúng ta đã gặp nhau ở bữa tiệc của Virginia tối thứ Sáu đấy”, Leigh đang thao thao bất tuyệt.

“Tất nhiên là tôi có nhớ. Cô ngồi cùng chúng tôi nhé?”, anh chỉ vào chiếc ghế trống nhưng Leigh lắc đầu.

“Cảm ơn nhưng tôi phải đi thôi. Tôi biết là hơi gấp nhưng muốn mời hai bạn tới bữa tiệc tối chúng tôi sẽ tổ chức vào thứ Bảy này. Thực ra, mở đầu sẽ là bữa ăn tối ở nhà tôi rồi chúng ta chuyển đến khách sạn Wiltshire để khiêu vũ trong phòng lớn. Tony đang khởi động chiến dịch tranh cử chức thống đốc của anh ấy Hai bạn đến nhé, cả hai người. Tôi để ý thấy trong bữa tiệc của Virginia hai người đã khiêu vũ với nhau rất đẹp!”

Max đưa mắt nhìn Claire, lông mày anh nhướng lên. “Claire?”

Cô không biết phải nói gì. Vì lý do gì đó Leigh đã cho rằng họ là một đôi, nhưng sự thật đâu phải thế. Có lẽ Max sẽ muốn mời người khác đi cùng tới bữa tiệc, đó là nếu anh muốn tham dự.

“Không phải là tiệc gây quỹ đâu”, Leigh vừa nói vừa cười lớn. “Chỉ là một bữa tiệc cho bạn bè thôi. Cậu giấu mình lâu quá rồi Claire ạ.”

Claire ghét cái cách mọi người cứ làm như thể cô đang chôn vùi bản thân để tiếc thương cho cuộc hôn nhân đổ vỡ, mà thực ra đâu phải như vậy. Cô

cứng người lại, lảng tránh khỏi họ và một lời từ chối bắt đầu hình thành trên môi.

Max đặt tay mình lên tay cô để ngăn lại. “Cảm ơn cô, chúng tôi rất vui được tham gia.”

“Ôi tốt quá. Chúng ta sẽ ăn tối sớm lúc bảy giờ. Claire biết chúng tôi sống ở đâu rồi đấy. Gặp lại hai người ngày thứ Bảy nhé. Tạm biệt!”

Max ngồi lại chỗ của mình và cả hai cùng im lặng.

“Em có bực vì tôi đã nhận lời thay cả hai ta không?”, anh hỏi, buộc Claire phải nhìn vào mình.

“Tôi thấy xấu hổ. Leigh tưởng chúng ta là một cặp, còn anh thì quá lịch sự nên đã không nói với cô ấy sự thật.”

Lông mày anh nhướng lên và đột nhiên quý ông lịch lãm, uể oải biến mất, thay vào đó là một người đàn ông với ánh mắt sắc lạnh, gần như thô bạo. “Em thực sự nghĩ rằng tôi để tâm đến chuyện có lịch sự hay không nếu như không muốn tham dự sao? Đôi khi tôi có thể là tên đểu cáng nhất hạng đấy.”

Claire như bị thôi miên và nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngọc lam của anh, đột nhiên cô trông thấy một người khác, nhưng sự thô bạo ấy biến mất trong tích tắc và thế vào vị trí của nó lại là cái nhìn bình tĩnh, kiềm chế quen thuộc, khiến cô cảm thấy như trí óc và nhãn quan của cô đang lừa mị chính mình.

“Tại sao em không muốn đi?”, anh gặng hỏi. “Tôi không còn thuộc về nhóm người ấy nữa.” “Em sợ phải gặp lại chồng cũ à?”

“Chắc chắn tôi không muốn làm bạn với vợ chồng anh ta!”

“Em đâu cần làm bạn với họ”, Max khẳng định và Claire cảm thấy chất thép trong lời nói của anh. “Nếu họ đến đó, em chỉ việc lờ họ đi. Ngày nay ly dị là chuyện quá bình thường, không nhất thiết phải vì nó mà chia bè chia cánh những người bạn và người quen cũ.”

“Tôi không có chiến tranh gì với Jeff”, Claire chối, “Vấn đề không phải thế”. “Vậy thì vấn đề là gì? Tôi muốn đưa em tới bữa tiệc và sau đó là nhảy với em. Tôi nghĩ chúng ta sẽ chơi rất vui, em không thấy vậy à?” “Tôi đang độc chiếm thời gian của anh...”

“Không, cưng ơi”, Max khẽ ngắt lời. “Tôi mới đang độc chiếm thời gian của em. Tôi thích ở bên em. Em không dễ nổi cơn khóc lóc trên vai áo tôi. Tôi công khai thừa nhận mình là kẻ ích kỷ, nhưng tôi thấy thoải mái khi ở bên em, và tôi thì rất thích sự thoải mái.”

Claire đầu hàng dù biết rằng cô nên tránh càng xa Max càng tốt, vì sự an toàn về mặt tình cảm của cá nhân nhưng đơn giản là cô không làm được. Cô muốn ở bên anh, nhìn anh, nói chuyện với anh, cho dù chỉ là với tư cách một người bạn, và nhu cầu ấy mạnh đến nỗi không kiềm chế được.

Ăn trưa xong Max đưa cô qua đường. Trong lúc họ ăn mây đen đã kéo đầy trời, hứa hẹn một cơn mưa rào mùa xuân. Anh liếc nhìn lên. “Tôi phải chạy mới tránh được cơn mưa này”, anh nói. “Tối nay mấy giờ chúng ta ăn tối nhỉ?”

Claire quay sang nhìn anh khó tin. “Lại bữa tối nữa? Ba hôm liền?”

“Trừ khi em có kế hoạch khác. Tôi sẽ nấu. Rốt cuộc đây là bữa ăn đầu tiên tôi nấu trong căn hộ mới của mình mà. Em không có kế hoạch gì đấy chứ?”

“Không, không có.”

“Tốt. Bữa tối hoàn toàn bình thường thôi nhé, nên em có thể thư giãn. Tôi sẽ đón em lúc sáu giờ rưỡi.”

“Tôi sẽ đi xe”, Claire vội nói, “Như thế anh không cần phải bỏ dở việc nấu nướng”.

Anh nhìn cô nghiêm nghị và cân nhắc. “Tôi đã nói sẽ đón em. Em không được lái xe về một mình giữa đêm hôm. Mẹ sẽ tước quyền thừa kế của tôi nếu tôi để việc như thế xảy ra.”

Claire do dự. Cô đã bắt đầu hiểu Max lúc nào cũng phải làm theo ý mình như thế nào. Anh không bao giờ nhượng bộ một khi đã quyết tâm. Đằng sau cái vẻ biếng nhác thạo đời kia là một con người cứng rắn, lạnh lùng và một tinh thần thép. Đôi khi cô đã thoáng thấy điều đó, nhưng nó diễn ra nhanh tới mức cô không chắc mình vừa nhìn thấy gì, nhưng trực giác cô quá nhạy nên không thể bỏ qua sức mạnh của người đàn ông đằng sau vẻ ngoài kia.

Max lấy tay đẩy cằm Claire lên và lại đem vẻ quyến rũ ra diễn cho cô xem trong lúc nháy mắt với cô. “Sáu giờ rưỡi nhé?”

Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Cô đã muộn làm quá rồi và không có thời gian để tranh cãi vì một chi tiết vụn vặt như thế. “Được rồi, tôi sẽ sẵn sàng.”

Khoảng mười phút sau đó cô nhận ra Max là chuyên gia khiến người khác làm việc theo ý mình. Nếu dùng sức quyến rũ không xong, anh sẽ vận tới uy quyền lạnh lùng mà không một lời cảnh báo, và ngược lại, nhưng thường thì chỉ cần sức hút của anh thôi. Bao lâu mới lại có một người từ chối anh, đặc biệt là đàn bà? Có lẽ trong thập kỉ này thì chưa, Claire cau có nghĩ. Đến một người cảnh giác với đàn ông đẹp trai như cô mà còn không miễn nhiễm được với anh.

Claire vội đi từ chỗ làm về nhà, tích cực hẳn lên vì háo hức. Cô nhanh chóng tắm rửa, gội đầu và vừa mới bắt đầu sấy tóc thì đã nghe tiếng điện thoại đổ chuông.

“Được rồi, khai ra hết đi”, chị Martine dài giọng nói khi Claire nhắc máy, “Chị muốn biết tất cả về anh chàng tuyệt vời ấy”.

Nghĩ lại thì Claire nhận ra chuyện Martine nén lại sự tò mò lâu đến thế chẳng khác nào một phép lạ, đáng lẽ chị phải gọi cho Claire ở chỗ làm từ lâu rồi.

Cô chột khựng lại, khẽ nhú mày. Cô biết gì về Max nào? Rằng anh có ba cô em gái và một người anh trai, quê ở Anh và làm trong ngành bất động sản. Đến gia đình cô còn biết chừng ấy từ những câu trả, lời khéo léo anh đã nói với họ hôm trước. Cô biết anh có khẩu vị rất đắt tiền, ăn mặc sang trọng và có cách cư xử không chê vào đâu được. Ngoài ra thì cuộc sống của anh là một khoảng trống. Cô nhớ đã hỏi anh, nhưng kỳ lạ là không hề nhớ các câu trả lời. Cô thậm chí còn không biết anh bao nhiêu tuổi.

“Anh ấy chỉ là bạn thôi”, cuối cùng cô trả lời, bởi không biết phải nói gì khác.

“Còn Mona Lisa chỉ là một bức tranh thôi.”

“Về cơ bản thì đúng là thế. Giữa chúng em không có gì ngoài tình bạn, anh chưa bao giờ hôn cô, trừ những nụ hôn nhẹ không chút nhục dục lên má và trán, mà có phải là anh không biết làm thế nào đâu. Chỉ đơn giản là anh không hứng thú.”

“Ừm, nếu em đã nói vậy”, chị Martine nói, vẫn còn hồ nghi. “Em có gặp lại anh ta không?”

Claire thờ dài, “Có, em có gặp”. “A ha!”

“Đừng có ‘a ha’ với em. Bọn em là bạn, không có chữ B như kiểu Hollywood vẫn ngụ ý đâu. Chị cũng thấy anh ấy rồi đó, nên em chắc chị không khó khăn gì để tưởng tượng ra anh ấy bị săn đuổi đến thế nào. Anh ấy mệt vì chuyện đó, thế thôi, và anh ấy cảm thấy thoải mái bên em bởi em không đuổi theo anh ấy. Em không theo đuổi một chuyện tình lãng mạn đâu.”

Ở đầu dây bên kia, Martine nướng đôi lông mày đầy biểu cảm của mình lên. Chị sẵn sàng tin chuyện Claire không theo đuổi một chuyện tình, nhưng không đời nào chị tin rằng Max Benedict chỉ đang gặp gỡ em gái mình bởi anh ta thấy “thoải mái” bên cô. Ô, đúng là anh ta thường bị săn đuổi và mọi bản năng săn mồi của đàn ông trong anh ta sẽ dựng đứng lên khi thấy Claire nhìn thẳng vào anh như kiểu anh là kẻ vô giới tính. Martine hiểu đàn ông khá rõ, chỉ cần liếc qua chị cũng biết Max nam tính đến nhường nào, thậm chí còn háu đói hơn nhiều người, thông minh hơn nhiều người và sở hữu một bản năng giới tính mạnh tới mức chị tự hỏi tại sao Claire vốn thường ngày nhạy cảm với con người như vậy mà lại không nhìn thấy. Nhưng có lẽ vì Claire quá ngây thơ nên không nhận ra nguồn năng lượng đó là gì. Dù cho đã từng kết hôn với Jeff Halsey, Claire vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định, một sự mơ mộng nào đó tách biệt cô với những người khác.

“Nếu em chắc thế...” “Em chắc, tin em đi.”

Cuối cùng Claire cũng kết thúc cuộc nói chuyện với Martine và lo lắng liếc nhìn đồng hồ. Đã gần 6 giờ. Cô sấy vội tóc nhưng không có thời gian làm gì với nó ngoại trừ xoa ra. Anh đã nói hãy ăn mặc bình thường, vì thế cô mặc một chiếc quần lanh màu be và áo len rộng màu xanh dương với cổ khoét sâu cộng với cái khăn quàng. Thế có thoải mái quá không nhỉ? Max lúc nào cũng ăn mặc chỉnh tề và anh lại có thói kiểu cách của Anh nữa. Xem giờ lần nữa, cô biết là mình sẽ không đủ thời gian đổi sang bộ cánh khác; cô vẫn còn phải trang điểm.

Ngay khi Claire chải tóc lần cuối cùng thì chuông cửa reo. Đúng sáu giờ rưỡi. Cô cầm túi lên và vội ra mở cửa.

“À, em đã sẵn sàng, như thường lệ”, anh nói và chạm tay vào cổ áo len của cô. “Em cần mang theo áo khoác. Mưa đã làm trời trở lạnh rồi.”

Những giọt nước li ti lấp lánh trên chiếc áo khoác vải tuyết và trên mái tóc vàng óng khi anh dựa người vào khung cửa chờ Claire đi lấy áo. Khi cô trở lại, Max đưa tay khoác vai cô theo kiểu bạn bè.

“Tôi hy vọng là em đang đói. Tôi đã làm quá cả sức mình, nếu có thể nói vậy.”

Nụ cười của anh mời gọi Claire chia sẻ câu nói hài hước, và khi anh ôm cô vào thân hình cao lớn của mình trong lúc họ bước đi, cô hài lòng dựa sát vào anh. Gần gũi anh đến thế là một niềm sáng khoái xen lẫn cả đau khổ vì cô biết đáng lẽ mình phải từ chối, nhưng trong giây phút này cô không tài nào kéo mình ra được. Cô cảm nhận được hơi nóng từ cơ thể anh, sức mạnh nằm trong cánh tay đang khoác vai cô hờ hững và ngửi được cả mùi ấm áp, sạch sẽ từ làn da anh. Đôi mắt cô khẽ nhắm lại vì niềm khao khát đang dâng trào ở sâu bên trong nhưng cô cố gạt nó đi. Cho dù chỉ trong chốc lát cũng không nên giả vờ rằng cảm giác này của cô sẽ đem lại điều gì đó khác biệt - tất cả những gì nó sẽ mang lại cho cô là sự đau khổ. Cô đã được định đoạt là bạn của Max, và cánh tay khoác vai cô chỉ nói lên điều đó mà thôi.

“Tôi hy vọng em thích hải sản”, anh nói khi đã vào trong căn hộ. Chiếc gương có khung mạ vàng đặt phía trên bàn kiểu Hoàng hậu Anne phản chiếu hình ảnh của họ khi anh cởi áo khoác cho cô và cho mình rồi treo cả hai chiếc áo lên tủ ở ngay trong tiền sảnh. Bị chiếc gương thu hút, Claire nhìn hình anh trong đó, để ý thấy vẻ uyển chuyển trong động tác của anh, kể cả khi chỉ làm việc vặt.

“Đây là Houston. Vịnh Mexico ở ngay sau lưng chúng ta. Không thích hải sản khác nào không yêu nước.”

“Đặc biệt là tôm chứ?”

“Tôi đặc biệt thích tôm”, Claire liếm môi.

“Tôm sốt cay có nằm trong số đó không?” “Có. Chúng ta sẽ ăn món ấy à?”

“Ừ. Tôi có công thức từ New Orleans nên đây là món tôm sốt cay chính hiệu đấy nhé.”

“Tôi khó mà tưởng tượng được cảnh anh tất bật trong bếp”, cô nói khi đi theo anh vào trong căn bếp nhỏ nhưng cực kỳ hiện đại, mọi đồ vật đều được gắn trong tường và nằm trong tầm với của anh. Một mùi cay nồng hấp dẫn ngập tràn trong phòng.

“Thường thì tôi không nấu ăn nhưng nếu đặc biệt thích món nào tôi sẽ học cách chế biến món đó. Tôi còn có thể ăn tôm sốt cay ở đâu được khi về Anh thăm nhà? Chắc chắn là đầu bếp của mẹ tôi sẽ không bao giờ làm món ấy. Thêm vào đó, tôi cũng phải học cách làm món pudding Yorkshire cũng vì cùng lý do như thế chỉ khác lục địa. Bàn đã dọn rồi, em giúp tôi mang đồ ăn ra nhé?”

Claire khó mà tin được anh chỉ mới chuyển về căn hộ này sáng hôm nay. Max có vẻ thoải mái như ở nhà và trong căn hộ không có thứ gì chưa được sắp xếp cả. Mọi thứ đều ở chỗ của nó, như thể đang chờ đợi để anh bước vào. Bàn ăn đã được bày biện một cách hoàn hảo và khi họ cùng ngồi xuống, Max khui một chai vang trắng để rót vào ly của họ. Rượu có vị nhẹ và tươi, đúng thứ cô muốn khi ăn kèm với món tôm sốt cay và cơm trắng. Cả hai cùng thư giãn, Claire vừa ăn vừa uống nhiều hơn bình thường. Thứ rượu ấy đẩy một luồng hơi ấm dễ chịu tràn khắp người cô và sau bữa tối họ tiếp tục uống rượu trong lúc lau dọn và rửa bát đĩa.

Max không hề khăng khăng đòi tự rửa bát, điều đó làm cô thấy buồn cười - vậy ra anh không hướng nội tới mức ấy. Anh thấy không có lý do gì cô lại không giúp. Hai người đi lại trong căn bếp chật hẹp rất khó khăn và họ liên tục đụng nhau, nhưng ngay cả việc ấy cũng dễ chịu. Những cú đụng chạm của cơ thể đem đến một niềm khoái lạc bí mật đến mức đôi lần cô đã cố ý không tránh đường cho anh. Hành vi ấy hết sức xa lạ với tính cách của cô, bởi nó gần như là tán tỉnh, mà cô thì không hề biết tán tỉnh ai bao giờ. Cô không giỏi làm việc đó như Martine. Chị Martine biết cách cười chớp mí và nói vài câu bông đùa vô thưởng vô phạt nhưng Claire thì khó chịu với mọi trò chơi tình ái kể cả khi chúng chỉ là đùa cho vui.

Rượu đã làm Claire thư giãn hơn tưởng tượng. Ngay khi họ ngồi trong phòng khách cô đã cảm thấy các cơ bắp của mình biến thành bơ, và cô thở dài mơ màng. Cô uống thêm một ngụm thứ rượu vàng óng đó và Max lấy chiếc ly từ tay cô để đặt nó lên bàn cà phê.

“Tôi nghĩ em uống đủ rồi. Em sắp ngủ gục trước mặt tôi đấy.”

“Không, nhưng đúng là tôi mệt”, Claire thừa nhận và ngửa đầu ra sau. “Hôm nay là ngày bận rộn, dù với tiêu chuẩn ngày thứ Hai đi nữa.”

“Có việc gì bất thường chẳng?”, Max ngồi xuống cạnh cô, đôi mắt anh được hàng mi rủ xuống che đi.

“Có thể Sam - ý tôi là ông Bronson, ông chủ của tôi - đã nghe thấy lời đồn đại chúng tôi đang là mục tiêu của một vụ thâm tóm.”

“Ồ?” Max tập trung chú ý vào cô, cơ thể anh căng lên bất chấp vẻ ngoài điềm tĩnh. “Sao ông ấy biết?”

“Sam quen biết rất rộng và lại có bản năng đáng nể. Điều làm ông ấy đau đầu nhất là khả năng một công ty nước ngoài đang đứng sau vụ này.”

Khuôn mặt anh vô cảm trong lúc đưa tay ra đằng sau đầu cô và bắt đầu mát xa những cơ bắp ở cổ và vai, ngón tay anh khiến cô phải khẽ kêu mmmm thích thú.

“Tại sao việc đó lại đặc biệt đáng lo?”

“Bởi vì Sam đang trong quá trình phát triển một hợp kim có rất nhiều ứng dụng rộng rãi, đặc biệt trong vũ trụ”, Claire lẩm bẩm, rồi cô nghe thấy những lời của chính mình vọng lại trong đầu và mở choàng mắt. “Không thể tin là tôi kể cho anh nghe điều đó”, cô hoảng hốt nói.

“Suyt, đừng lo. Tôi không nói ra đâu”, anh xoa dịu, tiếp tục những cử động mát xa. “Nếu việc sản xuất hợp kim ấy có ý nghĩa với an ninh quốc gia đến thế tại sao nó còn chưa được xếp loại tuyệt mật? Việc đó sẽ bảo vệ ông ta khỏi bị một công ty nước ngoài mua lại.”

“Sam không thích dính tới chính trị. Ông ấy không thích luật lệ và quy tắc hay sự kiểm soát nghiêm ngặt đi kèm với việc được chính phủ can thiệp vào. Ông ấy muốn hoàn thiện chất hợp kim trước, tiến hành nghiên cứu đầy đủ và thực nghiệm theo ý mình, với các quy tắc của mình đã. Tất nhiên ông ấy sẽ đến gặp chính quyền nếu lời đồn là sự thật. Ông ấy sẽ không để hợp kim kia rơi vào tay đất nước khác.”

Spencer-Nyle đã bắt đầu mua cổ phiếu của Hợp kim Bronson, nhưng với số lượng nhỏ và rất lặng lẽ. Anson chưa sẵn sàng hành động, nhưng nếu Bronson cũng nghe thấy một lời đồn đại khác về các công ty của nước ngoài đang âm mưu thâm tóm thì tin tức ấy rất đáng kể và Spencer-Nyle sẽ phải có những bước tiến sớm hơn kế hoạch của Anson. Nguy hiểm là ở chỗ lúc này Bronson sẽ cảnh giác trước bất kỳ động thái nào đối với cổ phiếu của ông ta, và Claire đã xác nhận rằng Bronson chỉ thích làm việc độc lập. Đối với lời đề nghị của Spencer- Nyle, ông ta cũng sẽ không thích thú gì hơn vụ thâm tóm của một công ty nước ngoài. Dù Hợp kim Bronson là công ty được niêm yết nhưng vẫn là đứa con của ông ta, và Sam Bronson vốn nổi

tiếng là chiến binh cứng rắn, gai góc. Max ghi nhớ trong lòng sẽ phải gọi ngay cho Anson sau khi đưa Claire về nhà.

Anh hạ Claire xuống sofa, duỗi thẳng người cô ra cho nằm úp mặt xuống. “Anh đang làm gì đây?”, cô hỏi với đôi mắt mở lớn.

“Mát xa lưng cho em”, anh nói, vẫn giữ giọng mình trầm và dịu dàng. Anh dùng sức mạnh từ hai bàn tay mình để tìm những chỗ co cơ do căng thẳng và cả hai chìm vào im lặng, chỉ còn âm thanh thở dài khe khẽ của Claire. Max để ý thấy mí mắt cô lại sụp xuống và một nụ cười nhếch lên trên môi anh. Cô thực sự sẽ ngủ gục trước mặt anh. Chuyện chưa từng xảy ra với anh bao giờ, ít nhất là vào lúc sớm sủa như thế này. Phụ nữ thường ngủ trên tay anh, sau khi ân ái, nhưng có vẻ như Claire hoàn toàn không nhận ra bản năng giới tính của anh. Kể cả khi cơ thể họ va chạm nhau trong bếp lúc cùng dọn rửa, cô cũng không biểu hiện ra là có chú ý chút nào; như thể cô thậm chí còn không biết trên đời này có sex vậy.

Max nhìn xuống Claire, mái tóc vàng màu mật ong trải trên sofa, đôi môi cô mềm và hé mở, đôi mắt lớn màu nâu nhắm lại. Tay anh trên lưng cô trông quá lớn, nếu anh chụm hai ngón cái vào nhau trên sống lưng thì những ngón còn lại duỗi ra có thể chạm tới ngực cô. Anh có thể cảm nhận được lồng ngực nhỏ bên dưới lớp len mềm của chiếc áo và lớp da như lụa thậm chí còn mềm mại hơn. Cô đã ngủ, không chỉ theo nghĩa bóng - anh muốn đánh thức cô dậy và mang cô lên giường, ở đó anh sẽ đánh thức bản năng giới tính của cô. Max muốn cô phải cảm nhận anh, để không bao giờ nhìn vào anh với vẻ xa cách đáng giận kia trong mắt nữa. Nhưng vẫn chưa được. Chưa được. Anh không thể mạo hiểm dọa cô chạy mất cho đến khi đã tìm hiểu được mọi điều cần biết vì vụ đầu tằm chết tiệt kia. Rồi sau đó... Sau đó anh sẽ hành động và Claire Westbrook sẽ biết làm người phụ nữ trên giường anh sẽ ra sao.

Đôi tay anh run rẩy khi nhìn xuống cô và lần đầu tiên anh tự hỏi cô sẽ nói gì khi khám phá ra danh tính thực của anh. Tất nhiên cô sẽ tức giận -

anh không tưởng tượng được cô lại không giận - nhưng anh nghĩ mình đủ sức xử lý cơn giận ấy. Chính ý nghĩ cô có thể bị tổn thương mới khiến anh khó chịu. Anh không muốn làm hại cô theo bất kỳ cách nào. Anh muốn được ôm cô, làm tình với cô, trân trọng cô, chết tiệt! Anh không chịu nổi việc đánh mất lòng tin của cô mà phải khó khăn lắm mới giành được, càng không chịu nổi khi cô không còn cho anh những nụ cười chậm rãi và sự bầu bạn lặng lẽ của mình. Anh chưa từng gặp người phụ nữ nào như Claire không một ai vừa nhẹ nhàng lại vừa xa cách như cô. Anh không bao giờ biết cô đang nghĩ gì, đằng sau đôi mắt sẫm màu kia ẩn chứa những giấc mơ nào. Max vô cùng nhạy cảm trong vấn đề phụ nữ, chỉ có Claire luôn lẩn tránh anh và mỗi nụ cười, mỗi ý nghĩ cô trao anh đều giống như một kho báu, bởi nó giúp anh tiếp cận gần hơn tới người phụ nữ bí ẩn đằng sau vẻ ngoài nhút nhát kia.

Lòng anh tràn ngập âu yếm khi nhìn cô. Cô thực sự kiệt sức rồi; nếu anh đã không thể mang Claire lên giường thì tốt hơn nên để cô về với giường của mình. Anh khẽ đánh thức cô, thích thú cách cô chớp đôi mắt màu đen với anh đầy bối rối. Rồi cô nhận ra mình đang ở đâu và một màu đỏ lựng trải khắp hai gò má.

“Tôi xin lỗi”, Claire nói, lúng túng đứng dậy. “Tôi không định ngủ quên.”

“Đừng lo - em mệt mà. Bạn bè để làm gì nào? Đáng lẽ tôi để em ngủ trên sofa, nhưng tôi nghĩ em sẽ thoải mái hơn khi ngủ trên giường của mình”. Họ cùng đi ra tiền sảnh và anh cầm áo khoác cho cô. Anh không nói gì trên chuyến xe về căn hộ của cô còn Claire thì quá buồn ngủ nên cũng không muốn nói chuyện. Trời lại mưa, một màn mưa phùn từ từ làm ướt các con phố và gió lạnh khiến cô chui sâu vào áo khoác.

Max kiểm tra căn hộ trong lúc cô đứng nhìn vì biết anh sẽ lại trưng ra cái vẻ cao ngạo ấy nếu mình gợi ý là không cần phải làm thế.

“Mai tôi sẽ gọi lại cho em”, anh nói khi trở lại chỗ Claire và nâng cằm cô trong tay mình.

“Vâng”, Claire khẽ đồng ý, cảm thấy mỗi giờ chờ để gặp lại anh dường như dài cả một năm. “Max này?”

Anh nhướn một bên lông mày trước giọng dò hỏi của cô, chờ đợi. “Điều tôi đã nói về loại hợp kim...”

“Tôi biết. Tôi hứa sẽ không nói một lời. Tôi hiểu thông tin đó rất nhạy cảm.”

Lời hứa này Max có thể giữ được vì anh không cần phải bàn về hợp kim ấy với bất kỳ ai. Anson đã biết về nó rồi. Vấn đề của họ bây giờ là trường hợp - không, khả năng cao - là một mối quan tâm từ nước ngoài, gần như chắc chắn là không thân thiện, đang âm thầm hoạt động để đoạt được công nghệ ấy qua một vụ thầu tóm với bình phong là một công ty trong nước.

Bronson sẽ hành động rất nhanh để bảo vệ công ty mình trước một mối nguy như thế, đồng thời cũng ngăn cản cả các nỗ lực mua lại khác.

Trông Claire yếu đuối và ngái ngủ khó tin, mọi tuyến phòng ngự của cô đã hạ xuống. Anh nâng cằm cô lên và cúi xuống để hôn cô, miệng anh đặt trên môi cô trước cả khi cô kịp nhận ra anh sẽ không hôn vào má như mọi lần. Anh giữ môi tiếp xúc của họ nhẹ và thoáng qua, nhưng gần như ngay lập tức cô đã cứng người và lùi lại, bức tường trống rỗng chết tiệt đã lại dựng lên trước mắt anh. Anh thả tay và bước lùi khỏi cô như là không để ý thấy điều gì, nhưng một cơn giận tím tái đang nung nóng ruột gan anh. Quỷ tha ma bắt cô đi, ngày nào đó không xa anh sẽ buộc cô phải nhìn anh như nhìn một người đàn ông!

“Mai tôi sẽ gọi”, anh lại nói. “Tôi phải điều tra vài chuyện nên sẽ bận tới chiều, nhưng tôi sẽ gọi em trước khi em tan sở.”

Không chờ cô đồng ý, Max tự ra ngoài và đi bộ về xe.

1

Drap: Chăn trái giường.

2

Nguyên văn shrimp creole, một món ăn chế biến từ tôm Hùm xuất xứ từ vùng Louisiana

Chương 5

“Claire yêu quý, mẹ không hiểu sao con lại phải cứng đầu như thế nhỉ”, bà Alma dịu dàng tranh luận. “Đây chỉ là một bữa tiệc nhỏ để cảm ơn vài người và mẹ muốn con tham dự. Cả bố và mẹ đều muốn con đến. Chúng ta đâu có được gặp con nhiều. Cả Martine và Steve cũng sẽ ở đây.”

Claire cố nói lần nữa dù biết rằng đó là vô ích, một khi bà Alma đã dùng đến giọng nhỏ nhẹ đó nghĩa là bà đã quyết tâm và đừng hòng lay chuyển được một tí xíu nào. “Mẹ, con không thích tiệc tùng.”

“À, mẹ cũng có thích tổ chức tiệc đâu. Tiệc tùng rất phiền hà, nhưng mẹ phải làm vì mọi người trông đợi điều đó và nó lại có ích cho bố con nữa”. Thế có nghĩa là bà Alma đang thực hiện nghĩa vụ của mình, Martine và Steve thì thi hành nghĩa vụ bằng cách có mặt để trợ giúp, chỉ có Claire, như mọi khi, là không chịu chấp hành khi từ chối phần việc của mình. Claire nhăn nhó trong lòng.

“Con có thể về sớm, mẹ biết mai con còn phải đi làm”, bà Alma xoa dịu khi đã dự đoán được chiến thắng của mình trước sự im lặng của Claire. “Mà mang cả Max Benedict đi với con nhé, từ những lời đồn đại đang lan khắp thành phố, Hamlon và mẹ nghĩ là chúng ta nên tìm hiểu cậu ta nhiều hơn.”

“Lời đồn nào ạ?”, Claire hoảng hốt hỏi.

“Chuyện của các con có vẻ khá nghiêm túc. Thật đấy ít nhất con cũng phải cảnh báo để mẹ không phải làm ra vẻ như đã biết điều mọi người nói chứ.”

“Nhưng chúng con có nghiêm túc đâu! Chúng con chỉ là bạn”, Claire đã lặp lại câu này thường xuyên tới mức cô bắt đầu thấy mình như một con vẹt chỉ biết nói đúng một câu.

“Thế không phải là con gặp cậu ấy thường xuyên à?”

Chỉ là ngày nào cũng gặp thôi, nhưng làm sao cô có thể kể với bà Alma điều đó để nghe không có vẻ như họ đang yêu nhau thắm thiết, đúng như sự thực được? Đó chỉ là...Ừm, chỉ là một sự hợp tác thôi. Họ trao cho nhau tình bạn, một mối quan hệ đơn giản và không đòi hỏi.

“Đúng là con có gặp anh ấy.”

“Leigh Adkinson nhìn thấy con ăn trưa với cậu ta hôm thứ Hai, Bev-Michaels thấy con ăn tối với cậu ta hôm thứ Ba, Charlie Tuttle thì thấy con đi cùng cậu ta tối qua vào trung tâm thương mại để mua sắm. Ngày nào cũng gặp! Thế là hơi nhiều đấy, con gái. Nào, mẹ không ép con đâu - cứ để mối quan hệ tiến triển tự nhiên. Nhưng thực sự là Hamlon và mẹ sẽ thấy thoải mái hơn nhiều nếu chúng ta hiểu cậu ấy kỹ hơn.”

“Con sẽ đến dự tiệc”, Claire lặng lẽ nói. Thà cô đầu hàng luôn và kết thúc chuyện này cho xong, vì bà Alma sẽ không từ bỏ.

“Cùng với Max.”

“Con không biết. Hôm nay con chưa nói chuyện với anh ấy. Có thể anh ấy đã có hẹn.”

“Ồ mẹ không nghĩ vậy”, bà Alma cười khúc khích, “Cảm ơn con yêu. Gặp lại hai con tối nay nhé”.

Claire cúp máy và cắn môi trong nỗi sửng sốt. Bắt đầu ngày mới hay ho làm sao! Cuộc điện thoại của bà Alma đến trước khi đồng hồ báo thức của cô đổ chuông có vài giây. Chà, có lẽ mẹ cô chắc chắn Max không bận

nhưng Claire thì không. Max quá sức đàn ông nên không đời nào lại bỏ qua chuyện tình ái, và vì anh không có kiểu quan hệ đó với Claire, cũng như không có vẻ muốn tiến triển theo hướng ấy, rõ ràng anh phải hẹn hò với cô gái nào khác. Nếu không phải đêm nay thì cũng sớm thôi. Tạm tránh bị săn đuổi nhiệt tình là một chuyện, nhưng người đàn ông khỏe mạnh sẽ không sống cô đơn quá lâu. Max có nhu cầu của đàn ông và Claire đã thấy cánh phụ nữ nhìn anh như thế nào.

Max không thể nói rõ ràng hơn về chuyện không thấy cô hấp dẫn. Anh không hề hôn lại cô lần nào sau nụ hôn thoáng qua hôm thứ Hai. Dù nhẹ nhàng đến mấy nó vẫn khiến những luồng điện tí tách bắn khắp cơ thể và cô phải ép mình lùi lại để không cho anh thấy nụ hôn đã ảnh hưởng mạnh như thế nào. Chỉ một cú chạm nhẹ như thế mà cô đã sẵn sàng lao mình vào anh, y hệt như những người phụ nữ khác. Đêm ấy cô đã khóc tới tận lúc đi ngủ, chắc chắn rằng mình đã biến thành một con ngốc và anh sẽ không bao giờ tới gần cô nữa, nhưng hôm sau anh lại gọi với vẻ hứa hẹn như trước và dường như không để ý thấy chuyện đã xảy ra. Có lẽ cô đã che giấu rất giỏi tới mức anh không hề nghi ngờ.

Dường như không thể có chuyện cô mới quen anh được một tuần. Cô đã gặp anh hàng ngày, thường là hai lần một ngày khi anh đưa cô đi ăn trưa và gặp cô sau giờ làm. Đôi khi cô cảm thấy như mình biết anh lâu hơn bất kỳ ai khác, kể cả Jeff, nhưng thi thoảng Max lại giống như một người lạ. Nếu cô ngược lên thật nhanh...Đôi lúc cô sẽ bắt gặp anh nhìn mình bằng đôi mắt không hiểu nổi. Nếu bị cản trở anh có thể thành người rất cứng rắn, nhưng anh luôn kiểm soát bản thân chặt chẽ và chính điều đó khiến cô tin tưởng.

Cô nghĩ về việc thậm chí không mời anh tới bữa tiệc của mẹ. Cô có thể tự đi, ở lại một lúc để giữ lịch sự rồi cáo lỗi vì mệt và đi về nhà. Như thế là bà Alma đã thoả mãn. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là Claire sẽ không được gặp Max ngày hôm nay, ý nghĩ ấy khiến cô thấy trống trải. Trước khi

để mình bị thuyết phục, cô đẩy người ngồi dậy trên gối rồi bấm số điện thoại của anh.

Chỉ đồ một hồi chuông là anh đã trả lời, giọng anh trầm và hơi khàn vì ngái ngủ. Như mọi khi, tim Claire khẽ nảy lên khi nghe anh nói.

“Claire đây. Rất tiếc vì đã đánh thức anh”, cô xin lỗi.

“Tôi không thấy tiếc vì đã bị em đánh thức”, anh nói và ngáp. “Dù sao tôi cũng định sẽ gọi cho em ngay khi ngủ dậy. Có chuyện gì à?”

“Không phải. Mẹ tôi vừa gọi. Bà sẽ tổ chức tiệc cocktail tối nay và bắt tôi phải tới.”

“Tôi có được mời không?”, anh lại hỏi bằng kiểu khôn khéo và đầy tự tin luôn làm cô thấy kinh ngạc và bối rối. Max luôn chắc chắn về bản thân mình. Cứ như là đã biết bà Alma khẳng khẳng bắt Claire phải mời anh bằng được, anh cũng biết rõ rằng với tính cách của mình thì Claire sẽ thấy khó mở lời. Max càng có vẻ hiểu rõ cô bao nhiêu thì Claire càng cố ngăn anh làm điều đó bấy nhiêu. Cô yêu anh còn anh thì không.

Nếu anh biết điều đó... Anh sẽ thương hại cô và sẽ thôi không gặp cô nữa. “Anh không ngại chứ?”

“Tôi thích gia đình em. Sao phải ngại?” “Mọi người đang bàn tán về chúng ta.”

“Tôi không thèm quan tâm mọi người nói gì”, anh bình tĩnh nói rồi lại ngáp. “Bữa tiệc là lúc mấy giờ nhỉ?”

“Bảy giờ.”

“Tất nhiên rồi. Cái gì cũng bắt đầu lúc bảy giờ. Hôm nay thì giờ của tôi hơi sát sao, em yêu ạ. Tôi phải ra khỏi thành phố và nguy cơ cao là sẽ đến

muộn nếu phải về lại căn hộ của mình, rồi tới nhà em và nhà bố mẹ em nữa. Em không phiền nếu tôi đến nhà em để chuẩn bị chứ? Thế sẽ tiết kiệm được ít nhất bốn mươi lăm phút lái xe.”

Tim cô lại nảy lên một cách ngu ngốc trước ý nghĩ anh dùng nhà tắm của mình để tắm rửa rồi mặc quần áo trong phòng ngủ nữa.

“Không phiền gì đâu”, rốt cuộc cô cũng nói. “Ý hay là khác. Mấy giờ anh đến được?”

“Khoảng sáu giờ. Như thế em có đủ thời gian không?”

“Tất nhiên là có”, cô sẽ phải nhanh tay, nhưng cô nghĩ mình làm được. Thường cô cũng không mất nhiều thời gian chuẩn cho lắm, và cô lại có thời gian gọi đầu trước khi đi làm. Như vậy cũng tiết kiệm được thì giờ.

“Vậy gặp lại em tối nay.”

Hôm ấy là một ngày bận rộn kinh khủng; cuộc gọi của bà Alma đã mở hàng cho cả một ngày. Bất kể vội vã thế nào Claire vẫn thấy mình chậm một bước suốt ngày cả những việc thường lệ cũng phát sinh nhiều chuyện phức tạp. Một phần công việc của cô là tránh cho Sam bị làm phiền khi không cần thiết, như thế có nghĩa là cô phải tự quyết định và có những việc không thể nào để đến hôm sau. Cô làm việc xuyên bữa trưa, cố không tự hỏi Max đang ở đâu và ước rằng cô được ở bên anh, bất kể đó là chỗ nào.

Giữa buổi chiều các bản đánh giá khẩn cấp mới được chuyển phát nhanh tới và một nụ cười chậm rãi nở trên mặt Sam trong lúc ông đọc chúng. Với động tác cực kỳ thỏa mãn ông ném các bản báo cáo lên bàn và dựa người vào ghế, đan hai tay sau đầu. “Tốt hơn cả hy vọng của tôi”, ông bảo Claire. “Giá trị tài sản đã tăng gấp bốn lần trong năm vừa qua. Chúng ta an toàn rồi, thế mà tôi đã bắt đầu toát mồ hôi cơ đấy. Cổ phiếu của chúng ta đang được giao dịch nhiều lên, mặc dù còn chưa thành mô hình. Chắc chắn có

người đang theo đuổi công ty này, nhưng họ sẽ không có nó đâu. Nhìn qua bản đánh giá đi.”

Claire đọc các tài liệu, kinh ngạc trước giá trị gia tăng của mảnh đất ấy. Một lần nữa những dự cảm của Sam lại đúng. Cô thấy thật phi thường khi mọi dự đoán của ông dường như đều thành sự thật cả. Trước đây Sam đã mua mảnh đất ấy chỉ để dự phòng lạm phát, giờ thì chính nó sẽ cứu cả công ty khỏi một nỗ lực thu mua đầy ác ý, và Sam sẽ không phải chịu đựng các quy tắc của chính phủ trước khi ông hoàn tất nghiên cứu của mình.

Vào đúng ngày cần kíp như hôm nay cô lại tan sở muộn tới hai mươi phút. Khi Claire vào được căn hộ của mình thì đã là sáu giờ kém mười lăm và cô vừa lao vào nhà tắm vừa cởi quần áo. Cô tắm thật nhanh và chỉ vừa mới kịp lau người, mặc áo choàng thì chuông cửa đã reo vang. Úp hai bàn tay vào khuôn mặt mộc, cô ước gì mình có thời gian tối thiểu để trang điểm, nhưng giờ thì chẳng kịp nữa rồi.

“Tôi phải làm muộn”, Claire lắp bắp giải thích khi cô mở cửa cho Max. “Để tôi lấy khăn sạch rồi thì nhà tắm là của anh.”

Max đã mang tới một bộ com lê và áo sơ mi sạch cùng với chiếc túi nhỏ đựng đồ dùng cá nhân. Cầm anh đã lún phún râu nhưng nụ cười vẫn rất thoải mái. “Đừng lo, chúng ta sẽ đến kịp thôi”, anh trấn an và đi theo cô vào phòng ngủ. Anh đặt quần áo mình lên giường rồi mang chiếc túi vào phòng tắm trong khi cô lấy khăn sạch cho vị khách. Ra khỏi phòng tắm, anh rũ chiếc áo khoác đang mặc ra và vớt nó lên giường rồi bắt đầu cởi cà vạt. Hơi thở của Claire tắc lại trong lồng ngực, cô quay đi và ngồi xuống bàn trang điểm của mình, cầm chiếc lược và chải tóc mà không thực sự biết mình đang làm gì. Cô đã cố không nhìn anh, nhưng anh vẫn hiện ra nơi mép gương và không tài nào cô nhìn đi chỗ khác được. Anh kéo áo sơ mi ra khỏi quần rồi cởi cúc và lột nó ra. Dù gầy nhưng người anh lại cơ bắp không ngờ, múi bụng hằn lên với các cơ bắp trơn nhẵn khẽ co thắt khi anh cử động. Đám lông xoắn màu nâu phủ ngang ngực anh, làm cô thích thú

khi khám phá ra lông trên cơ thể anh màu tối chứ không phải màu vàng, mặc dù cô cũng có thể đoán được bởi lông mày và lông mi anh đều là một màu nâu sẫm, chúng tạo ra vẻ tương phản choáng ngợp với mái tóc vàng óng và đóng khung đôi mắt sáng rực của anh.

Claire thấy nhẹ nhõm vì anh đã không cởi luôn cả quần, mặc dù anh có làm thế cô cũng không ngạc nhiên. Có lẽ Max đã quá quen với việc đứng khóa thân trước một người đàn bà, và anh không có lý do gì để hổ thẹn về cơ thể mình. Anh đẹp đẽ, thậm chí còn đẹp hơn cả những giấc mơ của cô, cơ thể anh căng tràn nguồn sức mạnh uyển chuyển mà bình thường đã bị quần áo che đi mất.

Anh lấy chiếc quần sạch ra khỏi mắc áo và mang nó vào phòng tắm cùng với mình. Mãi đến khi nghe tiếng vòi hoa sen mở rồi Claire mới chợt nhớ ra mình phải nhanh lên. Cô ép mình phải bắt đầu trang điểm, nhưng hai bàn tay cô đang run rẩy nên đã đánh mắt hồng đến hai lần. Vòi hoa sen ngừng chảy và tâm trí cô lập tức lấp đầy hình ảnh Max đang đứng khóa thân ở trong đó, lau người bằng khăn tắm của cô. Má cô nóng rực Cô phải thôi nghĩ về anh? Cô đang tự làm mình căng thẳng trong khi đáng lẽ phải tập trung vào việc chuẩn bị dự tiệc.

“Chết tiệt”, Max lẩm bẩm to tiếng rồi nói với ra. Claire, tôi quên mang dao cạo rồi. Em có phiền nếu tôi mượn dao của em không?”

“Không sao, anh dùng đi”, cô trả lời. Anh đang cạo râu; cô sẽ có đủ thời gian để mặc quần áo trước khi anh ra. Bất đứng dậy, Claire lôi ra chiếc quần lót sạch và mặc vào, không đủ thời gian để tận hưởng cảm giác chất lụa mát lạnh trên da cô như mọi khi. Cô đi tất vào chân nhưng không dám làm vội vì sợ sẽ làm hỏng chất liệu mỏng manh của nó. Giờ thì cô phải mặc gì đây? Cô mở cửa tủ và nhìn nhanh qua toàn bộ tủ quần áo - cô không có nhiều chiếc váy thích hợp với tiệc cocktail cho lắm. Nước đã ngừng chảy trong nhà tắm; anh sẽ ra đây bất kỳ phút nào. Cô giật vội một chiếc váy len màu kem khỏi mắc áo và tròng nó lên đầu ngay khi cánh cửa phòng tắm mở

ra. Trốn đằng sau lớp vải len, mặt cô đỏ lựng trước tình cảnh vừa tự đẩy mình vào, đầu và phần thân trên thì đang vật lộn để chui ra khỏi chiếc váy len, trong khi thân dưới thì lộ liễu hoàn toàn trong chiếc quần lót bé tí, nịt bít tất và tất lụa. Quay lưng lại với anh Claire kéo chiếc váy xuống và bắt đầu lúng túng kéo khóa.

“Cho phép tôi”, anh nói, giọng anh đã ở rất gần. Hai bàn tay ấm áp của anh gạt tay cô sang bên và thành thạo kéo phéc mơ tuya lên rồi cài móc khóa nhỏ ở cổ áo. Anh thả tay xuống, “Xong rồi”.

Claire vừa quay mặt đi vừa lẩm bẫm một câu cảm ơn và quay lại chỗ bàn phấn để sửa sang mái tóc. Anh khẽ huýt sáo trong lúc mặc nốt quần áo và trong một phút cô đã ghen tị với thái độ hờ hững của anh, nó chính là thước đo cho thấy anh đã quen với kiểu tình huống này đến mức nào. Cô cúi sát vào gương để tô son và thấy anh đang mở khóa quần để nhét áo sơ mi vào. Hai tay cô lại run và cô phải hết sức cẩn thận mới không tô chệch.

Rồi anh xuất hiện trong gương, đứng sau lưng cô và cúi xuống để kiểm tra tóc tai, một cái cau mày khó hiểu hiện trên mặt anh. “Mọi thứ đều ổn chứ?”, anh hỏi và lùi lại để cô nhìn.

Đến lúc này thì Claire buộc phải nhìn anh và cô đưa mắt từ đầu đến chân Max. Một lần nữa bộ com lê màu tro xám của anh cực kỳ bảo thủ nhưng vẫn được cắt may hoàn hảo. Anh biết thứ gì hợp với mình nhất, với ngoại hình như của mình những bộ quần áo thời thượng sẽ làm anh quá chói lóa, như một bóng đèn nê - ông vậy. Những bộ quần áo đơn giản, tự nhiên mà anh đã chọn càng làm tăng vẻ đẹp Viking ấy chứ không hề hạ thấp nó. Có lẽ gò má cao nhọn kia có nguồn gốc từ dân tộc Celtic, nhưng ở anh có nét gì đấy, có lẽ là một chút thô bạo mà đôi khi cô cảm nhận được, khiến cô lại nghĩ rằng chắc hẳn đâu đó trong phả hệ của anh là một vị tổ tiên người Viking, kẻ đã đột nhập vào bờ biển Anh quốc và để lại sau lưng một cột mốc ghi dấu chuyển biến của mình.

“Không, trông anh hoàn hảo lắm”, cuối cùng cô nói và anh không thể đoán được những lời đó thật tới mức nào.

“Để tôi nhìn em nào”, anh nắm tay cô, kéo cô đứng dậy khỏi ghế và xoay người lại cho anh ngắm.

“Trông em rất thích hợp...Chờ đã, em cần hoa tai.”

Claire đã quên mất chúng. Cô nhanh chóng đeo một đôi hoa tai ngọc trai vào và Max gật đầu, quay ra xem đồng hồ. “Ta có vừa đủ thời gian để đến đó.”

Tuy chỉ là một bữa tiệc cocktail nhỏ nhưng đường dẫn vào nhà bố mẹ cô đã đầy xe ô tô lúc họ đến nơi. Ông bà Hannon và Alma đều nổi tiếng và lại hưởng ngoại nên luôn thu hút nhiều người với cá tính của họ. Hệ quả là Claire cảm thấy mình căng thẳng khi bước đến cửa chính cùng với Max đi ngay phía sau cô. Cửa mở ra trước khi họ đến nơi và Martine đứng đó cười lớn, trông chị rất lộng lẫy trong bộ váy xanh lục bảo phô diễn toàn bộ cơ thể đẹp đẽ của mình làm màu tóc và màu mắt chị sáng bừng lên.

“Chị biết là em sẽ đến”, chị nói một cách đắc thắng và ôm Claire. “Mẹ cứ lo là em sẽ không đến.”

“Em đã bảo mẹ là mình sẽ đến mà”, Claire nói, lời sự điềm tĩnh từ tận đáy lòng lên để dùng nó như một chiếc khiên chắn giữa cô và những người khác, kể cả gia đình cô.

“Ôi, em biết mẹ cứ hay phải bồn chồn vì một việc gì đấy mà. Chào anh, Max, trông anh vẫn đẹp trai như mọi khi.”

Max cười lớn, âm thanh vui vẻ thực sự. “Chị thực sự phải chữa bệnh cái thẹn ấy đi.”

“Anh Steve cũng bảo tôi thế đấy. Ồ, nhà Waverly đây rồi. Lâu lắm rồi chị không gặp Beth đấy.”

Chị vẫy tay với cặp vợ chồng mới đến qua đầu họ. “Em giúp gì được không?”, Claire hỏi.

“Chị không biết. Hỏi mẹ ấy, nếu em tìm được mẹ. Năm phút trước mẹ ở trong kho, giờ thì chịu.”

Max đặt tay lên eo cô khi họ đi vào trong phòng khách đông đúc, ngay lập tức Claire cảm thấy tác động của những cặp mắt nhìn họ khi mọi người quay ra nhìn khách mới đến. Cô biết những ý nghĩ của họ, biết rằng mọi người đều đã nghe đồn đại và đang dò xét xem lời đồn đúng đến đâu.

“Con đến rồi!”, bà Alma vui sướng nói và băng ngang qua phòng để hôn vào má Claire. Bà quay nụ cười 1000 watt sang Max trong khi anh nhếch mép tinh quái. Trước khi bà Alma hay Claire kịp đoán anh định làm gì, Max đã vòng tay ôm bà Alma và hôn vào môi bà, lại còn làm tới hai lần. Bà Alma cười rũ nhưng vẫn đỏ mặt khi anh thả bà ra.

“Max, cậu đang làm gì đấy?”, bà kêu lên.

“Hôn một người phụ nữ xinh đẹp”, anh dịu dàng nói, nhưng vẻ hiền lành ấy bị đôi mắt lấp lánh quỷ quyệt át đi. Anh vươn tay ra và lại kéo Claire vào lòng. “Giờ thì cháu và Claire phải đi tìm cái gì để ăn đây. Cháu đang chết đói mà cô ấy cũng chưa ăn gì cả.”

Claire cảm thấy đông cứng cả người trong khi bước đi cùng anh đến nhà bếp, cô tưởng tượng mọi cặp mắt đều đang xiên vào lưng mình như những lưỡi dao. Max đã hôn bà Alma đến hai lần, tức là anh hôn bà còn nhiều lần hơn hôn cô. Cô đã phải đứng bên lề mà ghen tị về quyến rũ ngời sáng và thoải mái mà cả hai người sở hữu trong lúc ước mong mình cũng có được món quà ấy. Chị Martine cũng làm được như vậy khi luôn chiếm được cảm tình của tất cả những người chị mới gặp. Suốt đời Claire luôn sống giữa

những con người đẹp đẽ, thu hút, nhưng không một chút ma thuật nào của lòng tự tin được truyền sang cho cô.

Quầy ăn sáng trong bếp đang chất đầy các món đồ nguội khai vị và bánh sandwich, Max ăn ngẫu nhiên không chút xấu hổ nhưng Claire chỉ nhấm nháp một chiếc bánh. Cô tự động chất thêm đồ vào khay trong lúc Max tiêu thụ bột chúng và xếp nốt khay gia vị mà bà Alma đang làm dở trước khi chạy ra ngoài đón khách. Bà Alma ào vào trong bếp, nụ cười của bà càng rạng rỡ thêm khi trông thấy Claire đã chuẩn bị xong cho bà.

“Chúa phù hộ con, con gái. Mẹ hoàn toàn quên mất việc đang làm. Lúc nào con cũng giữ được cái đầu lạnh. Mẹ không đếm được số lần Harmon bảo mẹ phải chậm lại và nghĩ trước khi làm, nhưng con cũng biết ấn tượng ban đầu sâu đậm thế nào rồi đấy.”

Claire cười bẽn lễn với mẹ mình, cô yêu mẹ biết bao cho dù việc lớn lên dưới cái bóng của một người mẹ xinh đẹp và một chị gái xinh đẹp không kém chưa bao giờ dễ dàng. Bà Alma và Martine đều là những người nồng ấm và hướng ngoại mà không có một chút thù địch nào. Việc Claire luôn cảm thấy bị chìm ngìm dưới cái bóng của họ hoàn toàn không phải lỗi của hai người ấy.

Claire cầm một chiếc khay nặng lên và Max ngay lập tức lấy nó khỏi tay cô. “Chỉ cho tôi chỗ em muốn đặt cái này”, anh kiên quyết nói khi Claire quay sang với một bên lông mày nhướng lên dò hỏi, “Em sẽ không tự mang mấy cái khay này”.

Anh nhìn sang bà Alma khi bà định cầm một trong mấy cái khay, vẻ cứng rắn trong mắt anh khiến bà phải thả tay ra và lùi lại.

“Hách dịch quá nhỉ”, bà Alma thì thầm với Claire khi họ đi theo sau tấm lưng rộng của Max để trở lại phòng khách.

“Anh ấy có những ý tưởng rất cứng nhắc về chuyện cái gì đúng cái gì không”, Claire nói tránh đi.

Max mang tất cả chỗ khay vào trong phòng rồi quay sang nói chuyện chăm chú với ông Harmon, Steve và vài người đàn ông khác. Thi thoảng mắt anh dõi theo Claire, bất kể cô đang ở chỗ nào trong phòng, như là để bảo đảm với mình là cô không cần anh làm hộ việc gì.

Claire nhấp nháp một ly margarita và kín đáo xem giờ, tự hỏi khi nào thì họ có thể ra về, Bữa tiệc cocktail không kinh khủng như cô đã sợ nhưng cô thấy mệt. Áp lực của một ngày bận rộn, một tuần bận rộn đã bắt đầu tác động đến cô. Claire gồng mình lên để cố tập trung vào các cuộc nói chuyện xung quanh. chứ.”

Miệng anh cong lên. “Tôi đã tiêu tốn hết số calori ấy rồi.”

Claire thở dài và lùi khỏi vòng tay anh. “Đi tìm mẹ tôi thôi. Tôi nghĩ chúng ta ở đây thế là đủ rồi.”

Đúng là bà Alma đang ở tr Ai đó đã bật đàn âm thanh, nhưng vì Harmon là người hâm mộ trung thành của dòng nhạc blue, sự lựa chọn của họ rất hạn chế. Giai điệu saxophone lơ đãng, buồn bã dụ dỗ vài người bắt đầu khiêu vũ.

Claire nhảy với luật sư cộng sự của chị Martine rồi với người bạn thân nhất của bố cô, rồi với một người bạn cũ hồi phổ thông. Cô đang uống ly margarita thứ hai thì nó bị lấy khỏi tay, đặt lên bàn và Max xoay người cô trong vòng tay anh.

“Em mệt rồi đúng không?”, anh hỏi khi cả hai đứng đưa theo điệu nhạc chậm.

“Kiệt sức. Nếu mai không phải là thứ Sáu chắc tôi không chịu nổi.” “Em sẵn sàng ra về chưa?”

“Hơn cả sẵn sàng. Anh có thấy mẹ tôi không?”

“Bà lại vào bếp rồi, tôi nghĩ thế. Nông dân ngành nuôi bò sữa của cả nước chắc sẽ hân hoan lắm nếu họ nhìn thấy lượng pho mát được tiêu thụ tối nay”, anh nói một cách nghiêm túc.

“Tôi thấy anh cũng dự phần đẩy ong bếp để cắt pho mát thành những miếng vuông nhỏ. Bà nhìn lên khi họ đi vào và một cảm xúc buồn phiền và cam chịu trộn lẫn trên vẻ mặt bà. “Claire, con chưa về đấy chứ!”, bà phản đối, “Vẫn còn sớm mà”.

“Con biết, nhưng mai con phải đi làm”, Claire vươn người tới hôn lên má bà. “Con đã rất vui. Thật đấy mẹ.”

Bà Alma nhìn sang Max yêu cầu trợ giúp. “Cậu bảo con bé ở lại thêm chút nữa được không? Trông nó lại bắt đầu bướng bỉnh thế kia, tôi biết nó sẽ không nghe lời đâu.”

Cánh tay Max vòng quanh eo Claire và cả anh cũng cúi xuống hôn má bà Alma. “Đó không phải là bướng bỉnh đâu... Cô ấy mệt”, anh dịu dàng giải thích và tận dụng vẻ quyến rũ của mình khi mỉm cười để làm bà nguôi ngoai. “Đó là lỗi tại cháu. Cháu đã mời cô ấy ra ngoài suốt cả tuần này, và việc thiếu ngủ đã tác động đến cô ấy.”

Quả nhiên cách đó công hiệu, nhưng Claire chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của anh. Bà Alma cười với Max. “Thôi được rồi, mang con bé về nhà đi. Cậu phải quay lại đấy nhé... Chúng tôi thực sự chưa có cơ hội làm thân với cậu.”

“Sớm thôi ạ”, anh hứa.

Chuyến xe về căn hộ của Claire chìm trong im lặng nhưng khi cô mời cà phê anh liền vào trong nhà. Pha cà phê và mang hai chiếc cốc vào phòng

khách xong, họ cùng ngồi xuống sofa để lạng lẽ uống. Claire đá giày ra và thở dài mẫn nguyện trong lúc ngo ngoạ các ngón chân.

Ánh mắt Max dõi theo đôi chân thon thả của cô nhưng tâm trí thì lại để vào việc khác. “Có chuyện gì mà em phải làm việc muộn thế?”

“Nhiều việc lắm. Chỉ là một ngày bận rộn thôi mà, đã thế Sam lại còn nhấp nha nhấp nhồm. Ông ấy gần như chắc chắn rằng có người muốn mua lại bọn em, và sắp hành động - cổ phiếu của bọn em đang tăng lượng giao dịch. Mặc dù ông ấy còn giữ con át chủ bài nhưng việc chờ đợi và dò đoán khiến người ta căng thẳng thần kinh.”

“Con át chủ bài nào?”, Max hỏi, giọng anh rất ngái ngủ, gần như không quan tâm.

Tình huống này với Claire rất mới mẻ, cô ít khi có thể thực sự ngồi xuống và bàn bạc về ngày làm việc của mình với ai đó. Trước đây cô chưa từng nói về điều đó và cũng không nhớ được có ai từng hỏi han. Những cuộc chuyện gẫu thế này có cái gì đó quá thân mật, giống như để người khác lọt vào trong đầu mình bằng cách chia sẻ những chi tiết trong đời sống với họ, và cô thì luôn giữ mình theo bản năng. Nhưng nói chuyện với Max mới dễ dàng làm sao. Anh lắng nghe nhưng không cường điệu hóa chuyện gì.

“Bất động sản”, cô nói và hơi mỉm cười. Hàng mi của anh nhấc lên để lộ một thoáng quan tâm. “Em cũng nghĩ anh sẽ quan tâm.”

“Ừm”, anh lẩm bẩm một câu đồng tình không rõ.

“Sam đã đầu tư vào vài miếng đất và giá trị của chúng tăng gấp bốn lần. Bản đánh giá lại vừa mới tới hôm nay, còn hơn cả kỳ vọng của ông ấy nữa.”

“Giá đất là thế đấy. Chúng lên lên xuống xuống như đi tàu lượn siêu tốc ấy mà. Mảnh khoe ở đây là mua ngay khi chạm đáy và bán khi chúng lên đến đỉnh. Giá trị của mảnh đất ấy hẳn là lớn kinh khủng nên mới bảo vệ được Sam khỏi một vụ thâm tóm”, anh ngồi dậy vẻ tỉnh táo hơn và uống nốt chỗ cà phê.

“Để em lấy thêm cho anh”, Claire nói, đứng dậy và đi vào bếp trước khi anh kịp từ chối. Cô trở lại gần như ngay lập tức với bình cà phê trên tay và Max nhìn theo cô đi về phía mình, cơ thể mảnh mai chuyển động duyên dáng. Cô có vẻ lạng lẽ và thu mình là thế, nhưng anh biết điều gì ẩn bên dưới bộ váy nữ tính kia. Anh đã nhìn thấy chiếc quần lót sa tanh, chiếc nịt bít tất và tất lụa khêu gợi kinh khủng nữa. Một chiếc nịt bít tất, lạy Chúa! Lúc ấy cơ thể anh đã nảy lên phản ứng và cả bây giờ cũng vậy, anh phải nghiến chặt răng lại. Khó khăn lắm anh mới giữ cho tâm trí mình không nghĩ về đám đồ lót đó và tay mình không gấn vào cơ thể cô. Lúc nào anh cũng nhìn thấy cô với chiếc váy kia vướng trên đầu, để lộ hoàn toàn phần hông và cặp chân thon trước mắt anh. Nhu cầu mang cô lên giường đã vượt ngoài tầm kiểm soát, nó càng bị kích thích thêm bởi sự thất vọng khi cô quá mức thờ ơ trước bản chất đàn ông của anh, cùng nỗi tức giận vì cô sẽ lập tức đông cứng lại nếu anh cố thay đổi tình thế. Anh không quen với kiểu kiêng khem như thế này, và càng không thích nó một tí nào.

Claire nói tiếp câu chuyện dở dang khi này lúc ngồi xuống bên cạnh anh. “Em không nghĩ là giá trị của nó lớn kinh khủng, nhưng bọn em cũng chỉ là một công ty nhỏ nên chừng ấy là đủ. Bất kỳ ai muốn mua công ty em cũng sẽ bị đội giá lên vài triệu đô la.”

Max lôi suy nghĩ của mình về điều Claire đang nói. Chết tiệt thật chẳng khác nào cô hai tay dang thông tin lên cho anh trên một chiếc đĩa bạc, thế mà anh lại không thể tập trung vào cuộc nói chuyện. Anh tha thiết muốn được đặt cô nằm dài trên ghế sofa và lại kéo chiếc váy kia qua đầu cô, được

xoa bàn tay khắp người cô và cảm nhận làn da mềm mại, nhưng việc đó sẽ phải để sau.

“Họ định giá bao nhiêu?”, Max hỏi. Anh nhìn cô thật kỹ, tự hỏi liệu cô có trả lời không. Hỏi thẳng thông tin mình cần là một động thái táo bạo, nhưng đằng nào cô cũng đã cho anh biết gần hết rồi, bản thân định chẳng qua chỉ điền thêm thông tin chi tiết. Anh cẩn thận giữ vẻ vô cạm để che giấu mối quan tâm của mình với câu trả lời.

“Gần mười bốn triệu.”

Chết tiệt điều đó sẽ khiến tình hình thay đổi!.

“Họ đã làm gì? Tìm được dầu ở đây à?”, anh lẩm bẩm. Claire cười lớn, “Gần đúng”.

Cảm giác vừa thỏa mãn vừa nhẹ nhõm tràn ngập lòng anh, công việc đã xong. Anh đã không mất nhiều thời gian và công sức cho lắm. Phần khó khăn nhất trong chuyện này là ngăn anh không tán tỉnh Claire và làm cô chạy mất, nhưng giờ khi công việc đã đâu vào đấy anh có thể tập trung vào cô. Cô sẽ cố trốn sau lớp vỏ bọc của mình, nhưng giờ anh hoàn toàn tự do để theo đuổi thú vui và Claire chính là thú vui đó. Anh muốn cô và không hề nghi ngờ chuyện mình sẽ có được cô. Max là bậc thầy về quyến rũ và không có người phụ nữ nào từng từ chối anh được lâu một khi đã quyết bỏ công sức ra theo đuổi người ấy. Nhưng với Claire, việc công trời buộc khiến anh phải kiềm chế bản thân. Cô đã quen thuộc với sự có mặt của anh và dần chấp nhận những đụng chạm thông thường. Chẳng bao lâu cô sẽ chấp nhận cả những vuốt ve thân mật nhất giữa đàn ông và đàn bà.

Sự khao khát, nhu cầu cần cô trong anh đang trở nên cấp thiết hơn lúc nào hết. Đó không chỉ là nhu cầu sinh lý cần được giải tỏa, mặc dù đúng là anh có nhu cầu đó... Anh vốn không quen thiếu bóng đàn bà lâu ngày. Nhưng nhu cầu lớn nhất của anh ngay lúc này là thôi thúc nguyên thủy

muốn ràng buộc Claire với mình trước khi cô phát hiện ra sự thật, thế nhưng anh lại thấy do dự khác thường, sự tự tin vốn có đang nhạt dần. Nếu bây giờ không phải thời điểm thích hợp thì sao? Nếu cô cự tuyệt anh thì sao? Nếu cô rút lui hoàn toàn? Cả tình bạn của cô anh cũng không còn, và anh ngạc nhiên khi nhận ra mình cần tình bạn ấy đến nhường nào, nó gần sánh bằng ham muốn thể xác của anh đối với cô vậy. Anh muốn cô, cả tâm trí và thể xác.

Claire che tay ngáp làm Max cười lớn, anh vươn tay ra mát xa vai cho cô, đụng chạm nhẹ nhàng ấy cũng làm anh rung động vì khoái cảm. “Em cần đi ngủ thôi. Sao em chưa bảo anh về?”

Claire co người và cuộn chân lên ghế, nhấp một ngụm cà phê một cách sung sướng. Cảm giác ngồi đây và cùng uống cà phê với anh, nói những câu chuyện không đầu không cuối thật thanh bình. Trái tim cô đang đập một nhịp chậm rãi, nặng nề như mỗi lần cô ở gần anh trong giây phút này cô thấy hạnh phúc. “Em thấy dễ chịu khi ở bên anh”, cô trả lời và biết là mình đang nói dối. Mọi dây thần kinh của cô đều sống dậy và hòa điệu với anh, sự gần gũi của anh tấn công vào mọi giác quan. Cô có thể ngửi thấy anh, cảm nhận hơi ấm của anh, nhìn vào anh và da thịt cô nhức nhối mong được lại gần anh hơn. Cô ngu ngốc làm sao khi yêu nhanh chóng đến thế, nhiều đến thế, nhưng việc đó nằm ngoài tầm kiểm soát của cô và có lẽ ngay từ lúc đầu đã như vậy rồi.

Max nắm tay Claire, gập ngón tay cô vào trong tay mình và chà ngón cái lên lớp da mềm mại. “Claire”, anh nói bằng giọng rất khê khiến cô phải nhìn vào mình. Đôi mắt cô là hai cái hố tối đen, yếu đuối và dịu dàng. “Tôi muốn hôn em.”

Anh cảm nhận bàn tay Claire giật lại và phải siết chặt tay vừa đủ để giữ cô lại. “Anh làm em sợ à?”, anh hỏi vẻ buồn cười.

Claire lảng tránh nụ cười trên mặt anh. “Em không nghĩ đó là ý hay”, cô nói, giọng cô giờ đã cứng ngắt. “Chúng ta chỉ là bạn, anh nhớ không, và...”

Anh đứng dậy, cười trong lúc kéo Claire đứng lên và lấy cốc cà phê ra khỏi bàn tay kia của cô rồi đặt nó xuống bàn. “Anh sẽ không cắn em đâu”, Max nói và hôn cô.

Đó là một cú chạm rất nhẹ và rất nhanh, y hệt như nụ hôn trước của anh. “Thấy chưa, có đau đâu?”

Đôi mắt sống động của anh đang nhảy múa. Anh đang trêu cô, Claire thấy nhẹ cả người. Cô đã tưởng ý anh là một kiểu hôn khác và không dám để anh hôn mình thật sự. Cô không dám tin vào khả năng kiểm soát của mình - nếu anh hôn cô với một chút xíu đam mê thôi, cô cảm thấy mình sẽ nổ tung vì những phản ứng không kiểm tỏa nổi. Lúc ấy anh sẽ không còn nghi ngờ gì về cảm xúc của cô nữa. Anh đã có quá nhiều kinh nghiệm với những người phụ nữ tuyệt vọng bám lấy mình nên không thể không nhận ra những dấu hiệu yêu đơn phương tương tự nơi cô. Thà anh trêu chọc cô còn tốt hơn nhiều lòng thương hại. Rồi Max lại hôn cô lần nữa.

Đó là nụ hôn kiềm chế một cách đáng phục, nhưng nó lưu luyến, và anh mở miệng trên miệng cô. Cô tự, động hé môi để điều chỉnh cho khớp. Vị của anh chen vào miệng cô, môi anh vững vàng và ấm áp. Khoái cảm trào lên và trong một phút cô gần như đã tan chảy vào anh, gần như đã giơ hai tay lên để vòng quanh cổ anh, rồi nổi hoảng sợ siết chặt lòng dạ. Cô không dám để anh biết, nếu không cô sẽ không được gặp anh nữa! Claire vội vã quay đầu đi để phá vỡ mối liên kết giữa họ.

Anh ấn môi vào thái dương cô, hai bàn tay khỏe mạnh vuốt ve lưng cô một cách chậm rãi. Anh không muốn ép cô đi quá xa. Chỉ trong một khắc cô đã đáp lại anh, và vị của cô đã xộc thẳng lên đầu anh như một hơi rượu mạnh. Cơ thể anh phản ứng mãnh liệt khi được gần gũi cô. Anh không dám

ôm cô như ý muốn, bởi nếu thế không cách nào anh che giấu được sự cương cứng của mình. Max miễn cưỡng buông ra và cô lập tức lùi lại tránh khỏi anh, khuôn mặt cô là một chiếc mặt nạ trống rỗng. Đột nhiên Max quyết định sẽ không để cô chạy trốn nữa, vì cô đã làm thế quá nhiều lần. Anh là một người đàn ông và muốn cô nhìn mình với tư cách ấy. “Tại sao mỗi lần anh chạm vào thì em lại khó chịu thế?”, anh hỏi, nâng cằm lên để cô không thể giấu mặt khỏi anh. Không cần trốn cô cũng đã giấu giếm ý nghĩ quá giỏi rồi, anh cần mọi điều mỗi nhỏ nhất có thể được. Anh muốn đọc được khuôn mặt cô, ánh mắt cô.

“Anh đã nói rằng chỉ muốn làm bạn”, Claire trả lời kiên quyết. “Bạn bè không được chạm vào nhau à?”

Giọng điệu thay đổi liên tục của anh làm cô cảm thấy như mình đang quá lỗ, có lẽ đúng thế thật - đó là do cảm xúc cô dành cho anh cao hơn tình bạn rất nhiều. Vì đã trót yêu anh nên chỉ những đụng chạm nhỏ nhất nhất cũng đã tra tấn cô bằng niềm khoái lạc trộn lẫn ham muốn thôi thúc rồi.

“Anh đã bảo em là mình muốn một tình bạn không có sex chen vào.”

“Hoàn toàn không đúng. Anh không tin mình đã mất trí đến thế”, Max khẽ đưa ngón cái trên bờ môi dưới của cô. “Anh nói là mình đã mệt mỏi khi bị phụ nữ theo đuổi chỉ để làm giải thưởng tình dục.”

Claire vừa sửng sốt vừa sợ. Chẳng lẽ cô đã hiểu lầm hoàn cảnh này đến thế? Max đang nhìn xuống cô với vẻ hóm hỉnh và cô bắt đầu run. “Đừng sợ thế chứ”, anh an ủi, chuyển bàn tay xuống vuốt ve cánh tay trần của cô. “Anh bị em hấp dẫn, và anh rất thích thi thoảng được hôn em. Điều đó đáng sợ lắm sao?”

“Khôn...Không”, cô lắp bắp.

“Tốt, bởi vì anh định hôn em nữa”, hai hàng mi của anh đã che mất đôi mắt, chỉ để lại một khe ánh sáng ngọc lam rất mỏng, nhưng Claire cảm thấy

sự đặc thẳng và thỏa mãn của anh đang bùng cháy nên càng bất an hơn. Lúc này giống y như những lần cô thoáng thấy nét thô bạo ở anh, như thể anh đang đóng giả một người không phải là mình. Sự việc càng trầm trọng hơn vì vẻ đặc thẳng kia biến mất ngay lập tức, khiến cô cảm thấy mất phương hướng, không biết tin vào cái gì mới phải.

Max cúi xuống và hôn cô lần nữa rồi ra về, Claire cứ đứng nhìn cửa một lúc lâu sau khi nó đã đóng lại. Có vẻ như anh đã quyết định rằng mình không chỉ muốn một tình bạn đơn giản với cô, và cô không biết làm sao để bảo vệ mình. Cô không còn một lá chắn nào về mặt tình cảm và thấy mình yếu đuối khủng khiếp trước anh. Cô yêu Max nhưng lại không biết chút gì về anh cả.

Chương 6

Max gọi về Dallas ngay khi trở lại căn hộ của mình vì muốn chuyển thông tin mà Claire đã để lộ nhanh nhất có thể. Anh biết Anson sẽ hành động ngay sáng ngày mai, đến thứ Hai vụ mua bán sẽ khởi động. Tất nhiên công việc của anh chưa kết thúc - anh sẽ phải giám sát việc chuyển quyền sở hữu và thương thảo vô vàn chi tiết, điều luôn là vấn đề quan trọng với đội ngũ nhân viên ở công ty bị mua lại nhưng rào cản lớn nhất đã bị gạt bỏ. Max Benedict lại trở thành Max Conroy và anh có thể chuyển sự chú ý vào Claire.

Claire. Cô là người phụ nữ phức tạp nhất, hay né tránh nhất mà anh từng biết. Cô luôn giấu mình thật kỹ, không cho ai lại đủ gần để thực sự hiểu mình, nhưng việc đó sẽ phải thay đổi. Sự kiềm chế khó chịu anh vẫn phải áp dụng với mình đã đến hồi kết. Anh sẽ chậm rãi với cô, để cô dần dần quen với những đụng chạm của mình. Dù tuần vừa qua là cực hình như thế nào đi nữa, nó cũng có mặt tích cực là đã làm cô quen với sự hiện diện của anh. Cô đã thoải mái với anh và bất chấp những chán nản của Max, tình bạn không đòi hỏi anh có với Claire cũng có mặt quyến rũ. Cô không phải tuýp người nói liên hồi, thời gian bên cô anh thường có những khoảng lặng dễ chịu chen ngang. Anh muốn cô hơn bất kỳ một người phụ nữ nào khác dù không biết tại sao.

Cô không phải là người xinh đẹp nhất anh từng biết. Cô có nét đẹp thâm lặng với cấu trúc xương mỏng manh và đôi mắt như hai cái hố trong đêm tối, chất chứa những giấc mơ. Cô cũng không nở nang - cả thân hình cô gầy như là gày nhẵn, thế nhưng vẫn nữ tính không chối cãi được. Ở Claire có một sự mềm mại khiến anh thấy rất hấp dẫn. Anh muốn ôm cô, làm tình với cô, vượt qua bức tường trống rỗng mà cô liên tục dựng lên ngăn cách mình

với những người khác anh muốn hiểu những suy nghĩ và cảm nhận của cô, về thế giới mộng tưởng nơi cô vẫn thường lui tới mỗi khi đôi mắt nâu kia nhìn mông lung, mơ màng.

Bên cạnh đó, Max cũng thích cả tính cách của Claire. Anh là người yêu phụ nữ nói chung một cách cuồng nhiệt, nhưng đôi khi bản năng giới tính mãnh liệt của anh chen ngang vào tình bạn - một người phụ nữ thường lên giường với anh trước khi họ có cơ hội tìm hiểu nhau với tư cách là hai con người. Những kiềm chế cần thiết trong mối quan hệ của anh với Claire đã cho phép sự trù mẫn và tình bạn phát triển giữa họ. Anh thích nói chuyện với cô; cô là người thâm trầm và không bao giờ có ác ý với ai, cô cũng không hề khó chịu trước những khoảng lặng. Anh cảm thấy mình sẽ cực kỳ thỏa mãn khi thức dậy bên cạnh Claire, trải qua những buổi sáng lười biếng bên cô, cùng đọc báo và ăn sáng muộn, cùng nói chuyện khi nào muốn và im lặng khi không cần nói gì.

Từ trước đến nay anh chỉ thích duy nhất một người phụ nữ khác theo cách đó và đã dành một phút nghĩ về cô. Vợ của Rome bạn anh: Sarah Matthews. Cô dịu dàng khó tin nhưng cũng mạnh mẽ không kém. Suýt nữa thì Max đã yêu cô, và thực tế anh yêu con người đặc biệt ấy, nhưng ngay từ đầu cô đã nói rõ rằng trên đời này chỉ có một người đàn ông duy nhất là Rome, và tình cảm Max dành cho Sarah chưa bao giờ tiến vào khu vực thân mật. Giờ cô và Rome là bạn thân nhất của anh và cuộc hôn nhân của họ đang bền chặt hơn lúc nào hết, đam mê hơn bao giờ hết.

Anh cũng muốn có được điều đó với Claire.

Ý nghĩ ấy làm Max giật mình. Anh đá giày ra và nằm dài trên giường, nhìn đăm đăm lên trần nhà. Cảnh tượng anh vừa vẽ ra rất quyến rũ, quá quyến rũ là khác. Claire chạm tới một điều gì đó trong anh. Anh không chắc mình có thích cảm giác đó không, nhưng anh tuyệt đối chắc là mình phải làm một điều gì đó. Claire Westbrook sẽ là của anh.

Tối hôm sau Max đưa Claire tới một buổi hòa nhạc mà cô rất thích, sau đó họ ăn tối trong một nhà hàng Nhật khiêm tốn chuyên phục vụ món bò. Lúc đầu cô đã hơi lo lắng, và vì lo lắng nên cô lại càng ít nói và xa cách hơn, nhưng âm nhạc đã giúp cô thả lỏng. Max lại có dáng vẻ như mọi khi: Điềm tĩnh và kiềm chế, nhìn thế giới bằng vẻ hài hước biếng nhác của mình. Cô cảm thấy an toàn mỗi khi anh như thế.

Đêm hôm trước Claire ngủ không ngon, trí tưởng tượng cứ diễn đi diễn lại cái cách anh đã hôn cô, điều anh đã nói, giống như một thước phim trên máy chiếu chạy mãi không ngừng. Mỗi lần thức giấc cô lại thấy tim mình đang đập dồn háo hức, cơ thể thì ấm nóng và khao khát anh. Cô đã không hề ngủ với ai từ hồi ly dị. Cô đã hết sức thu mình lại để gầy dựng sức mạnh và hồi phục từ cú sốc tình cảm khi mất đi đứa con, đồng thời phải nhìn cuộc hôn nhân của mình tan vỡ, tới mức không còn quan tâm gì đến bên ngoài, không còn chút đam mê nào dành cho đàn ông. Nhưng thời gian đã tiến hành liệu pháp chữa lành của nó mà cô không hề hay biết, và giờ cô lại thấy mình sống dậy. Bản chất cô là người nồng nhiệt và đầy đam mê, cơ thể Claire run lên vì khao khát mỗi khi nhớ tới môi anh đã đặt trên môi cô như thế nào.

Đó không phải là một nụ hôn cuồng nhiệt, nhưng cô đã muốn vòng tay quanh cổ anh và kiễng chân lên để ấn mình sát vào gần thêm. Cô đã muốn hòa tan vào anh, cho anh mọi thứ cô có. Đó là một khao khát nguyên sơ không gì khuất phục nổi, nhu cầu được nằm trong lòng anh, được kết nối, khao khát ấy là từ bẩm sinh đã có. Nhưng mạnh tương đương với nó là nhu cầu tự bảo vệ bản thân, và hai điều ấy đang đánh nhau trong lòng cô. Tình yêu của Claire lớn tới mức cô luôn thận trọng một cách bản năng, luôn lùi lại trước bất kỳ một mối nguy nào đối với cảm xúc của mình. Bởi yêu thương quá sâu đậm nên Claire sẽ rất dễ bị tổn thương. Anh có quyền năng làm cô đau khổ tới mức khó lòng hồi phục lại nữa.

Cách an toàn nhất là bỏ chạy, thôi không gặp anh nữa. Cô đã nằm trên giường và suy đi nghĩ lại điều đó nhưng khi sáng ra cô phải thừa nhận rằng mình không thể làm được. Cô yêu anh, và có lẽ anh cũng quan tâm đến cô một chút ít. Trước khi bị che giấu đi cô đã kịp trông thấy điều gì đó nóng bỏng và hơi đáng sợ trong mắt anh, gần giống cái nhìn đói khát của một con thú săn mồi. Đàn ông sẽ không có vẻ mặt đó nếu họ không quan tâm. Ánh mắt ấy cho cô thêm hy vọng.

Claire dứt khỏi dòng suy nghĩ đó và thấy Max đang nhìn mình với vẻ hài hước châm biếm làm má cô đỏ lên. Anh có nhận ra cô đang tưởng tượng đi đâu không nhỉ?

“Em chẳng ăn gì cả. Em lại mơ mộng rồi”, anh nói, lấy chiếc đĩa khỏi tay cô rồi đặt nó lên miếng vải lót “Chúng ta đi chứ?”

Trên đường về nhà anh hỏi nhỏ. “Claire, anh không định làm em khó chịu. Anh xin lỗi đã khiến em lâm vào tình huống khó xử. Nếu em không thích thì anh cũng hiểu mà. Chúng ta chỉ việc tiếp tục làm bạn...”

“Ôi thôi nào”, Claire thở dài, cắt ngang lời anh. Anh thật sự tin là em không thích anh à?”

Max liếc cô thật sắc rồi lại nhìn đường đi. “Em thể hiện khá rõ là không muốn anh chạm vào mình mà. Thực ra, lúc đầu em còn chẳng muốn dính dáng gì đến anh ý chứ. Anh gần như đã phải cầu xin em chấp nhận tình bạn của mình.”

Claire im lặng. Cô không thể nói cho anh biết rằng mình sợ sức quyến rũ của anh, sợ rằng sẽ yêu anh bởi cô đã làm đúng như thế đấy thôi. Cuối cùng cô quay đầu nhìn anh, khuôn mặt nghiêng của anh nổi bật trên nền của xe tối đen và trái tim cô lại nảy lên thích thú như dự đoán. Anh đang bảo cô tin rằng giấc mơ rồi sẽ trở thành hiện thực đấy ư? Với cô tin tưởng người khác, để cho họ vượt qua các rào chắn tình cảm được dựng lên để bảo vệ trái tim

mình là rất khó khăn. Cô không nghĩ mình là kiểu người có thể hồi phục hết từ lần thất tình này đến lần khác, lập tức lao lên phía trước để thử tìm kiếm tình yêu đích thực thêm lần nữa, tin rằng rồi dần dần mọi chuyện sẽ ổn. Claire yêu rất sâu sắc; cô mất quá nhiều thời gian mới hồi phục được sau một lần bị tổn thương.

Cô không phải là người thích đánh cược, nhưng cô cũng thấy mình không còn nhiều lựa chọn. Giờ cô không thể bỏ anh. Trái tim cô đã biết điều đó ngay từ đầu, giờ cô chỉ xác nhận nó bằng lý trí mà thôi. Cô sẽ phải thử một lần nữa, sẽ lại phải mở lòng nếu không sẽ căm ghét bản thân suốt phần đời còn lại. Max đáng để thử và biết đâu cô sẽ thành công.

“Em rất thích anh”, cuối cùng Claire nói, giọng cô nhẹ tới mức anh không chắc là mình nghe đúng. Đầu anh quay phắt sang cô, đôi mắt nheo lại trong khi cô vẫn bình tĩnh nhìn anh.

“Vậy tại sao em phải giữ khoảng cách?”

“Làm thế có vẻ sẽ an toàn hơn”, cô thì thầm, hai tay đặt trên đùi và siết chặt vào nhau.

Ngực anh nở ra khi hít vào một hơi thật sâu. Họ đã gần tới tòa nhà của cô và anh không nói thêm điều gì lúc đỗ xe. Sự im lặng cứ tiếp tục đến khi anh vươn tay và kéo nhẹ cô vào lòng. Cô không nhìn thấy đầu anh cúi xuống nhưng cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể gần gũi của anh, sức mạnh kiềm chế trong cánh tay anh đang bao bọc cô, rồi miệng anh đã đặt trên miệng cô. Đầu cô ngửa ra sau chấp nhận anh hoàn toàn, môi cô khẽ hé mở, đáp ứng anh một cách chậm rãi và dịu dàng. Anh cũng chiếm lấy miệng cô theo cách đó, từ tốn để không làm đau da thịt mềm mại của cô. Cánh cửa đã mở ra cho lưỡi anh và anh tiến vào miệng cô, cảm nhận cơ thể cô run rẩy khi mức độ thân mật của nụ hôn tăng lên. Anh ôm cô chặt hơn, uốn cong người cô vào mình và một cơn run rẩy khác lại đến trước cảm giác ngọt ngào, nóng bỏng khi ngực cô chạm vào ngực anh. Một tiếng rên khẽ thoát ra khỏi

cổ họng anh. Bằng cử động tự tin và đầy kinh nghiệm, bàn tay anh phủ lên ngực cô.

Hai tay Claire tóm chặt tay áo anh, những ngón tay run lẩy bẩy. Max nhắc miệng khỏi miệng cô và bắt đầu hôn đường viền cằm, tìm kiếm mùi hương tinh tế trên da cô. Anh nếm cô trên đường đi, khám phá những mô mềm đã làm anh phát điên suốt một tuần lễ qua: Cái hõm nhỏ sau tai cô, cổ cô, vị trí siêu nhạy cảm phía trên xương đòn. Và trong suốt thời gian đó một bên ngực nhỏ nhưng rắn chắc của cô vẫn nằm gọn trong lòng bàn tay anh, đầu ngực đã săn lại, mời mọc một đụng chạm còn thân mật hơn.

“Vòng tay em quanh anh đi”, Max nói, giờ là một câu mệnh lệnh nhẹ nhàng. Anh muốn cảm nhận được cánh tay Claire quanh mình, vừa yếu ớt lại vừa ham muốn. Cô vừa khớp với vòng tay anh hơn bất cứ người phụ nữ nào trước đó; anh muốn mình cũng là như thế với cô. Anh muốn được cô ôm, cảm nhận sự hoàn hảo khi cơ thể họ quấn vào nhau. Những ngón tay cô chạm rãi rời tay áo anh, hai cánh tay trượt lên. Một tay vòng quanh cổ anh còn tay kia ôm qua vai. Một hơi thở run rẩy thoát ra khỏi người cô.

Max chậm chậm xoa nhẹ ngực Claire, lưu ý không làm đau hay dọa cô bằng cách mất kiểm soát và vồ vập quá đáng. Hơi thở của chính anh lại không được đều đặn như thế anh biết mình phải dừng lại nếu không sẽ buông thả. Max không quen với việc kiêng khem mà từ khi gặp Claire đời sống tình ái duy nhất của anh chỉ có trong tưởng tượng. Anh miễn cưỡng lùi lại, cơ thể hừng hực vì một cơn khát cháy bỏng đã gần tiến đến giới hạn. Anh phải kiểm soát được mình mới dám ân ái với cô. Cô quá mềm mại, quá mong manh, anh không muốn mạo hiểm làm đau cô mà nguy cơ xảy ra chuyện đó lại rất cao.

“Đã đến lúc phải ngừng lại rồi, trong lúc anh còn có thể”, Max rầu rĩ thú nhận, đôi mắt hiểu biết của anh ghi nhận cái nhìn đờ đẫn vì đam mê trên mặt Claire. Niềm vui tràn ngập lòng anh vì rốt cuộc cô không phải là một

người phụ nữ lạnh lùng, chỉ bảo thủ quá mức thôi, và cuối cùng cô đã chịu đáp lại anh.

Lời nói của Max kêu gọi Claire trở về từ một thế giới nhọc cảm ảm áp và mơ mộng cô vừa được anh đưa tới, cô ngồi thẳng dậy, tránh nhìn thẳng vào anh, hai tay đưa lên đầu vuốt tóc, cứ như là cô có thể chối bỏ những chuyện vừa xảy ra bằng cách trau chuốt lại bản thân. Max cầm tay cô và đưa lên môi anh.

“Đừng” anh thì thầm.

Anh ra khỏi xe, đi vòng qua đầu xe để mở cửa và giúp cô ra ngoài, anh giữ khuỷu tay Claire trong lúc cô thu vén phần đuôi chiếc váy dài đã mặc đi nghe hòa nhạc. Ngay khi họ vào trong tòa nhà cánh tay anh đã vòng quanh eo cô và cứ giữ ở đó trong chuyến đi ngắn bằng thang máy lên tầng. Sự căng thẳng trong Claire với bớt phần nào. Những quan tâm tỉ mỉ của anh khiến cô rung động, từ từ làm cô cảm thấy tự tin hơn với bản thân, giống như một chú bướm lần đầu tung đôi cánh mới một cách dè dặt vậy.

Anh kiểm tra căn hộ rồi trở lại chỗ cô. Nụ cười lười biếng, hóm hình thường thấy trên môi anh vẫn ở đó, nhưng đôi mắt anh thì sống động và mãnh liệt khi cúi xuống hôn cô lần nữa.

“Đêm nay anh sẽ không ở lại. Anh muốn em thoải mái với anh trước, và thực ra thì khả năng kiềm chế của anh đang lung lay. Tối mai anh sẽ gặp em. Bữa tiệc của cô Adkinson có trang trọng lắm không?”

Claire nhớ rõ lời mời của Leigh. “Có.” “Áo com lê trắng nhé?”

Max đã mặc chiếc áo ấy khi hai người gặp nhau lần đầu cách đây đúng một tuần và các giác quan của cô lại rộn ràng khi nhớ đến hình ảnh anh khi ấy: Ánh sáng phản chiếu trên mái tóc vàng óng như một vầng hào quang, đôi mắt sáng ngời và lấp lánh như đá quý, chiếc áo ôm khít bờ vai rộng của anh. Từ đêm đó đến nay cô đã hoàn toàn thay đổi.

“Hoàn hảo”, cô đáp. Nhưng anh không biết mình hoàn hảo đến đâu.

Anh lại hôn cô và ra về, Claire làm vài việc để chuẩn bị đi ngủ nhưng tâm trí cô thì trôi dạt, lơ lửng và mường tượng lại từng cảm xúc, từng giây phút khi anh hôn cô, khi bàn tay anh đặt trên ngực cô. Bản năng cần được đụng chạm trong cô đã bị đè nén quá lâu bởi nhu cầu chứng tỏ với bản thân rằng mình có thể sống độc lập, nhưng giờ cơ thể cô đang bùng cháy và ham muốn thôi thúc khi nó sống dậy sau quãng thời gian dài bị giam hãm. Cô nằm trên giường và mơ tưởng về anh.

Chiếc váy Claire chọn mặc tới bữa tiệc của Leigh tối hôm sau đã gần chín năm tuổi nhưng trước đây cô rất hiếm khi mặc, và nó lại là một trong những kiểu dáng không bao giờ lỗi mốt. Đó là một chiếc váy nhung đen với phần thân hơi xòe một chút và cổ áo ôm khít lấy thân hình cô. Tuy cổ váy không khoét sâu, chỉ hé lộ một chút đường cong trên của ngực nhưng nó chỉ có hai sợi dây đeo rất nhỏ khiến vai và lưng cô để trần hoàn toàn. Ngoài cặp hoa tai màu đen cô không đeo thêm bất kỳ đồ trang sức nào. Hình ảnh trong gương cho thấy cô chưa bao giờ trông tuyệt hơn và đầu ngón tay cô thì yêu cái cảm giác mềm, mượt của vải nhung. Mọi giác quan khác của cô dường như cũng mẫn cảm hơn, cô cảm nhận được hết những rạo rức trong cơ thể bên dưới lớp lụa và nhung kia. Khi Claire mở cửa cho Max, đồng tử của anh giãn rộng tới mức màu đen gần khóa lấp hết màu đại dương trong đó và da trên má anh dường như căng hơn. Cả người anh toát ra vẻ căng thẳng.

Nhưng nếu có nghĩ đến việc ôm cô anh cũng đã kiềm chế được. “Trông em đáng yêu lắm”, anh nói, đôi mắt đắm đuối không rời làm cô thấy mình đáng yêu thật Claire thích thú bữa tiệc hơn mong đợi cho dù niềm vui của cô có bị ảnh hưởng đôi chút bởi sự hiện diện của Virginia Easley. Phải rất lâu nữa cô mới quên được trò đùa ác ý của Virginia khi mời cả Claire và Jeff tới dự tiệc. Max nhận ra phản ứng hơi cứng người lại của Claire và

nhìn cô dò hỏi. Rồi anh cũng trông thấy Virginia và mắt anh nheo lại. “Đừng để cô ta làm phiền em. Cô ta không đáng.”

Leigh Adkinson đã tới để chào đón họ và ôm Claire, tuyên bố cô ta rất vui mừng được gặp lại Claire. Max đứng sát bên cô, hơi lùi lại nhưng sự hiện hữu của anh giống như một bức tường sức mạnh chắc chắn phòng khi cô cần đến. Anh đã gặp vài người khách khác ở bữa tiệc của Virginia nên mọi người bắt đầu tiến lại nói chuyện với anh và Claire, nhưng hầu hết khách khứa đều là người lạ với anh. Một lúc lâu anh và Claire chỉ đứng im tại chỗ, giống như vua và hoàng hậu ngự triều, bao quanh là những người tới ôm hôn Claire và nói rằng họ nhớ cô ra sao. Cánh phụ nữ thì liếc nhìn anh e thẹn, chờ được giới thiệu, nhưng trong cách cư xử của anh không có một chút nào ra vẻ tán tỉnh. Giống như lần trước, anh tỏ rõ mình đi cùng Claire và không hề có ý định ngo ngoe ngoáy.

Virginia tiến lại, cười tươi như hoa và ăn nói ngọt như mật. “Những lời đồn về hai bạn lan khắp cả thành phố rồi đấy”, cô ta ngân nga. “Tôi còn nghe nói hai người đang sống cùng nhau cơ! Tôi rất tự hào vì hai bạn đã gặp nhau trong bữa tiệc do mình tổ chức!”

Nụ cười của Claire trở nên cứng nhắc và Max bước tới, chạm tay vào cánh tay cô. Anh bắn cho Virginia cái nhìn chết chóc khiến nụ cười của cô ta phải mất dần và đám đông quanh họ trở nên im lặng và chờ đợi “Những kẻ ngồi lê đôi mách đôi khi cũng bị gậy ông đập lưng ông đấy”, anh nói bằng giọng khinh miệt. Anh đang rất giận và không buồn che đậy điều đó trước mặt ai hết - đặc biệt là những người đàn bà ghen tuông đã xuất thân thấp kém lại còn không biết cách cư xử.

Mặt Virginia tái xanh rồi đỏ rực lên. Cảm thấy một vụ rùm beng sắp bùng phát, Leigh lao đến khoác tay cả Max và Claire. “Có mấy người hai bạn nhất định phải gặp”, Leigh vui vẻ nói với cả hai khi dẫn họ đi. Phản ứng nhanh nhạy của cô đã hóa giải tình huống và bữa tiệc tiếp tục ã

chuyện trò sôi nổi. Sau khi buộc phải giới thiệu với hai người một ai đó, Leigh bỏ đi để đảm bảo là Virginia không ngồi gần họ ở bàn ăn.

Trừ hoạt cảnh duy nhất ấy thì bữa tối khá vui. Claire phát hiện ra mình không buồn như đã tưởng. Cô đang ở bên Max và đó là điều quan trọng nhất. Khi nhớ lại mỗi lần đi dự tiệc tối thế này cô đã khổ sở thế nào hồi còn là vợ Jeff, cô tự hỏi sao lại khác nhau đến thế. Cô đã tự chứng tỏ rằng có khả năng điều khiển cuộc sống của chính mình và vì lý do nào đó mà chuyện cầm nhăm dao nĩa đã không còn có vẻ quan trọng như lúc xưa nữa.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Max vươn người sang hỏi Claire, “Cô có còn chơi tennis không? Ở câu lạc bộ chúng tôi nhớ cô lắm đấy”.

“Nhiều năm rồi tôi không chơi. Dù gì tôi cũng không giỏi mấy. Tôi không hay để tâm vào trận đấu.”

“Mãi mơ mộng hả?”, Max đùa.

“Chính xác. Tâm trí em cứ đi lang thang”, Claire thừa nhận rồi cười lớn. “Tôi thì tập trung hết mức có thể nhưng cũng chẳng giỏi được”, người phụ nữ kia thú nhận với một nụ cười khúc khích. Claire không nhớ được tên cô ta nhưng thường gặp cô ở câu lạc bộ thể thao ngoài trời mà gia đình Halsey là thành viên. Người phụ nữ hớp một ngụm rượu rồi đặt ly xuống, nhưng nó chạm vào đĩa bánh mì của cô ta và đổ ụp, bắn hết rượu trong ly vào chiếc áo khoác trắng của Max.

Người phụ nữ đỏ bừng mặt. “Ôi trời ơi tôi xin lỗi. Giờ thì mọi người đã thấy sao tôi không chơi môn tennis nổi. Tôi hậu đậu quá!”, cô ta vớ lấy chiếc khăn ăn và bắt đầu thấm rượu trên áo Max.

“Chỉ là cái áo thôi mà”, anh an ủi, khuôn mặt vẫn bình thản. “Và cô đang uống rượu trắng nên không ỡ được đâu. Xin đừng bận tâm đến chuyện này.”

“Nhưng mà anh ướt hết rồi.”

Anh cầm tay cô ta và hôn lên đó. “Không quan trọng. Claire và tôi sẽ ghé qua nhà trên đường tới khách sạn để thay áo.”

Thái độ quá điềm tĩnh của anh trấn an người phụ nữ và bữa tối tiếp tục mà không có thêm tai nạn nào. Khi mọi người ăn xong, anh lảng lảng xin phép Leigh và đưa Claire đi.

“Lúc nào em cũng sợ chết khiếp là mình sẽ đổ rượu vào người ai đó”, Claire khẽ nói lúc ở trong ô tô.

“Chuyện chưa bao giờ xảy ra nhưng mà lúc nào em cũng sợ thế.”

Anh bình thản kể chuyện trong lúc khẽ mỉm cười. “Anh đã từng làm đổ rượu vào đùi một quý bà. Bộ váy của bà ấy trở nên trong suốt vì bị ướt nên kỉ niệm đó đúng là đáng nhớ. Hồi mấy đứa cháu anh còn nhỏ anh cũng bế ẵm chúng nó suốt, mà ai cũng biết bọn nhóc thì hoang dã như thế nào, chẳng cần biết xấu hổ hay tư cách là gì hết, cho nên so với chúng thì thà bị đổ rượu còn hơn.”

Ở căn hộ của mình, Max đi vào phòng ngủ để thay đồ trong lúc Claire đứng sửa sang trước chiếc gương viền vàng ở tiền sảnh, cô tô lại son và vén một lọn tóc khỏi rơi xuống mặt. Max chỉ mất một phút đã tái xuất hiện trong chiếc áo com lê đen tuyền càng làm nổi bật vẻ đẹp trai chói sáng của mình. Claire thấy ghen thở khi nhìn vào anh. Trong bộ quần áo đen từ đầu đến chân trừ màu trắng tuyết của chiếc áo sơ mi bên trong, trông anh nam tính một cách khó cưỡng. Mắt anh lướt khắp người Claire trong lúc cô bỏ thỏi son vào trong chiếc xách tay nhỏ. “Chúng mình đúng là một cặp xứng đôi”, anh nói.

Claire nhìn xuống chiếc váy đen của mình trong lúc đi ra cửa trước anh. “Vâng, đúng thế. Thành ra tai nạn ấy lại hay nhỉ.”

Max dừng tay trên nắm đấm cửa, lại nhìn Claire tán thưởng một lần nữa. Thả tay ra, anh quay lại đối mặt với cô, nâng cằm cô trên tay mình. Môi anh khẽ lướt qua môi cô. Rồi anh ngẩng đầu lên và mắt họ gặp nhau, đôi mắt lớn màu nâu sẫm của cô gặp đôi mắt xanh đang nheo lại của anh. Anh hôn cô lần nữa, bao trọn môi cô bằng áp lực nhẹ nhàng. Claire hưởng ứng và hôn lại trong khi vẫn đứng thật yên trước mặt anh. Giống như đang ôm một bông hoa mỏng manh, anh đặt cả hai bàn tay lên mặt cô, hai ngón cái gặp nhau dưới cằm và tiếp tục hôn cô thật sâu, thật chậm, thật thong thả, lưỡi họ chơi đùa cùng nhau. Hương vị của anh tràn ngập trong miệng và Claire đặt cả hai tay lên vai anh cùng với tiếng thở dài thỏa mãn.

Max lầm rầm nói gì đó không rõ, rời hai tay khỏi mặt Claire và vòng tay ôm cô sát vào mình. Với sự tự tin tuyệt đối, anh đặt bàn tay còn lại lên ngực cô, hơi ấm từ đó tỏa ra làm tăng thân nhiệt của cô bên dưới lớp váy nhung.

Claire run rẩy và một niềm ham muốn mãnh liệt bắt đầu lớn dần trong cô. Kiếng chân hết cỡ, cô ấn mình vào người anh để cảm nhận cơ thể rắn chắc cùng sức mạnh trong vòng tay đang ôm lấy mình. Môi họ quấn lấy nhau, đói khát, lưỡi anh nằm trong miệng cô. Bàn tay anh trườn vào bên trong cổ áo để ôm lấy một bên ngực trần, ngón cái chà qua đỉnh ngực nhạy cảm truyền những tia lửa vào đầu dây thần kinh của cô. Cô khẽ rên, hoàn toàn bất ngờ trước cơn lũ đam mê đang quét qua cơ thể mình. Người ưỡn cong về phía anh và cô cảm nhận được ham muốn của anh, đột nhiên cả hai đều vỡ òa trong một ham muốn mãnh liệt không tài nào kiểm soát được.

Miệng anh ngấu nghiến lấy môi cô, môi anh nóng hổi và mạnh mẽ, hai cánh tay anh ôm chặt tới mức cô không thở nổi. Mọi giác quan của cô đều quay cuồng điên dại và chìm trong những tín hiệu hoan lạc tột độ bỗng nảy qua bật lại trên mỗi dây thần kinh. Cô có thể cảm nhận được sức mạnh trong những cơ bắp ở vai anh đang căng lên dưới bàn tay tóm chặt của mình. Rõ ràng anh đã bị khuấy động vô cùng, cơ thể anh đang ấn vào cô.

Xương và cơ bắp cô bắt đầu nhũn ra yếu ớt và sâu thẳm bên trong, một nhu cầu cháy bỏng, tha thiết đã bùng lên.

Cô không hề thấy trước sự khao khát điên cuồng này nơi anh, hay ở chính cô và không cách nào ngăn được nó. Cô đã không hề chuẩn bị tinh thần để đón nhận những đụng chạm mãnh liệt của anh, hay lường trước cách cơ thể cô phản ứng lại, như thể nó đang dẫn dắt chứ không phải cô đang điều khiển. Anh đưa tay xuống ôm lấy hai bên hông và ôm siết cô vào mình trong một động tác gợi tình táo bạo tới mức cô không thể ngăn nổi tiếng rên sung sướng thoát ra khỏi cổ họng. Cô yêu anh, cô muốn anh và không còn điều gì quan trọng hơn thế.

“Claire”, Max thì thào, hơi thở của anh thoát ra khỏi lồng ngực nghe khàn đục. Một bên dây váy đã tụt xuống vai phải của cô, khiến thân váy xộc xệch, giờ anh gạt nó xuống hết cho đến khi bầu ngực cô lộ ra. Anh nhìn xuống da thịt trần trụi của cô và Claire cảm thấy như ánh mắt anh đang xuyên qua người mình. Khuôn mặt anh răn đanh lại như đang phải chịu đau đớn. Cô là một con búp bê trong tay anh, hoàn toàn bất lực trước sức mạnh của anh khi uốn cong người cô trên tay và nâng lên cao. Giờ anh không còn dịu dàng nữa, miệng anh lướt trên người cô nóng bỏng, kích thích và làm cô phải kêu lên.

Bàn tay anh đang đặt dưới váy cô, trượt lên đùi, lên hông, vào giữa hai chân cô. Một tiếng kêu không lời thoát ra khỏi môi cô, nhưng đó không phải là tiếng kêu phản đối. Cô không còn phản đối được nữa rồi. Miệng anh đang đổ thêm dầu vào ngọn lửa nhục dục bên trong cô. Cô cảm thấy mình bốc cháy, thực sự tan chảy vì khao khát, còn anh phát điên vì nhu cầu phải vào bên trong cô. Những ngón tay răn rỏi của anh âu yếm, vuốt ve khắp người cô. Rồi Claire cảm thấy mép bàn cứng ở sau lưng mình, anh đang đặt cô ngồi lên trên ấy. Rốt cuộc bàn tay anh đã ở nơi ấy, chạm vào cô một cách yêu chiều nhất, vuốt ve, chà xát và thăm dò, những việc đẩy cô tiến sát tới giới hạn chịu đựng. Cô lại kêu lên, bám chặt lấy anh, cơ thể trống rỗng

và nhức nhối tới mức không còn chịu thêm một phút nào được nữa và nước mắt bắt đầu hình thành trong đôi mắt nhắm chặt.

“Claire”, Max lại nói, giọng anh lúc này không còn nhận ra được. Nó rất trầm và khàn, và tên cô vừa rời khỏi môi thì anh cũng bắt đầu bị cuốn vào trong cơn say tình, anh để bản năng của mình dẫn lối tiến vào cô. Trong một giây phút như bị đóng băng cô cảm thấy da thịt trần trụi của anh thúc vào mình, rồi anh lao vào trong khiến cả người cô giật lên vì lực tác động. Cô đã không còn hiện hữu nữa, chỉ còn hơi nóng và ham muốn, cặp chân trần của cô quấn chặt quanh eo anh, hai cánh tay vòng quanh cổ anh, kêu rên và vắn vẹo cùng nhịp với cơ thể của anh. Anh bắt lấy miệng cô bằng miệng mình và hơi thở của cô ngừng lại, cô đã bị ngọn lửa hoang dã của anh cuốn đi xa. Áp lực và ham muốn đau đớn bắt đầu dâng lên trong Claire và cô không thể chịu đựng thêm nữa. Nó sắp giết cô, đập tan cô thành ngàn mảnh vụn.

“Max, ngừng lại”, cô rên lên khi tách miệng ra khỏi miệng anh. “Em không... Không chịu nổi nữa”.

Hai hàm răng anh nghiến chặt và một âm thanh gầm gừ dâng lên trong cổ họng anh, “Anh... không... thể. Không phải bây giờ, không phải bây giờ...”.

Khao khát bùng nổ và cô đã thật sự vỡ vụn, cơ thể cô run rẩy trong tay anh. Anh ôm cô và ngập sâu vào bên trong để đạt tới đỉnh của chính mình, giận mờ mắt vì điều vừa xảy ra giữa họ. Claire đang lả đi trong tay anh, cả người gục xuống và đầu cô đặt lên vai anh. Anh cũng gục đầu xuống giữa cổ và vai cô, mùi hương ngọt ngào nữ tính của cô dâng lên mũi trong lúc anh hít thở. Da cô nóng bừng và anh cảm nhận được từng cơn run rẩy của cơ thể cô, như một chiếc lá trong cơn giông bão.

Một lúc lâu sau cả hai vẫn chưa thể cử động, chưa thu đủ năng lượng để làm bất kỳ việc gì ngoài ôm chặt lấy nhau tìm nguồn trợ lực. Rồi cô bắt đầu

cử động, cố tách ra khỏi anh một cách yếu ớt để kéo cổ áo lên che lấy bầu ngực trần của mình. Cô cúi gằm mặt xuống, quay đầu đi chỗ khác vì không tài nào nhìn vào anh được. Cô không thể tin mình lại cư xử như một con thú trong kỳ động dục, cứ rên rỉ và vịn vịn trên người anh như thế, hoàn toàn mất kiểm soát và không nghĩ nổi một điều gì ra hồn trước khao khát thỏa mãn bản thân.

“Thôi!” anh thì thào ra lệnh, cuối cùng cũng chịu bước lùi lại nhưng thay vì được tự do Claire thấy mình bị nhấc bổng trong tay anh, áp sát vào ngực anh. Max nhanh nhẹn bế cô đi qua căn hộ tối thui vào phòng ngủ mà chỉ nhờ ngọn đèn nhỏ trong tiền sảnh dẫn đường. Cả khi vào phòng Max cũng không buồn bật đèn, anh đặt cô lên giường và đứng lại lột quần áo, vội vã cởi khuy áo sơ mi để lộ nó ra. Anh đã trần truồng trước cả khi cô điều khiển nổi tứ chi đang run rẩy của mình để đứng dậy khỏi giường, và đến lúc đó thì đã quá trễ. Anh cúi xuống kéo váy cô ra, để cô nằm khỏa thân trên chiếc chăn sa tanh. Chất sa tanh mát dịu so với làn da đang nóng hầm hập của cô. Rồi anh lại ở trên cô, trong cô, và cô không còn ý thức được sự mát mẻ bên dưới mình nữa. Lần này Max chậm rãi hơn, sự thúc bách đã không còn, cơ thể di chuyển phía trên với nhịp điệu thông thả nhưng mạnh mẽ đầy khiêu khích, khiến cô lại bắt đầu chuyển động cùng anh. Cô đã không nhận ra trên đời có thứ nhục cảm mạnh mẽ như thế, nhưng anh đã hé lộ cho cô thấy một khía cạnh mới lạ trong bản chất của chính mình, tiềm năng hưởng khoái lạc của cơ thể cô. Anh tận hưởng cô ôm và hôn cô không ngừng nghỉ, mang cô đến đỉnh cực khoái, để cô nghỉ ngơi một chút rồi lại bắt đầu cho đến khi vượt quá sức chịu đựng thì anh bắt đầu lao vào cô điên dại khi tìm kiếm đỉnh mê đắm của chính mình.

Claire nằm trong vòng tay anh và Max gạt đám tóc đẫm mồ hôi khỏi mặt cô. Anh khẽ hôn lên môi, lên má và thái dương cô. “Anh đã gần như phát điên vì muốn em”, anh nói một cách mộc mạc, “Anh biết như thế này là quá nhanh và em còn chưa sẵn sàng, nhưng anh không hối tiếc. Em là của anh. Đừng có chạy trốn anh, em yêu. Hãy ở lại đây đêm nay”.

Claire đâu còn khả năng bỏ chạy nữa, sức mạnh của cô đã đi mất, chân đã hóa nước và ngay lúc này cô không thể nghĩ ra tại sao mình lại muốn chạy. Anh kéo chăn ra và đặt cô giữa các lớp drap giường, để đầu cô lên gối. Anh nằm cạnh cô, cơ thể ấm áp và rắn rỏi, một cánh tay vắt qua eo cô và sự kiệt sức xâm chiếm cả hai người. Claire thiếp ngủ ngay lập tức, cô chìm vào bóng tối êm ấm và đón chào nó. Cô không muốn nghĩ ngợi, không muốn mơ mộng. Cô chỉ muốn ngủ.

Claire thức dậy trong căn phòng tối đen và nằm nhìn đăm đăm vào trần nhà trống trải. Max vẫn ngủ bên cạnh cô, hơi thở của anh sâu và đều, cơ thể khỏe mạnh hoàn toàn thư giãn. Cho đến đêm nay cô không hề ngờ được anh lại khỏe đến thế, nhưng giờ chính cơ thể cô đang đau nhức như một bằng chứng cho sức mạnh ấy. Với tất cả vẻ thạo đời và hành xử lịch thiệp bên ngoài, anh làm tình một cách hoang dã, như thể nền văn minh còn chưa chạm tới anh. Có lẽ cái vẻ thời thượng bóng bẩy chỉ là lớp vỏ bề ngoài và người đàn ông đích thực bên trong anh chính là người đã chiếm lấy cô bằng sự khao khát nguyên sơ kia.

Và có lẽ cô cũng không phải là người như mình vẫn tưởng. Nếu anh đã hoang dã thì cô cũng vậy. Nếu anh đói khát, cô cũng đã đói khát.

Max đã yêu cầu cô ở lại, nhưng cô không biết mình có thể đối mặt với anh vào sáng mai hay không. Mọi bản năng trong cô đều muốn tìm một nơi nào đó yên tĩnh và riêng tư để có thể dần làm quen với khía cạnh mới mẻ trong con người mình. Một đời cẩn trọng cũng không giúp cô đối diện nổi với sự hoang dại này. Cô hoảng sợ khi nghĩ anh có quyền năng to lớn đến thế với mình. Cô đã không biết rằng tình yêu có thể gây nên điều này.

Di chuyển chậm rãi vì cơ thể đang phản đối, cô trượt ra khỏi giường và mò mẫm trên sàn tìm chiếc váy nhung nhàu nhĩ của mình. Cô dừng bước ở cửa phòng, nhìn lại thân hình mờ tỏ của anh trên giường, nhưng anh vẫn đang ngủ say. Nước mắt dâng lên; rời bỏ anh lúc này có được không? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô thức dậy bên anh dưới ánh mặt trời, không còn bóng tối

làm tấm khiên bảo vệ để anh không nhìn thấy quá nhiều điều? Cô muốn bò về bên cạnh và cuộn tròn trong lòng anh, nhưng cô vẫn quay đi.

“Trở lại đây.”

Giọng Max trầm và khàn vì giấc ngủ. Cô đứng xoay lưng lại với anh. “Tốt hơn hết là em nên đi bây giờ” Claire thì thầm.

“Không, anh sẽ không cho em đi”, cô nghe thấy tiếng sột soạt khi anh rời giường, rồi anh đã ở ngay sau và cơ thể trần truồng nóng ấm chạm vào lưng cô. Hai cánh tay anh vòng quanh eo cô và chiếc váy lại trượt xuống sàn nhà.

“Anh đã làm em sợ phải không?”, anh hỏi, miệng đặt lên cổ cô. “Có phải vì anh đã làm em đau không?”

Cô từ tốn lắc đầu phủ nhận. “Anh không làm đau em”, cô nói.

“Anh đã lao vào em như một con bò mộng, em yêu, trong khi em quá mềm mại”, môi anh chuyển đến vai cô và tìm được chỗ hõm mềm ở đó. Hơi thở nóng bỏng của anh phả qua da cô như một cái vuốt ve và cô cảm thấy ngực mình lập tức căng lên hưởng ứng. “Quá mỏng manh. Da em cứ như là lụa vậy”. Giờ thì hai bàn tay anh đã để lên ngực và đầu cô ngửa ra sau, đôi mắt cô nhắm lại khi niềm vui sướng một lần nữa dâng lên.

“Về giường đi”, anh khẽ giục. “Anh biết em không thoải mái, nhưng mọi chuyện sẽ ổn. Anh hứa. Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện”. Lúc nào đó trong ngày mai anh sẽ kể cho Claire biết thực ra mình là ai, và anh mừng vì đêm nay đã đến trước. Đêm nay đã trói buộc cô với anh, cho anh một lợi thế để đối diện với cô tất nhiên cô sẽ tức giận, nhưng anh không nghĩ có việc gì mình không xử lý được.

Claire đi cùng anh, cho phép mình tin rằng mọi việc rồi sẽ ổn. Một lát sau, khi đã nằm dưới anh và ngọn lửa quen thuộc lại bùng cháy bên trong

cô, Claire quên mất tại sao mình lại thấy khó chịu.

Tiếng điện thoại chói tai đánh thức cô. Bên cạnh cô, Max lồm bồm chửi thề và ngồi dậy trên giường, với tay lấy ống nghe để chấm dứt chuỗi âm thanh khó chịu. Ánh mặt trời rực rỡ tràn ngập trong phòng và cô kéo drap giường lên tận cằm rồi lại nhắm mắt. Cô chưa cảm thấy sẵn sàng đối diện với ban mai và ước gì điện thoại đã không reo.

“Tôi chẳng thấy vui vẻ quái gì lúc mới sáng ra thế này cả”, Max gằn giọng với điện thoại trong lúc lùa tay vào mái tóc rối bù. Anh nghe thêm một lát nữa và nói. “Tôi cóc cần biết lúc này là mấy giờ, bất kể khi nào tôi dậy thì đều là sớm. Có chuyện gì?”

Mấy phút sau khi anh gác máy, Max chửi thề rồi lăn người sang nhìn vào Claire. Cô mở mắt và nhìn anh chăm chăm, sự bất an hiện rõ trên mặt.

“Anh phải đi, Dallas”, Max nói, đặt một bàn tay lên tóc cô. “Ngay sáng nay.”

Claire nuốt khan và cố nói bằng giọng bình tĩnh. “Chắc là việc khẩn cấp lắm vì hôm nay là Chủ nhật mà.”

“Ừ. Chết tiệt không đúng lúc gì cả! Hôm nay anh muốn ở bên em. Chúng ta rất cần nói chuyện với nhau về việc đã xảy ra, và còn những điều khác anh muốn nói với em nữa, nhưng giờ thì phải đợi rồi.”

“Em chờ được mà”, cô thì thầm.

Chương 7

Nhưng có đúng thế không? Sau khi vợ đã đưa Claire về nhà, Max đã đi và kể từ đó cô không nghe tin gì anh. Cô không ngạc nhiên mấy khi hết ngày Chủ nhật mà không có cuộc điện thoại nào: Công việc của anh ở Dallas hẳn phải rất cấp bách nên mới cần anh phải về ngay ngày hôm đó, nhưng cô đã mong đến thứ Hai anh sẽ gọi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Max đã len chặt vào cuộc đời và trái tim cô đến mức giờ mọi thứ có vẻ như không đúng khi anh vắng mặt. Cô vội vã đi từ chỗ làm về nhà hôm thứ Hai, sợ rằng có thể sẽ lỡ mất cuộc gọi của anh, nhưng điện thoại luôn im lặng và càng để lâu thì cô càng tin rằng có chuyện gì đó đã xảy ra. Claire không biết đó là gì nhưng cảm giác bất an lại dâng lên trong lòng cô. Anh đã muốn nói với cô về chuyện gì? Cô biết đó là chuyện quan trọng; trông mặt anh rất nghiêm túc, thậm chí là hơi u ám. Nhưng mọi chuyện đã không được nói ra và đáng lẽ không nên thế - bất kể đó là chuyện gì thì nó cũng chỉ có thời điểm, giờ thì thời điểm đó đã trôi qua.

Cô trần trọc vì quá lo lắng, cơ thể tỉnh như sáo của cô nhắc nhở đến niềm khoái lạc anh đã mang đến, những điều anh đã dạy mình. Thật kinh ngạc vì cô đã cưới Jeff được năm năm mà không hề biết rằng mình có thể phát điên vì ham muốn, rằng sự đụng chạm của một người đàn ông có thể khiến cô tan chảy vì nhu cầu thể xác. Không, không phải là một người đàn ông nói chung. Chỉ có một người thôi. Đó là Max.

Tại sao anh vẫn không gọi?

Việc thiếu ngủ đã để lại những quầng thâm dưới mắt cô ngày hôm sau, và khi nhìn vào gương cô càng cảm nhận được kết thúc xấu đang đến gần. Cô nhìn vào hai chiếc hố sâu đen nơi mắt mình, cố nhìn vượt qua chúng

vào tận người phụ nữ ẩn bên trong, tận những cảm xúc mà cô cảm nhận được nhưng không biết chúng là gì. Có phải Max đã thấy cô khiêm khuyết ở đâu không? Có phải cô đã quá vụng về? Có phải anh đã sợ hãi khi phát hiện ra cô cũng chỉ như những người đàn bà khác, dễ dàng lên giường và dễ dàng quên đi? Có phải anh đã quên cô rồi không?

Nhưng anh đã muốn cô điên cuồng, thậm chí không kịp mang cô vào phòng ngủ, thậm chí không kịp cởi quần áo của cả hai. Hai má cô nóng bừng trước ký ức ấy. Họ đã ân ái trong tiền sảnh như hai con người nguyên thủy trong phục trang dự tiệc. Sự cẩn trọng của cô bay biến, sự kiềm chế của anh cũng mất và cả hai đã hòa vào nhau bằng nguồn năng lượng nguyên sơ. Chắc hẳn việc ấy phải có ý nghĩa nào với anh chứ.

Nhưng Max quá thạo đời trong khi cô lại ngây thơ. Phải chăng đêm ấy với anh chỉ như bao đêm khác? Phải chăng nó chẳng là gì ngoài một sự tiếp nối những cảnh giống nhau?

Không có câu trả lời nào trong gương.

Sau bữa trưa, một cuộc điện thoại được gọi đến công ty và Sam dành rất nhiều thời gian trong phòng làm việc của mình. Khi đi ra, ông tái xanh.

“Tôi vừa nhận tin báo về một nỗ lực thâm tóm chúng ta”, ông lặng lẽ nói. Claire nhìn lên ông, chờ đợi.

“Đó là Spencer-Nyle ở Dallas.”

Đó là một tập đoàn lớn với công việc kinh doanh trải rộng trên nhiều lĩnh vực và chủ tịch hội đồng quản trị là một huyền thoại về sự khôn ngoan. Sam và Claire nhìn nhau, biết rằng đây chỉ là vấn đề thời gian. Nếu vụ thâm tóm bắt nguồn từ một thế lực nào đó tương đương về thực lực với Hợp kim Broson thì họ còn có cơ hội chống lại, chứ Spencer-Nyle có thể nuốt gọn họ mà không gặp chút vấn đề gì. Sam có thể sẽ thắng được vòng một nhờ bất động sản, nhưng cuộc chiến sẽ vẫn nghiêng về Spencer-Nyle.

“Họ không thể nào dính dáng với nước ngoài được”, Claire nói, vừa sốc vừa bối rối.

“Không. Có vẻ như chúng ta bị tới hai thế lực đe dọa, nhưng tôi đã không lường trước được. Tôi mãi lo giữ các nghiên cứu của mình quá.”

“Khi nào họ sẽ đề nghị chính thức?”

“Tùy họ thôi, nhưng tốt hơn hết chúng ta phải dùng khoảng thời gian còn lại để củng cố lực lượng của mình.”

“Có cơ may chiến thắng nào không?”

“Chuyện gì cũng có thể”. Đột nhiên Sam cười. Nếu chúng ta chịu khó đấu tranh tới mức gây nhiều rắc rối hơn cả giá trị thật của mình thì có thể họ sẽ rút lui.”

“Hoặc nếu ông có thể tìm được một kỹ sĩ trắng¹

“Kỹ sĩ trắng hay là không thì kết quả cũng như nhau thôi - công ty này sẽ thuộc về một người khác. Tôi cho là mình có thể đấu hàng vô điều kiện, nhưng lúc nào tôi cũng thích chiến đấu ra trò. Cứ để Anson Edwards và đội viễn chinh của ông ta phải đổ mồ hôi.”

Khi giờ phút chiến đấu thực sự đã đến, Sam có vẻ thích thú với nó. Trong một phút Claire tự hỏi ông có vấn đề gì không khi thực sự thích xung đột. Nhưng trên đời có những người lớn mạnh hơn trong thử thách; chị Martine là một ví dụ. Cứ đặt một quả núi trước mặt thì chị sẽ tìm cách trèo qua, đơn giản như thế thôi. Claire thì thích đi vòng qua hơn. Cô chỉ đối đầu trực diện với thử thách khi mọi ngã đường khác đều đã bị chặn lại.

Có rất nhiều việc cần phải làm. Hội đồng quản trị cần được thông báo và họ phải bàn thảo các bước hành động thích hợp. Cho đến khi nhận được lời đề nghị chính thức, họ không có nhiều chi tiết để mà lên kế hoạch. Với tư

cách là cố đông chính và chủ tịch hội đồng, ý kiến của Sam rất có trọng lượng, nhưng ông vẫn phải giải đáp chất vấn trước hội đồng.

Điện thoại reo liên tục không ngắt. Claire làm việc muộn và thậm chí còn biết ơn áp lực công việc đã ngăn cô không nghĩ tới Max, ít nhất là trong lúc này. Cô gần như sợ phải về nhà, sợ rằng anh sẽ không gọi và cô lại phải trải qua một đêm nữa với chiếc điện thoại im lìm. Ít nhất như thế này cô sẽ không biết được.

Nhưng cuối cùng cô cũng phải về nhà, vì thế cô bật nhạc để căn hộ có tiếng động. Kỳ lạ làm sao, trước đây sự im lặng chưa bao giờ làm cô buồn phiền; thậm chí cô còn chào đón nó, thường thức sự yên bình và cô đọc sau những giờ làm việc căng thẳng. Max đã thay đổi điều đó đẩy những mối quan tâm của cô hướng ra bên ngoài và giờ thì sự im lặng gặm nhấm các dây thần kinh của cô. Âm nhạc có thể xua tan sự tĩnh lặng trong ngôi nhà nhưng không thể chạm đến phần tĩnh mịch trong lòng cô.

Max sẽ không gọi. Claire biết và cảm thấy như thế.

Có phải cô chỉ là thân thể đàn bà ấm áp mới nhất trong một chuỗi dài những thân thể khác trên giường anh? Có phải cô chỉ có ý nghĩa với anh như thế thôi - một thách thức, đến khi cô chịu đầu hàng thì thách thức cũng biến mất? Cô không muốn nghĩ như thế, cô muốn tin cậy Max hoàn toàn, nhưng lúc đó cô lại càng nhớ đến những khoảnh khắc đáng sợ khi trông thấy vẻ cứng rắn bên trong thái độ hoàn hảo của anh, như thể quý ông thời thượng dù là lớp vỏ bọc. Nếu đúng thế thì hình ảnh Max trình diện chỉ là một ảo ảnh và cô hoàn toàn không hiểu gì về anh. Đôi lần cô đã nghĩ như vậy nhưng giờ thì cô rất sợ đó là sự thật.

Max ngồi tần ngần trong văn phòng, ước gì anh có thể gọi điện cho Claire, nhưng giờ mọi chuyện đã được khởi động và sẽ tốt cho cả hai phía nếu anh không còn liên lạc gì với cô cho đến khi vụ sát nhập đã đâu vào đấy. Gặp gỡ Claire bây giờ sẽ khiến cô lâm vào một tình huống khó xử, có

khi còn gây ra những dị nghị không đáng có. Ông già Anson chết tiệt đã gọi anh về quá sớm, trước khi anh kịp nói chuyện với cô và giải thích mọi chuyện! Anh không lo sẽ gặp khó khăn gì trong việc nói lý lẽ với cô; anh là người nhiều kinh nghiệm và biết mình đang nắm giữ quyền năng gì đối với cô, thứ quyền năng của nhục cảm. Bên dưới vẻ ngoài lãnh đạm, nữ tính của cô là một người đàn bà biết nổi lửa dưới những cú đụng chạm của anh, người có bản năng giới tính bùng nổ ngoài tầm kiểm soát trong lúc ân ái với anh. Không, anh có thể xử lý được cơn giận của Claire. Điều làm anh lo lắng chính là sự khổ sở và hoang mang mà lúc này cô đang phải chịu vì dường như anh đã bước ra khỏi đời cô sau cái đêm phi thường mà họ cùng chia sẻ với nhau. Anh không muốn bất kỳ điều gì hay bất kỳ ai làm cô tổn thương nhưng lại rất sợ là mình đã làm việc đó, ý nghĩ ấy khiến ngực anh thắt lại. Quỷ tha ma bắt chiến dịch thâm tóm này ngàn vạn lần! Nó không đáng để làm tổn thương Claire.

Phó tổng giám đốc Rome Matthews bước vào văn phòng anh. Lúc ấy đã muộn và cả hai đều chỉ mặc áo sơ mi, nhưng vì ngoài quan hệ công việc họ cũng là bạn nên Rome không buồn gõ cửa.

“Cậu trừng mắt với cái hồ sơ ấy suốt một tiếng đồng hồ rồi đấy”, Rome nhận xét. “Có chuyện gì làm phiền cậu bên hãng Bronson à?”

“Không. Chắc không có vấn đề gì đâu”, Max nói, ít nhất cũng tự tin về điểm đó.

“Từ lúc ở Houston về cậu như ngồi trên đồng lửa.”

Max dựa ra sau ghế và đan hai tay vào nhau ở sau đầu. “Sarah có đang chờ cậu ở nhà không?”

Đôi mắt đen của Rome lấp lánh như mỗi khi chú tâm vào điều gì đó và lòng quyết tâm của anh thì khó lòng mà lay chuyển nổi. Duỗi thân hình cao lớn trên chiếc ghế của văn phòng, anh nhìn Max qua đôi mắt nheo lại. “Chà

chà, quỷ tha ma bắt”, Rome dài giọng nói. “Cậu đang cư xử y như hồi tôi bị Sarah làm cho phát điên lên. Chúa ơi, tôi yêu giây phút này biết mấy! Đúng là trời có mắt. Cậu chàng ơi, cậu đang gặp phải vấn đề đàn bà rồi!”

Max cau mày với Rome. “Cậu vui thế cơ à?”

“Quá vui là khác”, Rome đồng ý, nụ cười tinh quái làm sáng bừng khuôn mặt răn rỏi, hắc ám của anh. “Đáng lẽ tôi phải đoán ra sớm hơn. Trời ạ, cậu đã ở Houston cả một tuần. Hẳn đó phải là chuyện động trời nếu cậu không tán được một người phụ nữ nào.”

“Cậu có khiếu hài hước thật là biến thái”, Max nói không hề có ác ý, nhưng cũng không cười.

“Cô ấy là ai?” “Claire Westbrook.”

Vì Rome đã nghiên cứu hồ sơ của hãng Hợp kim Bronson nên anh biết cái tên này và mối liên hệ của cô với công ty. Anh cũng biết nguồn thông tin quý giá cần thiết cho sự thành công của vụ làm ăn lần này đã đến từ chỗ cô. Một bên lông mày anh nhướng lên. “Cô ấy có biết cậu là ai không?”

“Không”, Max gầm ghè và Rome khẽ huýt sáo. “Cậu gặp rắc rối to rồi.”

“Chết tiệt, tôi biết chứ!”, Max bật dậy và đi đi lại lại trong văn phòng mình, lùa ngón tay qua tóc. “Tôi có thể xử lý được chuyện đó, nhưng tôi đang lo cho cô ấy. Tôi không muốn cô ấy phải chịu khổ sở vì vụ này.”

“Vậy thì gọi cho cô ấy đi.”

Max lắc đầu. Điện thoại không được, anh biết điều đó. Anh phải ở bên để có thể ôm cô, an ủi cô bằng cơ thể anh, đảm bảo với cô những gì xảy ra giữa họ là thật.

“Vài ngày nữa cậu sẽ trở lại Houston. Anson sẽ thúc đẩy vụ này thật nhanh.

Đến lúc đó thì cô ấy cũng biết cậu là ai thôi.”

“Tôi định nói cho cô ấy biết trước tất cả những người khác.”

Max cau mày và nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen với vô vàn điểm sáng trên bầu trời Dallas. Anh muốn ở bên Claire ngay lúc này, nằm trên giường cùng cô, vuốt ve những điểm mềm mại làm say lòng người trên da cô. Gần đây anh không ngủ được, bị cơ thể mình tra tấn vì khao khát cô. Nếu trước đây anh đã khó lòng gạt cô ra khỏi tâm trí thì giờ đây việc đó gần như là không thể được nữa.

Claire cố ăn hết chiếc sandwich đã mang theo cho bữa trưa, nhưng nó quá nhạt nhẽo và sau vài miếng cô quấn lại trong màng bọc, vứt nó vào thùng rác. Chẳng nào cô cũng không muốn ăn. Văn phòng vắng vẻ. Sam đang đi ăn trưa, hầu hết mọi người khác cũng vậy. Hôm nay là thứ Sáu, gần một tuần từ ngày cô nghe và nhìn thấy Max lần cuối. Cả một thời gian dài vô định. Cô đã thôi mong anh gọi, nhưng đâu đó trong lòng cô vẫn đang nhăm tính thời gian. Hai ngày. Ba. Bốn. Chẳng mấy chốc đã lại một tuần. Dần dần nó sẽ thành một tháng, có lẽ ngày nào đó nỗi đau sẽ phai nhạt.

Điều quan trọng nhất là lấp đầy khoảng trống thời gian để bản thân luôn luôn bận rộn. Cô bắt đầu đánh máy một chồng thư. Tuần này lượng thư từ qua lại đã tăng lên gấp đôi do thông báo chính thức từ phía Spencer-Nyle cho biết họ đang quan tâm tới Hợp kim Bronson. Không còn thời điểm nào tốt hơn, Claire tự nói với mình - việc này khiến cô không còn thời gian mà suy nghĩ lung tung nữa.

Claire thấy kỳ lạ vì Sam lại có vẻ vui đến thế. Ông đang chuẩn bị như một vị huấn luyện viên xốc lại đội hình để chờ trận đấu hàng năm với đối thủ truyền kiếp của mình với lòng nhiệt tình không thua kém huấn luyện

viên thực thụ. Thực tế ông đang rất thích thú với tình huống này! Các cổ đông khác cũng phản hồi khá tốt. Giá cổ phiếu đã tăng vọt ngay khi tin tức lộ ra ngoài.

Sam đã nghiên cứu một chút về tập đoàn Spencer-Nyle nói chung và Anson Edwards nói riêng, ông tìm được một số lượng bài báo ấn tượng về người đàn ông này. Khi Claire mang các lá thư vào cho ông kí thì trên bàn làm việc của Sam toàn báo là báo. Một tấm ảnh màu của Anson Edwards được đăng trên trang nhất. Trông ông ta không giống kiểu một con cá mập trên thương trường cho lắm, Claire nghĩ. Ông ta ăn mặc gọn gàng và không có điểm nào hay nét nào nổi bật, ông ta là kiểu người dễ dàng lẫn vào đám đông, trừ ánh sáng trí tuệ ngời ngời hiện lên trong đôi mắt.

Bài báo vô cùng thú vị và đi sâu vào nhiều chi tiết. Claire mang cuốn tạp chí về bàn mình để đọc nốt. Khi lật sang trang thì cô thấy khuôn mặt của Max nhìn thẳng vào mình.

Claire chớp mắt, choáng váng và lệ dâng tràn mi. Cô nhắm mắt lại để đuổi chúng đi. Chỉ một tấm hình của anh thôi cũng làm lòng cô quặn thắt vì nỗi đau, những kỉ niệm và một tình yêu ám ảnh. Giá như cô biết chuyện gì đã xảy ra!

Claire mở mắt và nhìn lại bức ảnh lần nữa. Có một tấm khác bên cạnh, chụp người đàn ông hắc ám với đôi mắt đen, bên dưới cả hai là dòng ghi chú: “Roman Matthews, bên trái, và Maxwell Conroy là hai vị phó giám đốc do Anson Edwards đích thân tuyển chọn và đại đa số cộng đồng doanh nhân Mỹ coi đội ngũ lãnh đạo ở Spencer-Nyle là tốt nhất”.

Họ gõ tên anh sai rồi. Anh là Maxwell Benedict chứ không phải Maxwell Conroy. Tay cô run lên khi cầm tờ tạp chí, đôi mắt cô lướt qua bài báo để tìm đoạn có nhắc đến anh. Đây rồi. Cô đọc đi đọc lại đoạn đó và cuối cùng sự thật cũng thấm vào đầu cô. Anh ta là Maxwell Conroy chứ không phải Benedict, anh ta đã nồng nhiệt theo đuổi cô như thế là hồng thu

được những thông tin về hãng Hợp kim Bronson. Có khi anh ta còn định dò thám giấy tờ của cô, nhưng việc đó hoàn toàn không cần thiết. Cô đã dâng cho anh ta thông tin ấy. Cô nhớ rõ ràng cái lần mình đã nói chuyện với anh ta, tin tưởng anh ta, không hề ngờ rằng anh ta là gián điệp của một tập đoàn khác! Sau khi có được thứ mình muốn anh ta đã bỏ đi. Chỉ đơn giản như thế và kinh khủng như thế mà thôi.

Chậm rãi đến đau đớn, Claire đọc lại toàn bộ bài báo, phần nhỏ nhoi trong cô tha thiết mong mỏi rằng mình đã hiểu nhầm, nhưng lần đọc thứ hai còn tồi tệ hơn, bởi những chi tiết cô bỏ qua trong lần đầu tiên đã củng cố thêm các giả thuyết. Maxwell Conroy là một doanh nhân người Anh đã nhập cư vào Canada, ở đó anh ta được thuê vào một chi nhánh của Spencer-Nyle và nhanh chóng trèo lên nấc thang tập đoàn. Anh ta được chuyển tới trụ sở ở Dallas từ bốn năm trước, xin được quyền công dân Mỹ và nổi tiếng với những vụ thâm tóm các công ty cơ khí với tốc độ nhanh như tên lửa, xâm nhập và chiếm quyền kiểm soát trước khi công ty mục tiêu được cảnh báo hay kịp có bất kỳ hành động chống trả nào.

Claire tê liệt cả người như bị thôi miên. Toàn bộ khuôn mặt bất động và cô phải cố gắng lắm mới chớp mắt, nuốt khan được. Những vụ thâm tóm với tốc độ tên lửa. Anh ta xâm nhập; chiếm quyền kiểm soát và bỏ đi. Phải, anh ta đã làm đúng như thế. Cô không có lấy một cơ hội nào. Anh ta đã chơi với cô như một chuyên gia, xoay cô một cách nhẹ nhàng đến nỗi cô thậm chí không nhận ra mình đã bị cắn câu. Cô nghĩ về sự ngu ngốc của mình khi đã tin đến từng lời anh ta thốt ra, nào là anh ta mệt mỏi vì bị săn đuổi như một phần thưởng tình dục, nào là anh ta chỉ muốn kết bạn ra sao. Cô đã thực sự tin điều đó! Làm thế nào anh ta nhin được cười nhỉ?

Cô cũng chẳng đáng là một thử thách với anh ta, Claire nghĩ lòng quặn đau vì mình đã ngu ngốc biết bao. Cô đã gần như phải lòng anh ta ngay lập tức và ngã lên giường ngay từ lần đầu tiên anh ta thử sức.

Đáng lẽ Max không cần phải làm tình với cô, Claire đau đớn nghĩ. Cô đã nói với anh ta về bản định giá miếng đất rồi. Dụ dỗ cô lên giường chắc giống như phủ thêm lớp kem béo ngậy lên chiếc bánh phần thưởng để thấy được chinh phục cô dễ dàng đến nhường nào.

Đôi mắt cô khô cạn, bóng rát và cổ họng thì đau đớn. Cô nhận ra mình đang thở những hơi hỗn hển, khó nhọc và một cơn ớn lạnh siết lấy cô. Cảm giác bị phản bội đang đốt cháy gan ruột cô như chất axít.

Tờ tạp chí rơi khỏi những ngón tay lạnh ngắt, cứng đờ và cô ngồi xuống bất động. Sam tìm thấy cô trong tư thế ấy khi đi ăn trưa về.

Khuôn mặt cô trắng bệch và vô hồn, dường như cô không nhìn thấy ông cho dù đang nhìn thẳng về hướng đó lúc ông bước vào cửa. Sam cau mày và đi lại chỗ cô. “Claire?”

Claire không trả lời và ông ngồi xổm trước mặt cô cầm lấy tay cô và xoa những ngón tay lạnh cóng. “Claire, có chuyện gì thế? Có việc gì đã xảy ra à?”

Môi cô gần như không lay động và đôi mắt nâu tối sầm khi nhìn vào ông. “Sam, tôi đã phản bội ông rồi.”

Chậm rãi như một người đã rất già yếu, Claire cúi xuống nhặt tờ tạp chí lên. Cô lật từng trang hết sức cẩn thận cho đến chỗ bài báo về Spencer-Nyle và mở ra trang có ảnh Max. “Tôi đã hẹn hò với anh ta”, cô thì thầm, chỉ vào Max. “Nhưng anh ta bảo tôi tên anh ta là Max Benedict chứ không phải Max Conroy, và anh ta... anh ta biết về miếng đất của ông.”

Sam cầm tờ tạp chí từ tay cô, khuôn mặt đanh lại, Claire tự hỏi ông có căm ghét cô không. Hẳn là thế, có lẽ ông sẽ sa thải cô ngay tại chỗ và cô đáng phải bị như vậy. Vì sự ngu ngốc đến khó tin và không gì bào chữa nổi của cô đã khiến ông mất cả công ty.

“Chuyện xảy ra như thế nào?”, Sam lẩm bẩm.

Claire kể cho ông nghe, không chừa lại điều gì. Max đã lừa cô và cô tin từng lời anh ta nói. Nước mắt bắt đầu chảy xuống gò má xanh xao dù cô không để ý đến chúng. Sam đưa tay ra và cầm tay cô, khi Claire đã kể xong ông làm điều không ai tin nổi. Ông khẽ ôm cô, đặt đầu cô lên vai mình. Sự dịu dàng của ông, trong khi đáng lẽ ông phải căm ghét, mắng nhiếc cô, đã làm chút kiềm chế trong cô vỡ vụn và nước mắt Claire bắt đầu tuôn rơi. Cô khóc một lúc lâu trong vòng tay Sam, ông vuốt tóc và lẩm bẩm những lời an ủi cho đến khi người cô không còn run rẩy vì cơn nức nở nữa, cô nhắc khuôn mặt sững vu, dầm đìa nước mắt lên khỏi vai ông.

“Tôi sẽ dọn đồ và ra về”, Claire thì thầm, dùng mu bàn tay vuốt mặt. “Tại sao?”, Sam bình tĩnh hỏi.

“Tại sao ư?”, cô nhắc lại, giọng nói nức nở. “Sam, tôi đã làm ông mất cả công ty! Lúc này ông không thể nào còn muốn giữ tôi lại... Tôi đã chứng minh mình không đáng tin cậy tới mức nào.”

“À, chỗ đó thì cô sai rồi”, ông nói, lôi chiếc khăn tay ra khỏi túi áo và đưa cho cô. “Đúng là bất động sản ấy là con át chủ bài của chúng ta, nhưng sự thật là nếu Spencer-Nyle thực sự muốn thâm tóm thì chúng ta chẳng còn cơ hội nào đâu. Họ quá lớn, quá mạnh. Điều tốt nhất tôi làm được chỉ là khiến họ trả nhiều hơn mức họ muốn mà thôi. Còn về chuyện tin tưởng cô...”, ông nhún vai, “... tôi sẽ nói cô là nhân viên đáng tin cậy nhất của tôi. Cô đã mắc sai lầm, và tôi nghĩ cô sẵn sàng bước lên than hồng để không phạm lỗi lần nữa”.

“Tôi không hiểu làm sao ông có thể tha thứ cho tôi, chính tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình”, Claire lau khô mắt rồi vịn xoắn chiếc khăn trong tay.

“Cô cũng là con người mà thôi. Chúng ta ai chẳng mắc sai lầm, chỉ có vài lỗi nặng nề hơn các lỗi khác. Hãy nhìn sai lầm của cô từ một khía cạnh khác. Bao nhiêu người sẽ mất việc vì điều cô đã nói với Conroy nào? Chẳng có ai cả. Spencer-Nyle sẽ cần kỹ năng của chúng ta; họ sẽ không thể mang vào toàn bộ nhân viên mới được. Sai lầm của cô có ảnh hưởng gì đến kết quả cuối cùng của vụ thu tóm không? Tôi nghĩ là không. Tôi nghĩ rồi họ sẽ mua được chúng ta, bằng cách này hay cách khác, và thực sự mà nói thì tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Điều duy nhất thay đổi là khung thời gian”. Một nụ cười nhẹ khẽ nở trên khuôn miệng răn rỏi của ông, khiến mắt ông có cái nhìn xa xôi đặc biệt. “Tôi ước gì những lỗi lầm mình từng mắc phải cũng ít nghiêm trọng như lỗi của cô.”

“Anh ta đã lợi dụng tôi”, Claire thì thầm.

“Đó là tổn thất của anh ta”, Sam nói. “Anh ta sẽ trở lại, Claire ạ... Thương vụ này là đứa con tinh thần của anh ta. Anh ta sẽ phải ở đây để thương lượng và giám sát vụ sát nhập. Cô sẽ còn phải gặp lại anh ta, làm việc với anh ta. Cô có đương đầu được không?”

Một phần trong cô nói không và co rúm lại trước ý nghĩ phải gặp Max lần nữa. Làm sao cô chịu nổi việc trông thấy anh ta khi đã biết anh ta lợi dụng mình, lừa dối mình, phản bội mình trong khi sâu thẳm trong lòng cô vẫn còn yêu anh ta, bởi tình yêu đó với cô không thể chết một cách dễ dàng? Nhưng nếu bỏ chạy thì cô sẽ chạy đi đâu? Cô phải làm việc, mà chạy trốn chẳng thay đổi được điều gì. Cô sẽ vẫn phải đối mặt với mình trong gương mỗi sáng; cô sẽ vẫn mang trong lòng ý niệm rằng tất cả mọi chuyện chỉ là dối trá.

Đáng lẽ cô phải khôn ngoan hơn. Làm sao cô lại để bản thân bị mờ mắt tới mức tin rằng một người đàn ông như Max lại quan tâm đến mình? Anh ta sẽ muốn một người khéo léo, thành thạo và xinh đẹp, ai đó vất những kinh nghiệm tình trường trên đôi vai ngọc ngà r ám nắng như một chiếc

khăn lông chồn vậy. Điểm thu hút duy nhất nơi cô là cho anh ta một thông tin nội bộ trong hãng Hợp kim Bronson.

Nhưng cô đã yêu và tin tưởng anh ta.

Cô đã mất năm năm để từ từ xây lại cuộc đời mình một cách đau đớn, gây dựng lại giá trị bản thân và lòng tự trọng. Nếu bây giờ cô bỏ chạy thì mọi thứ sẽ thành công cốc; cô sẽ vẫn là một con thỏ chỉ biết chạy trốn. Không, không bao giờ nữa. Không bao giờ. Cô sẽ không để Max Benedict - à, Max Conroy - hủy hoại mình.

“Có, tôi làm được”, cô trả lời với Sam. “Tốt lắm”, ông nói, vỗ vào vai cô.

Claire gắng gượng qua những ngày sau... Và đêm sau. Ban đêm với cô là tệ nhất. Ít nhất lúc ban ngày cô cũng bị công việc làm sao lãng, nhưng đêm đến cô không còn gì để làm ngoài sự cô độc của chính mình. Cô nằm thao thức như mọi đêm khác kể từ khi Max bỏ đi, cố trau dồi sức mạnh trước những ngày khắc nghiệt sắp tới. Claire cố lên kế hoạch tương lai bởi cô biết rằng bất chấp những nỗ lực thuyết phục của Sam, hãng Bronson sẽ trải qua nhiều thay đổi lớn. Gần như chắc chắn Sam sẽ không còn làm quản lý nữa mà cống hiến công sức cho việc nghiên cứu. Việc ấy hợp với ông - chẳng nào ông cũng vui hơn khi ở trong phòng thí nghiệm. Còn cô thì sẽ ra sao? Lúc ấy ông có cần thư ký không, kể cả khi ông cần thì Sam có còn muốn cô ở lại? Liệu vị CEO mới có muốn cô làm thư ký không? Liệu Spencer-Nyle có cho phép cô làm việc ở bất kỳ vị trí nào có thể tiếp cận với các thông tin nhạy cảm được không? Rốt cuộc, cô đã chứng minh mình quá vô dụng! Một gã đàn ông chỉ cần phải chú ý chút đỉnh là cô sẽ kể tuốt tuột những điều mình biết! Claire nghĩ một cách cay đắng rằng họ có lý do chính đáng để đưa ra nhận định ấy.

Bà Alma gọi điện cho cô vào cuối tuần, mời Claire và Max đến ăn tối. Claire nhận lời nhưng bình thản bảo bà rằng gần đây cô không còn gặp

Max. Tất yếu sau đó đến lượt chị Martine gọi, cố tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Em đã cố bảo chị và mẹ là giữa bọn em không có chuyện gì nghiêm túc cả”, Claire chỉ ra. Điều đó mới đúng làm sao! Nhưng giọng cô vẫn đều đều, gần như bình thản và cô tự hào vì mình.

“Nhưng cậu ta đã tỏ ra rất si mê em. Gần như không rời mắt khỏi em. Hai người cãi nhau à?”

“Không, không cãi nhau gì cả. Chỉ là giữa bọn em không có tình ý gì”. Ít nhất là về phía anh ta. Đúng là Martine, chị đã bắt trúng được trung tâm của toàn bộ tình huống này: Max đã tỏ ra như thế, và anh ta giỏi tới mức lừa được tất cả mọi người.

Tối muộn ngày Chủ nhật ngay lúc cô vừa mới chợp mắt được thì điện thoại reo. Claire uể oải chống người dậy và với tay lấy điện thoại, nghĩ là chắc có người gọi nhầm số. Gia đình cô không ai gọi muộn như thế này và Claire không phải kiểu người hay nghĩ cứ gọi điện ban đêm là có chuyện chẳng lành.

“Xin chào.”

“Claire, anh có đánh thức em không, em yêu?”

Cô cứng đờ, hoảng sợ, giọng nói trầm thân thuộc với kiểu nhân giọng nhanh kia làm cả người cô nổi gai ốc. Cô không nghĩ gì cả, chỉ đơn giản phản ứng lại bằng cách đặt ông nghe trở lại cái giá, nhẹ nhàng tới mức không nghe cả tiếng cách. Một tiếng khóc thút thít dâng lên đến cổ họng cô. Sao anh ta dám gọi đến sau những việc đã làm? Có phải anh ta đã trở lại Houston? Sam đã cảnh báo cô là Max sẽ trở lại, nhưng Claire không nghĩ anh ta cả gan tới mức gọi điện cho cô.

Điện thoại lại reo lần nữa và Claire vươn tay tắt đèn, nhìn đăm đăm vào điện thoại với nỗi đau đớn và hoang mang hằn trên nét mặt. Cô sẽ đối đầu với anh ta một lúc nào đó, có lẽ trên điện thoại còn tốt hơn là trực tiếp. Dù hèn nhát nhưng vì cô đã phải chịu quá nhiều đau khổ nên không chắc mình còn chịu thêm được bao nhiêu nữa, và lòng kiêu hãnh yêu cầu cô không được cho anh ta biết mình bị tổn thương sâu sắc đến đâu. Nếu cô quy ngã trước mặt anh ta, anh ta sẽ thấy cô là kẻ ngu ngốc tới mức nào.

“Xin chào”, Claire lại nói khi cầm điện thoại lên, cô khiến giọng mình thật dứt khoát.

“Chắc là đường truyền bị trục trặc”, Max nói, “Anh biết là muộn rồi, cưng ạ, nhưng anh cần gặp em. Anh qua chỗ em được không? Chúng ta phải nói chuyện”.

“Thế à? Tôi không nghĩ vậy, anh Conroy ạ.”

“Chết tiệt, Claire...”, Max ngừng lời khi nhận ra cái tên cô vừa gọi. “Em biết rồi”, anh nói, giọng anh thay đổi như đang căng thẳng.

“Phải tôi biết rồi. Nhân tiện, đường truyền chẳng làm sao cả. Tôi đập máy của anh đấy. Tạm biệt, anh Conroy”, Claire lại đặt máy xuống nhẹ nhàng như trước. Đập vỡ ống nghe sẽ là việc làm quá nhẹ nhàng, còn lâu mới thể hiện được cảm xúc của bản thân lúc này nên cô không buồn tổn sức. Cô tắt đèn và lại nằm xuống gối, nhưng cơn buồn ngủ khi này đã biến mất, thế là cô lại nằm thức với đôi mắt chong chong và bóng rát. Âm thanh giọng nói của anh ta dội lại trong đầu cô, thật sâu, thật mượt và được ghi nhớ kỹ tới mức anh ta không cần phải xưng tên. Cô đã biết đó là ai từ lời đầu tiên anh ta thốt ra. Anh ta thực sự nghĩ mình có thể tiếp tục từ chỗ bị bỏ dở hay sao? Phải, có lẽ là như vậy. Cô đã dễ dãi ngay từ lần đầu tới mức anh ta sẽ không thấy có trở ngại gì trong việc quyến rũ cô lần nữa.

Tại sao cô vẫn còn yêu anh ta? Sự việc sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô có thể ghét anh ta, nhưng cô không thể Claire đau đớn và giận giữ vì bị phản bội, vì cô đã tin tưởng anh ta, chỉ để bị ném trả lòng tin ấy vào mặt. Nhưng cô không ghét anh ta. Không có đêm nào cô không khóc vì anh ta, cơ thể cô nhức nhối vì một sự trống trải không xua đi được. Nếu cô không thể ghét Max thì ít nhất cũng phải bảo vệ mình bằng cách không bao giờ cho anh ta lại gần đủ để làm mình tổn thương lần nữa.

Trong căn hộ của mình Max chửi thề tục tĩu và ném điện thoại ngang qua phòng trong cơn giận hiem thấy. Chiếc điện thoại kêu lên chói tai rồi nằm nghiêng, ống nghe rơi bên cạnh. Chết tiệt. Chết tiệt! Bằng cách nào đó Claire đã phát hiện ra anh là ai và đã suy luận theo một hướng tồi tệ nhất có thể từ chuyện đó. Đêm nay anh đã định kể cho cô nghe sự thật thay vì đợi đến sáng mai xộc thẳng vào văn phòng hãng Hợp kim Bronson và lạnh lùng thông báo với cô, nhưng ít nhất nếu làm thế anh còn được ở bên cạnh và có thể ôm cô vỗ về cô qua cơn giận dữ. Giờ thì anh đừng hòng đặt chân qua ngưỡng cửa nhà cô nữa. Chắc chắn cô sẽ đóng sầm cửa vào mặt anh.

Điện thoại bắt đầu đổ tiếng bíp kéo dài báo hiệu nó đã bị rời ra khỏi giá và Max chửi thề lần nữa, đi ra nhặt nó lên và đập mạnh ống nghe xuống giá. Công việc quỷ tha ma bắt này chỉ đem lại rắc rối cho anh. Nó đã mang Claire vào đời anh nhưng ngay từ đầu đã là vật cản trở mối quan hệ của họ, và giờ thì anh lại phải tiến hành đàm phán sát nhập xong xuôi mới trở lại tiếp cận cô từ đầu được. Max ngồi xuống, cau có với tâm thần trải sần. Anh chưa bao giờ nhớ đến ai nhiều như nhớ Claire.

Claire rời mắt khỏi máy tính khi cửa văn phòng mở ra và tim cô như ngừng đập. Max đang đứng đó, hai bên là hai người cầm những chiếc cặp to đùng. Khuôn mặt anh không biểu lộ điều gì nhưng đôi mắt thì rất cảnh giác. Đóng kịch không còn tác dụng gì nên anh nói thẳng luôn. “Anh đến gặp Sam Bronson.”

Claire không hề phản bội những cảm xúc của mình dù chỉ một chút ít. “Vâng, anh Conroy”, cô nói tự nhiên như thể sự hiện diện của anh ở đây không có gì là bất thường, như thể cô chưa từng nắm khóa thân trong vòng tay anh và cháy lên vì ham muốn. Không liếc nhìn anh đến nửa cái, cô đứng dậy và khẽ gõ vào cửa phòng Sam, rồi đi vào và đóng cửa lại sau lưng, bỏ Max cùng hai cộng sự của anh đứng đợi. Một lát sau Claire đi ra. “Mời các anh vào!”, cô nói, giữ cửa mở cho họ.

Ánh mắt anh lưu luyến nhìn khuôn mặt cô một giây khi đi lướt qua và trong đó là một điều gì đấy cứng rắn, đe dọa khiến cô thấy sợ hãi. Claire giữ khuôn mặt vô cảm; anh chẳng khác nào một người xa lạ đối với cô. Khi cánh cửa đóng lại sau lưng họ, cô lại ngồi xuống bàn và nắm chặt hai bàn tay đang run lại với nhau. Nhìn thấy anh cũng giống như nhận một cú đấm thẳng vào ngực, nỗi đau ghê gớm và ác liệt gần như khiến cô phải gập người lại. Thật kỳ lạ, nhưng cô đã quên mất Max đẹp trai thế nào, hay có lẽ cô cố tình quên. Khuôn mặt rắn rỏi, đẹp như tạc của anh lại làm cô choáng váng như thuở ban đầu, đằng sau đó lại là những ký ức của cô về vẻ mặt lúc đam mê của anh, mái tóc ẩm vì mồ hôi, đôi mắt rực cháy trên da mặt căng thẳng. Anh đã gồng mình phía trên cô và những cơ bắp ở bụng anh đã căng lên vì dùng sức...

Thôi đi! Claire ra lệnh cho mình, cắn xuống môi mạnh tới mức bật máu. Cô nhăn nhó tóm một tờ khăn giấy để thấm giọt máu nhỏ. Cô không thể để mình nghĩ về anh. Làm thế chẳng có ích gì, tra tấn bản thân bằng những ký ức của một đêm duy nhất ấy không đem lại điều gì cho bản thân. Cô có việc phải làm và nếu tập trung vào nó thì có thể trụ vững qua ngày hôm nay.

Nhưng ngày hôm đó đúng là một cơn ác mộng. Claire được gọi vào văn phòng để ghi chú và cô gần như không chịu nổi khi phải ngồi gần Max, cảm nhận đôi mắt anh chăm chú nhìn mình trong lúc cô tốc kí hết trang này đến trang khác. Sam là một nhà đàm phán cứng rắn và ông kiên quyết

giành được từng lợi điểm có thể. Một cuộc họp khẩn của hội đồng quản trị được triệu tập và văn phòng đông đúc xôn xao.

Cuối cùng họ cũng ra ngoài ăn trưa. Ngay khi văn phòng không còn ai Claire liền ngồi sụp xuống ghế, nhắm mắt lại thở phào. Cô đã không lường trước được gặp lại Max sẽ khó khăn đến thế. Anh chưa hề nói điều gì về chuyện riêng tư nhưng cô luôn ý thức được một cách rõ ràng và đau đớn rằng anh đang ở gần mình.

Cô nghe tiếng cửa mở và vội vã mở mắt. Max đang đứng đó, tay đặt trên nắm đấm cửa. “Lấy túi của em và đi cùng bọn anh”, anh nói cộc lốc, “Em cũng chưa ăn trưa”.

“Tôi có mang theo bữa trưa của mình rồi, anh Conroy, cảm ơn vì đã mời”, Claire giữ giọng nói đều đều trong lúc lịch sự cảm ơn, khuôn mặt cô là một bức tường trống trải che giấu mọi suy nghĩ. Miệng anh bạnh ra và cô biết câu trả lời của mình làm Max tức giận. Anh quay lại và rời khỏi văn phòng không nói thêm lời nào.

Claire đã nói dối về chuyện mang theo bữa trưa. Cô đặt một bình cà phê mới và ăn một gói bánh quy tìm được trong ngăn kéo, tự nói với mình rằng cô cần phải bắt đầu ăn uống tử tế hơn. Cô sẽ không tự hủy hoại mình như kiểu một trinh nữ thời Victoria nào đó. Cô sẽ vượt qua chuyện này, dù bằng cách nào đi nữa.

Bản năng của Claire mách bảo cô nên bỏ việc và tránh Max càng xa càng tốt. Cô muốn được an toàn, cô muốn kéo những cảm xúc của mình về lại bề mặt phẳng phiu và quên anh, nếu có thể được. Cô thậm chí đã gõ một lá thư xin thôi việc nhưng khi đọc lại nó, cô biết mình không thể làm thế và lại xóa nó đi. Cô sẽ không để chuyện này điều khiển cuộc đời mình. Cô sẽ tiếp tục bước tới như từ trước tới nay. Cô sẽ đối mặt với từng ngày trong cuộc sống. Cô sẽ không bỏ chạy. Chạy và trốn chỉ là hành động trẻ con. Việc đối mặt với Max và làm việc của mình trong khi không để lộ ra rằng anh tác

động tới cô đến mức nào sẽ rất khó khăn, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác nếu còn muốn nhìn thẳng vào mắt mình trong gương mỗi buổi sáng.

Claire đã thay đổi rất nhiều trong những năm qua, những sự thay đổi không dễ gì đạt được. Giờ đây cô đã tự tin hơn nhiều. Cô sẽ không bao giờ táo bạo và háo hức trước những trải nghiệm mới như chị Martine, nhưng cô đã tin được một sức mạnh nội tại lặng lẽ và đáng tin cậy. Bất kể phải trả giá bao nhiêu, phải chịu đau đớn bao nhiêu, cô cũng vẫn làm việc của mình và phớt lờ Max Conroy.

Họ trở về sau bữa trưa và cuộc đàm phán lại tiếp tục. Bằng cách nào đó Max đã sắp đặt để anh ngồi ngay cạnh Claire trong lúc cô ghi chép, buộc cô phải tập trung hết sức để ghi cho đúng và không cho anh biết sự gần gũi này tác động đến mình. Bất kể khi nào liếc sang cô cũng thấy anh đang nhìn mình, đôi mắt nheo lại căng thẳng và cô biết anh sẽ không dễ dàng bỏ qua chuyện riêng của họ. Cô thôi không nhìn anh kể cả khi anh nói. Đó là cách duy nhất để cô giữ được bình tĩnh - giả vờ như anh không tồn tại.

Max nhìn cô, cố đọc những biểu hiện trên gương mặt, nhưng tất cả chỉ là sự trống rỗng và tĩnh lặng. Nếu lúc trước cô có vẻ xa cách, thì giờ đây là hoàn toàn ngoài tầm với, khoảng cách đó khiến anh cực kỳ điên tiết. Cô phớt lờ anh, và đó là điều anh không thể chấp nhận. Anh đang bị công việc cản trở, nhưng chuyện này sẽ không thể kéo dài mãi được. Khi mọi việc kết thúc, anh sẽ đập tan những tuyến phòng thủ chết tiệt kia và không bao giờ để cô dựng chúng lên lần nữa.

Ghi chú:

1

White knight: Thuật ngữ trong mua bán sáp nhập doanh nghiệp, chỉ một tổ chức thứ ba có kế hoạch giúp đỡ một tổ chức đang là mục tiêu của một vụ thâm tóm thù địch.

Chương 8

Mất hai tuần dài đặng đặng cuộc đàm phán mới đi đến hồi kết. Dù Spencer- Nyle thấy khó nuốt quả đắng này nhưng Sam Bronson vẫn còn một con át chủ bài: Ông. Thực tế ông mới là tài sản giá trị nhất của Hợp kim Bronson. Chính tài năng thiên bẩm của ông, bản năng và các nghiên cứu của ông mới tạo ra các loại hợp kim. Họ đã cố mua cả ông lẫn công ty, và Sam biết điều đó, Spencer-Nyle biết, và họ cũng biết là ông biết. Để giữ chân Sam, họ buộc phải làm ông vui vẻ, và nó cũng tức là phải chấp nhận nhượng bộ. Tập đoàn phải đảm bảo công ăn việc làm cho tất cả nhân viên cũ của hãng; không ai bị đuổi đi trong cuộc thanh sát thường thấy sau mỗi vụ sát nhập. Cổ tức đột nhiên tăng vọt và nhân viên thì được tăng lương, và mặc dù cấu trúc tổng thể của công ty sẽ thay đổi, nhân viên cũ càng vui mừng bởi họ được đãi ngộ tốt hơn.

Nhưng rốt cuộc Max vẫn thương thảo thành công một bản thỏa thuận giúp Spencer-Nyle không phải chi đến con số Anson đã lo ngại. Anh làm việc đó bằng kỹ năng đàm phán lạnh lùng và kiên nhẫn, không chịu nhượng bộ trước bất kỳ điều nào anh cho là quá đáng và từng bước gò Bronson vào một thế mà cả hai đều chấp nhận được. Anh cũng phải tôn trọng Bronson ít nhiều - người đàn ông này rắn như đinh, chiến đấu hết sức mình cho công ty của ông ta, cho dù kết cuộc là điều không thể tránh khỏi ngay từ đầu.

Và Claire ở đó từng ngày, nhẫn nại ghi chú, sự hiện diện của cô thôi cũng đủ để kiềm chế những cơn nóng giận chực bùng phát. Trên vẻ mặt bình thản và trong đôi mắt nâu đen có điều gì đấy làm mọi người phải cẩn trọng kiểm soát cả sự giận dữ lẫn ngôn từ của họ. Max theo dõi Claire sát sao dù tỏ ra không phải thế, anh quá khao khát nhìn cô tới mức không thể ngăn nổi mình. Anh đã không cố gọi cho cô lần nữa. Không chỉ vì Claire sẽ

nghe anh cố moi thông tin từ chỗ cô mà anh còn muốn chờ đến khi đã có thể dành toàn tâm toàn trí để đấu lý với cô. Thời gian sẽ cho anh lợi thế bằng cách xoa dịu bớt cơn tức giận của cô. Anh đã quan sát cô tỉ mỉ, liên tục, cố đọc những ý nghĩ đằng sau khuôn mặt vô cảm kia. Hẳn cô phải rất giận anh, nhưng trong lời nói và hành động của Claire không có chút nào cho thấy điều đó. Cô vẫn lịch sự và xa lạ với anh như với bất kỳ ai, như thể anh không có nghĩa gì với cô, như thể họ chưa từng ân ái với nhau bằng khao khát điên cuồng, bùng nổ. Sau một tuần Max quyết định là anh thà bị cô nguyên rủa thậm tệ - bất cứ điều gì - còn hơn là bị đối xử bằng sự thờ ơ tuyệt đối kia. Anh có thể xử lý giận dữ và nước mắt của phụ nữ, chính vẻ xa cách vẻ tính thần mới là thứ khiến anh tức đến gần phát điên.

Claire biết Max đang dõi theo cô cho dù chưa bao giờ phản ứng lại việc đó bằng bất kỳ cách nào. Cách duy nhất để cô có thể tiếp tục duy trì hoạt động là dồn mọi nỗi đau đớn và cảm giác bị phản bội vào một góc khuất trong tâm trí và khóa chặt nó lại. Cô không nghĩ về chúng; cô không hoài công tiếc thương cho điều đáng lẽ đã đến. Cô đã từng gượng dậy được sau lần đổ vỡ đầu tiên trong đời, giờ đây cô quyết tâm làm lại từ đầu lần thứ hai. Kết thúc một ngày lại đánh dấu một chiến thắng nhỏ: Cô đã vượt qua ngày hôm đó mà không quy ngã. Cô không dám than thân trách phận. Cô cần phải hoàn thành mục tiêu đặt ra cho bản thân, gượng gực qua từng ngày một. Cô không đoán nổi cuộc đàm phán sẽ còn tiếp diễn bao lâu, thế nên cô không dám lên kế hoạch hay trông chờ ngày Max ra đi. Có thể mất vài ngày, vài tuần, thậm chí vài tháng nếu anh vẫn còn ở lại để theo dõi quá trình chuyển đổi quyền sở hữu sang cho Spencer-Nyle.

Sam không hề nói gì về Max với Claire và ông làm như mình đã quên mất chuyện cô có dính dáng tới anh ta. Thực tế họ có rất ít cơ hội nói chuyện với nhau - dường như thời gian của họ không còn hở ra đến một phút và lúc nào cũng có đầy người trong văn phòng. Max và các cộng sự của anh xem xét sổ sách, điều đó có nghĩa là họ liên tục bị giám sát và cả Sam cũng như Claire đều giữ mồm giữ miệng.

Cuộc họp cuối cùng kéo dài rất lâu và mệt mỏi, phòng họp hội đồng bí bách và đầy mùi cà phê cũ. Sự bình tĩnh của các bên đã gần đến giới hạn và mọi người khàn cả giọng vì nhiều giờ nói liên tục. Claire ghi chép nhiều đến mức ngón tay cô bị chuột rút và lưng thì cảm giác như sắp gập làm đôi vì ngồi quá lâu. Mùi của căn phòng đóng kín cũng khiến bụng dạ cô nhộn nhạo đáng lo ngại, vì thế cô đã không ăn gì khi bánh sandwich và cà phê mới được phục vụ thay cho bữa trưa. Cô chỉ muốn được thoát ra ngoài - bầu không khí trong lành và lắng nghe sự tĩnh lặng. Chiều muộn hôm đó một cơn giông đã ập vào thành phố, tưới lên đường phố một trận mưa lớn. Liếc nhìn vào khuôn mặt tái xanh của Claire đầy thông cảm, Sam đã đứng dậy và mở cửa sổ để luồng khí trời mát lạnh, sạch sẽ sau cơn mưa tràn vào phòng. Những đám mây tím sẫm đã hoàn toàn bao phủ bầu trời và đèn đường được bật sáng từ sớm trên khắp thành phố. Khởi đầu cơn bão cũng có vẻ như là điểm kết thúc của cuộc đàm phán; tất cả mọi người đều đã mệt mỏi và buồn ngủ, tiếng mưa đều đều đập vào các cửa sổ càng có tác dụng ru ngủ. Những điều khoản sáng hôm đó là then chốt thì giờ dường như không còn quan trọng đến thế nữa - điều quan trọng là đạt được thỏa thuận để kết thúc chuyện này và ai về nhà nấy.

Cuối cùng mọi việc cũng kết thúc và tất cả đều uể oải xỏ tay vào áo khoác, bắt tay nhau và mỉm cười. Claire thu thập các bản ghi chú của mình, nghĩ về công việc cô phải làm trước khi xong việc của hôm nay. Cô lặng lẽ rời phòng họp và đi về văn phòng mình - dự định gõ luôn bản thỏa thuận cuối cùng trong tối nay. Cô đã kiệt sức, cơ thể nhức buốt nhưng cô muốn làm nốt các văn bản trong lúc phần ghi chú vẫn còn hơi mới. Ngay sáng mai các bản hợp đồng đã phải sẵn sàng, vì thế hoặc cô làm ngay bây giờ hoặc mai phải đến sớm. Cô chọn cách việc hôm nào làm luôn hôm đó. Thời điểm này yên tĩnh hơn sáng sớm mai rất nhiều. Tòa nhà gần như không còn ai, trừ những người đàn ông mệt mỏi vừa mới thỏa thuận xong các điều khoản của cuộc sát nhập. Lúc này sẽ không còn cuộc điện thoại nào, không có việc nào chen ngang, không còn phải xử lý tình huống khẩn nào nữa. Tất cả những gì cô phải làm là hoàn thành nốt công việc và ra về.

Claire vừa mới bắt đầu gõ văn bản thì cửa văn phòng bật mở. Cô nhìn lên để xem ai và một chiếc mặt nạ vô cảm ngay lập tức sập xuống khi phát hiện đó là Max. Cô tiếp tục công việc mà không nói lời nào.

Max thong thả đi đến bên bàn làm việc của cô và đặt tay lên nóc màn hình máy tính. Mày anh khẽ chau lại khi trông thấy việc cô đang làm. “Việc đó không cần phải làm ngay tối nay”, anh nói.

“Tôi phải làm luôn bây giờ, nếu không mai phải đến sớm” cô tiếp tục chăm chú vào làm việc. Tại sao anh không chịu đi? Sự hiện diện của anh làm cô căng thẳng và nổi đau âm ỉ trong tim vừa mới tạm quên được giờ lại bắt đầu nhói lên.

“Cứ để đấy”, một câu mệnh lệnh cụt lùn và anh đưa tay xuống nút tắt trên máy. Màn hình tối om, xóa sạch mọi thứ cô vừa mới gõ vào. “Em đã kiệt sức rồi, Claire, mà hôm nay em còn chưa ăn gì. Anh sẽ đưa em đi ăn tối rồi chúng ta nói chuyện. Em tránh né anh thế là đủ rồi đấy.”

Giờ cô nhìn vào anh, ngồi thẳng lưng trên ghế và ngược đôi mắt lãnh đạm lên. “Tôi không nghĩ chúng ta còn gì để nói với nhau, anh Conroy. Tôi không còn thông tin bí mật nào đáng để anh quan tâm nữa”.

Cơ giận tím tái vụt qua mặt anh. “Đừng thách thức tôi”, Max nói bằng giọng lạnh như băng. “Tôi đã để em tránh né mình suốt hai tuần rồi, giờ đến lúc chấm dứt.”

“Thế ư?”, Claire thờ ơ hỏi và lại với tay bật nút khởi động. “Xin lỗi anh, tôi còn việc phải làm.”

Cô không thể để mình phản ứng hay đáp lại anh ta theo bất kỳ cách nào, nếu không cô sẽ mất kiểm soát. Trong suốt hai tuần vừa qua cảm xúc của cô đã như chỉ mảnh treo chuông, không cần nhiều lực lắm cũng có thể làm nó vỡ vụn.

Max lại tắt máy tính anh đập tay xuống nút tắt một cách dứt khoát. Đôi mắt anh như ngọn lửa xanh lam, cháy sáng như tia laze. “Em sẽ đi cùng tôi. Lấy túi đi. Và đừng hòng bật cái máy chết tiệt này lên nữa”, Max gầm ghe khi cô vươn tay đến nút bật.

Claire nhìn thẳng vào màn hình trống trơn trước mặt. “Tôi sẽ không đi đâu với anh cả.”

Cặp chân mày của anh nhướng lên. “Em muốn tôi phải ép em à? Em quên mất giờ em đã là nhân viên của Spencer-Nyle rồi sao.”

“Tôi chẳng quên gì hết, nhưng công việc của tôi không bắt buộc phải tiếp xúc với anh ở ngoài văn phòng. Tôi biết rất rõ lòng trung thành của mình đặt ở đâu.”

Claire bình thản đối mặt với Max, quyết tâm không bao giờ cho anh thấy sự cô độc trong lòng mình. Nhìn thẳng vào anh, cô trông thấy một người đàn ông hoàn toàn khác với người mà mình tưởng chừng đã biết. Anh không hề là hình ảnh điển hình của mẫu quý ông người Anh điềm đạm, bảo thủ và hơi cổ hủ. Anh là một ngọn lửa đằng sau tấm gương, chỉ phản chiếu lại những hình ảnh anh đã chọn trước, là một người tàn nhẫn và cương quyết vượt mọi rào cản. Bề ngoài anh là một người đàn ông mềm tính và tinh tế nhất, cư xử văn minh từ đầu đến chân, nhưng tất cả chỉ là giả dối. Anh là một con thú hoang kiêu hãnh, một con cá mập lao qua vùng nước xanh thẳm của đại dương, làm mọi người choáng ngợp với hình ảnh đẹp đẽ của mình trước khi tấn công. Anh đứng im lặng, đôi mắt sáng rực như khi có điều gì đó làm anh không vừa ý. Miệng anh thành một đường thẳng trắng bệch nghiêm nghị. “Tôi biết em giận, nhưng em sẽ phải nghe lời giải thích - cho dù tôi có phải lôi em về nhà mình và trói chặt vào giường.”

“Tôi không giận”, Claire chỉ ra vì đúng là cô không giận. Cô đã bị tổn thương hơn cả mức giận dữ. Cô có thể cảm nhận được cơ thể mình bắt đầu run rẩy khi đã kiệt sức và biết ngay lúc này mình không thể đối diện với

tình huống được. “Như anh đã nói, giờ tôi là nhân viên của anh. Nếu anh không muốn tôi làm việc tối nay, tôi sẽ không làm. Nhưng tôi cũng không đi đâu cùng anh hết. Tạm biệt anh Conroy.”

Cô lấy túi và đứng dậy, cánh tay Max vung ra tóm chặt lấy cô. “Đừng có gọi tôi là anh Conroy nữa”, anh gằn giọng từng từ một. “Tại sao? Chẳng lẽ đó cũng là tên giả à?”

“Không, và cả tên Benedict cũng không giả - đó là tên đệm của tôi.”
“Hợp quá nhỉ. Benedict Amold cũng là gián điệp đấy”

“Quý tha ma bắt em đi, tôi không làm gián điệp” anh khàn giọng nói. “Tôi không sao chép giấy tờ nào, cũng không ghi âm cuộc điện thoại nào. Chính em đã cho tôi thông tin đó mà không hề có sự thúc giục nào từ phía tôi.”

Đôi mắt nâu của cô thậm chí không chớp lấy một cái. “Anh đã cố tình tìm đến tôi trong bữa tiệc của Virginia bởi vì anh biết tôi làm việc ở đây.”

“Việc ấy không quan trọng. Đúng, tôi đã cố tình tự giới thiệu mình với em. Có khả năng em biết thông tin nào đó hữu ích về hãng Hợp kim Bronson”, anh khẽ lay người cô. “Điều đó thì quan trọng gì?”

“Chẳng có gì cả”, cô liếc nhìn xuống hai tay anh với giọng lạnh băng, “Anh đang làm tôi đau”.

Max thả tay cô ra, mặt anh thoáng sa sầm khi nhìn cô xoa cánh tay. “Đấy là chuyện công việc. Nó chẳng liên quan gì đến chuyện của hai ta cả.”

“Anh thật giỏi làm sao, lại biết cách sắp đặt cuộc đời mình thành từng phần tách biệt và không để phần nọ lẫn vào phần kia! Tôi không thể. Tôi nghĩ nếu một người đã bắt tít trong một chuyện nào đó thì anh ta sẽ bắt tít trong cả những chuyện khác nữa.”

“Em đừng vô lý thế...”

“Anh đúng là bậc thầy tốc chiến tốc thắng”, Claire cắt lời, giọng cô to lên khi cảm thấy sự kiềm chế của mình dần trượt mất. Cô gắng hết sức khôi phục lại nó. “Anson Edwards có biết trợ thủ của ông ta đáng giá nhường nào không? Có người đàn bà nào từ chối được anh khi anh tỏa hương quyến rũ chưa? Tôi đã hoàn toàn tin tưởng anh, nên anh có thể chúc mừng mình được rồi. Người đàn ông tội nghiệp”, Claire thở ra, đôi mắt rực lửa. “Đẹp trai đến nỗi phụ nữ chỉ coi anh là một chiếc cúp tình dục, anh quá mệt mỏi với thứ tình dục vô nghĩa và muốn có ai đó để làm bạn bè thật sự. Chắc hẳn trên trán tôi có gắn chữ “NGU”, bởi vì anh biết đích xác phải nói với tôi cái gì. Anh diễn màn kịch quyến rũ, nhảy vào cuộc sống của tôi và tìm thông tin anh cần rồi chuồn thẳng. Tốt thôi. Tôi đã ngu một lần, nhưng đừng mong tôi lại ngu thêm lần nữa! Tôi không hoàn toàn ngốc nghếch đâu... Tôi không cần phải khắc chữ ngu lên mặt thêm nữa!”

Claire thở mạnh và quay đi, dùng một bàn tay đang run rẩy bóp trán. Có lẽ cô đúng là ngốc nghếch thật; cô đã không rút ra được bài học từ sự phản bội của Jeff. Việc đó đã khiến cô cảnh giác, nhưng không đủ. Rốt cuộc cô vẫn bước vào cái bẫy độc ác của một gã đẹp trai đa tình có khả năng quyến rũ bất kỳ ai anh ta muốn, thế mà cô đã mơ giấc mơ của kẻ khờ khi nghĩ có thể anh ta cũng yêu mình.

“Tôi không ‘chuồn’!”, Max la lên và trừng mắt với cô. Anh hiếm khi mất bình tĩnh. Rất ít khi anh cần đi đến bước ấy; thường là anh sẽ có được điều mình muốn mà không mất sức đến thế, chỉ bằng cách dùng sự quyến rũ và gợi cảm của mình mà thôi. Nhưng những phản ứng của anh trước Claire đã mãnh liệt ngay từ đầu, và cơn giận lạnh lùng trong mắt cô càng châm thêm lửa trong lòng anh. “Tôi đã bị gọi về Dallas. Em biết điều đó, bởi lúc ấy em đang nằm trên giường cùng với tôi!”

Chút sắc hồng còn vương lại trên mặt Claire biến sạch và cô nhìn anh với vẻ mặt đau đớn rõ ràng khiến Max phải sửng người.

“Claire...”, anh định nói, vươn tay ra nhưng cô đã co rúm lại đột ngột đến nỗi va mạnh vào cạnh bàn khiến giấy tờ bay tứ tung.

“Anh thật tử tế vì đã nhắc tôi”, Claire thì thầm. Đôi mắt cô tối đen trên gương mặt trắng bệch. “Tránh xa tôi ra.”

“Không. Chuyện giữa chúng ta rất tốt đẹp... và anh muốn có lại điều đó. Anh sẽ không để em đẩy anh ra khỏi cuộc đời em.”

Claire đang run lên trông thấy và anh muốn đưa tay ra đỡ cô nhưng không dám. Đột nhiên chiếc mặt nạ ương bướng lạnh lùng của cô vỡ vụn trước mắt anh, để anh trông thấy một người đàn bà bị tổn thương sâu sắc. Ý nghĩ ấy như một cú đâm tông thẳng vào ngực anh, làm anh nghẹn lời. Cô không phải là kiểu người lãnh cảm, luôn biết kiềm chế, càng không phải là một thách thức nho nhỏ đối với bản năng đàn ông của anh. Cô phải đặt một tấm chắn giữa mình với mọi người là để tự bảo vệ, bởi cô quá nhạy cảm, quá nặng lòng và dễ dàng bị đời làm tổn thương. Anh đã không hiểu gì về cô mà chỉ đơn giản trông cậy vào sự hấp dẫn về mặt tình dục và tài quyến rũ để mong xoa dịu mọi điều mình đã làm, đồng thời anh quá nôn nóng mang cô lên giường mình tới nỗi đã bỏ qua mọi dấu hiệu nhỏ ấy. Chúa ơi, anh đã làm gì với cô thế này? Anh phải làm cô tổn thương sâu sắc đến thế nào mới khiến khuôn mặt ấy đau thương như vậy?

“Anh không còn lựa chọn nào khác”, Claire nghẹn ngào nói. “Anh thực sự nghĩ tôi tới mức lại tin anh sao? Anh đã lừa tôi và lợi dụng tôi. Mặc dù trong mắt anh chuyện đó không sai trái vì đều phục vụ mục đích tốt. Kết quả biền minh cho quá trình mà, phải không? Xin anh hãy để tôi yên.”

“Không”, Max gay gắt nói, bỗng nhiên anh cảm nhận được một nỗi đau mãnh liệt trước ý nghĩ có thể sẽ đánh mất cô mãi mãi. Anh không chấp nhận được chuyện đó; anh sẽ không chấp nhận! Vì những lý do anh chưa thể phân tích được, Claire đã trở nên vô cùng quý giá với anh, chiếm trọn

những suy nghĩ lúc ban ngày và những giấc mơ lúc ban đêm của anh. Một đêm ân ái với cô đã khiến anh muốn nhiều hơn, nhiều hơn thế rất nhiều.

“Tôi cho là anh sẽ phải chấp nhận việc đó, ít nhất là trong lúc này”, Sam chen ngang từ chỗ ngưỡng cửa, giọng nói và ánh mắt ông rất lạnh lùng. “Đừng có bắt nạt cô ấy nữa. Cô ấy đã kiệt sức rồi.”

Max không nhúc nhích lấy một cơ bắp trừ việc quay đầu nhìn Sam, nhưng đột nhiên ở anh toát lên vẻ dữ tợn, từng thớ thịt trên người anh đều căng ra, đôi mắt anh lạnh lẽo và chết chóc. “Việc này không liên quan đến ông”, Max đáp lời, trông anh y hệt như một con mãnh thú với bản năng nguyên thủy là chiến đấu bất kể khi nào một con đực khác tiếp cận con cái đã được nó đánh dấu là của mình.

“Tôi thì nghĩ là có. Rốt cuộc anh đã cướp công ty của tôi, bằng thông tin mà Claire đã cung cấp.”

Max cứng đờ người và quay phắt sang nhìn Claire. “Ông ta biết à?” Cô tê tái gật đầu.

“Claire đã kể với tôi ngay”, Sam nói, dựa vào cửa. “Ngay khi cô ấy nhận ra anh là ai. Tính trọng danh dự của cô ấy quá lớn, không thích hợp với những trò bẩn trên thương trường. Cô ấy đã muốn thôi việc ngay, nhưng tôi đã thuyết phục cô ấy ở lại”. Trước cái nhượng mảy của Max, Sam nói thêm, “Tôi biết Claire sẽ không bao giờ để mình mắc lại sai lầm đó”.

Claire không chịu nổi khi đứng yên nghe họ nói về mình. Cô cảm thấy bị lột trần, phơi bày hết những bí mật đen tối nhất cho cả thế giới soi mói và cười chê. Cô khẽ bật ra tiếng kêu thất vọng khi đi ngang qua Max, đầu quay đi hướng khác.

“Claire!”, anh nhanh chóng di chuyển, giữ cánh tay và ngăn cô bước tiếp. Cô tuyệt vọng giật tay ra, cố giằng khỏi gọng kìm kẹp của anh, nhưng anh đã tóm nốt tay còn lại và giữ cô đứng yên trước mặt mình. Claire cắn

môi, nhìn chăm chăm vào một điểm trên cà vạt của anh và vật lộn tìm cách thoát ra. Tại sao anh ta phải ôm cô chặt đến mức ấy? Cô có thể cảm nhận hơi ấm của anh, ngửi thấy mùi đàn ông nồng nàn trên da anh. Sự gần gũi của anh nhắc cô nhớ tới những điều mình phải cố quên để tồn tại. Cơ thể cô cảm nhận sự đụng chạm đã đưa cô đến cao khoái lạc và hưởng ứng lại một cách điên cuồng bất chấp sự kiềm chế của bản thân cô. Hai đầu ngực cô cứng lại, muốn được bàn tay và miệng anh chạm vào; chân cô bủn rủn, muốn được khóa chặt quanh hông anh, và sự trống trải trong cô muốn được lấp đầy.

“Để tôi đi” Claire thì thào.

“Em không đủ sức lái xe. Cả ngày nay em chưa ăn gì, mà trông em như sắp xỉu đến nơi. Anh sẽ đưa em về nhà”, Max khẳng định.

“Xuống địa ngục tôi cũng không đi cùng anh”, Claire vận đến chút phản kháng cuối cùng của mình để nói. Tay anh lỏng ra và cô giật thoát, tận dụng cơ hội này để bước ra khỏi văn phòng. Đây có thể là cơ hội duy nhất và cô đã quá buồn khổ để chịu đựng thêm một lời nào nữa. Thêm một phút nữa cô sẽ khóc lóc nức nở, hoàn toàn làm bản thân bẽ mặt.

Những bước chân vội vã của Claire mang cô ra khỏi tòa nhà và vào bãi đỗ xe. Trời vẫn còn mưa nhẹ nhưng những đợt gió đập vào người cô và từng chập sét giữa các đám mây tím sà thấp đã thắp sáng màn trời đêm bằng ánh chớp chói lòa của chúng trong giây lát. Cơn bão tăng cường sức mạnh cho màn đêm, khiến nỗ lực của những ngọn đèn đường dường như vô tác dụng. Gót giày gõ trên vỉa hè ướt rượt trong lúc cô chạy ra ô tô. Claire tới được chỗ xe mình và dừng lại để mở khóa, đến lúc ấy cô mới nghe tiếng bước chân đằng sau lưng. Nỗi sợ tê tái tràn lên sống lưng cô những câu chuyện cướp của và hiếp dâm rộ lên trong đầu. Năm chặt chùm chìa khóa như một vũ khí, cô quay lại đối mặt với kẻ tấn công, nhưng không có ai ở gần cô. Đầu bên kia của bãi xe, Max đang đi đến xe của mình và chui vào khiến Claire lả đi vì nhẹ nhõm.

Hai tay cô run rẩy trong lúc mở cửa xe ô tô và cô trượt vào sau tay lái, cẩn thận kiểm tra khóa cửa lần nữa. Lỡ như đó là một tên ăn xin hay hiệp dân thì sao? Cô đã đọc biết bao nhiêu bài báo cảnh tỉnh phụ nữ không nên đi một mình ra xe ô tô vào ban đêm rồi? Cô đã ngu ngốc khi để cho cảm xúc đẩy mình đến chỗ nguy hiểm. Cô hít vào thật sâu. Cần phải lấy lại tự chủ thôi.

Claire vẫn còn run và cơn mưa mỗi lúc một to đã khiến ánh sáng của đèn đường hắt qua lại trên mặt phố ướt. Cô lái xe hết sức cẩn thận, không muốn mạo hiểm gây tai nạn. Cô đã không để ý đến chiếc xe đi phía sau cho đến khi rẽ vào phố nhà mình cùng lúc với nó. Cô lo lắng nhìn qua gương chiếu hậu, cố nhìn xem đó là loại xe gì, nhưng đèn pha của nó chiếu thẳng vào mắt khiến cô không nhìn thấy được. Có phải tối nay cô đã quá căng thẳng đến mức hoang tưởng? Cô nhanh chóng tìm một chỗ đỗ xe và tấp vào đó, quyết định chờ đến khi chiếc xe kia bỏ đi rồi mới bước ra.

Nhưng chiếc xe kia cũng chậm lại đỗ vào khoảng trống bên cạnh cô. Đó là một chiếc Mercedes đen và người đàn ông lái nó có mái tóc vàng óng như vàng hào quang trong ánh sáng bạc nhân tạo của ngọn đèn đường.

Vẫn còn run, Claire cúi đầu xuống vô lăng. Anh ta quyết tâm nói chuyện với cô, và cô đã bắt đầu nhận ra anh ta không bỏ cuộc một khi đã quyết làm gì. Làm sao cô lại từng nghĩ anh ta lịch sự cơ chứ? Anh ta thô bạo như một tên Viking, và cô vừa sợ vừa yêu anh ta, vì anh ta sẽ hủy hoại cô nếu không tìm được cách tránh xa anh ta và bảo vệ mình bằng sự lãnh đạm.

Max gõ vào cửa kính và Claire ngẩng đầu lên.

“Trời đang mưa to hơn”, anh nói, giọng bị cửa kính chắn bớt. Cơn mưa đang ào ào đổ xuống kính chắn gió như để nhấn mạnh lời anh. “Đi vào đi em. Em sẽ ướt hết nếu còn đợi nữa... Anh nghĩ đang sắp có cơn bão mới.”

Cô nhìn mặt trước câu nói ngọt ngào và ngạc nhiên khi nó thốt ra khỏi miệng anh quá dễ dàng. Bao nhiêu người phụ nữ đã bị lời đường mật của anh ta lừa mị?

Anh ta sẽ không từ bỏ và ra về còn cô thì đã quá mệt không thể ngồi mãi ngoài xe. Gom hết chút hơi sức còn sót lại, cô ra khỏi xe và cẩn thận khóa cửa rồi nhanh chóng bước lên vỉa hè mà không nhìn lại anh ta.

Max đưa tay ra mở cửa cho cô và đứng ngay bên cạnh cô ở thang máy. Claire siết chặt chìa khóa của mình sẵn sàng. Quỷ tha ma bắt anh ta, sao anh ta không chịu từ bỏ? Chẳng nào việc này cũng đâu còn ý nghĩa gì nữa?

Nắm chắc cổ tay Claire, Max lấy chùm chìa khóa và mở cửa, bước vào trong để bật đèn và kéo cô vào nhà cùng anh. Anh thả tay cô để đóng cửa và ném chìa khóa lên chiếc bàn nhỏ ở bên cạnh đó, một chiếc kệ để trong kho mà cô tìm được ở chợ trời và đã tân trang lại. Claire nhìn đăm đăm vào chiếc bàn, nó không phải là một chiếc bàn Hoàng hậu Anne như chiếc nằm trong tiền sảnh của anh ta. Cô nhớ rõ anh ta đã nhắc bóng mình đặt lên chiếc bàn sang trọng ấy, đi vào giữa hai chân cô như thế nào, và trong một giây cô nghĩ mình chắc là sẽ xiêu thật. Hai chân cô bủn rủn và trong tai văng vẳng tiếng kêu gào. Cô hít một hơi thật sâu, hy vọng lượng ôxy lớn sẽ giúp cô trụ vững.

“Ngồi xuống”, Max ra lệnh, kéo cô về phía sofa. “Trông em trắng bệch. Em có thai phải không?”

Claire choáng váng và nhìn chăm chăm vào anh, chìm sâu hơn xuống đệm trong lúc hai chân cô đang khoanh dưới người.

“Cái gì cơ?”, cô há hốc miệng.

“Em không ăn. Xanh xao. Sụt cân, buồn nôn”, anh liệt kê tất cả những điều đã ám ảnh mình kể từ lần đầu nghĩ đến khả năng này. “Em tưởng anh

không để ý thấy Sam mở cửa sổ cho em chiều nay à? Tại sao em lại nói với ông ấy chứ không nói với anh?”

“Tôi chẳng nói gì với Sam cả”, Claire phản đối, bị chững hững vì những câu hỏi của anh. “Tôi không có thai!”

“Em có chắc không? Em đã có kinh tháng này chưa?”

Lần đầu tiên trong tối hôm đó má cô lại đỏ bừng. “Không liên quan gì đến anh hết!”

Mặt anh nghiêm nghị khi đứng trước cô. “Anh lại nghĩ là có. Đêm ấy anh đã không bảo vệ em - dù chỉ một lần - và anh không nghĩ em có dùng thuốc. Có không?”, biểu cảm của cô đã đủ để trả lời. “Anh nghĩ là không”.

“Tôi không có thai”, cô ương bướng nhắc lại.

“Anh hiểu. Chỉ đơn giản là em đang ăn kiêng chứ gì?” “Không. Tôi kiệt sức. Có thể thôi.”

“Lại một triệu chứng khác.”

“Tôi không có thai!”, Claire hét lên rồi vùi mặt trong hai bàn tay, nước nở vì mình đã mất bình tĩnh.

“Em có chắc không?” “Có!”

“Được rồi”, đột nhiên anh nói một cách bình tĩnh, “Anh xin lỗi vì đã làm em buồn, nhưng anh muốn biết. Giờ thì ngồi đây trong lúc anh lấy gì cho em ăn”.

Claire chẳng muốn ăn một chút nào. Cô chỉ muốn anh ta ra khỏi ngôi nhà này để có thể vùi mình vào giường ngủ. Nhưng lại không thể đuổi anh ta ra vì chân cô nặng như đeo đá và đột nhiên việc đó cũng không đáng bỏ công đứng dậy. Cô ngồi nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt, tự hỏi tại

sao mình lại ngu ngốc đến mức thậm chí không buồn cân nhắc đến khả năng mang thai, nhưng sự thật là cô đã không hề nghĩ đến việc đó một phút nào. Chu kỳ tự nhiên đã đảm bảo rằng cô không có thai, nhưng kể cả lúc ấy cô cũng không nghĩ đến nó. Như thế là tốt, vì cô không chắc mình có thể chịu thêm một sự việc căng thẳng nào nữa. Nhưng lỡ cô có thai thì sao? Liệu lần này có an toàn không? Liệu cô có được ôm con trong tay mình không? Đứa con của Max, với mái tóc vàng và đôi mắt xanh như biển khơi. Đột nhiên nỗi đau lan khắp người cô, bởi sự việc sẽ không diễn ra như thế cho dù cô mong ước đến nhường nào.

Cô đã hoàn toàn kiệt sức tới mức tiếp tục ngồi thẳng là yêu cầu quá khó. Khẽ thở dài, cô dựa hẳn người ra đệm sofa, hàng mi sụp xuống như thể bị một lực kéo khó cưỡng lại được. Bức màn tối đột ngột kéo xuống đã làm cô chìm vào giấc ngủ ngay.

Khi Max trở lại phòng khách với mấy chiếc bánh sandwich, một cốc sữa cho Claire và một cốc cà phê cho mình vì anh cũng đói, anh đã gồng mình để chịu trận mọi lời buộc tội của cô, nhưng anh cũng sẵn sàng ở lại đây đêm nay nếu cần thiết, để giải thích và thuyết phục cô rằng giữa họ có một điều gì đấy thật đặc biệt. Rồi anh nhìn thấy cô nằm cuộn tròn trên ghế, một tay ôm đùi còn tay kia buông thõng cho thấy cô đã ngủ rất sâu. Bàn tay cô ngửa lên, các ngón tay khẽ co lại, Max nhìn chăm chăm vào hình dáng bàn tay đặc biệt yếu đuối của cô, nó mềm mại và ửng hồng. Ký ức hiện lên trong anh. Lúc nào đấy trong cái đêm họ chia sẻ cùng nhau, giữa những lần ân ái cuồng si và ngây ngất, anh đã cầm tay cô và đặt nó xuống người mình, mỗi thứ thịt trên cơ thể đều giật lên phản ứng với những ngón tay mềm của cô đang bao bọc anh. Ngay lúc này cơ thể anh cũng giật lên để đáp lại ký ức ấy, anh cương lên và mồ hôi đọng thành giọt trên chân mày.

Anh khẽ chửi thề và đặt chiếc khay xuống, ép khao khát vừa trào dâng phải vào khuôn khổ. Giờ không phải là lúc dụ dỗ Claire, kể cả khi anh có đánh thức cô dậy được. Anh nhìn vào khay thức ăn rồi nhìn cô đang say

sửa ngủ. Cô cần cả thức ăn lẫn giấc ngủ, nhưng rõ ràng cơ thể cô đã chọn giấc ngủ là ưu tiên số một. Điều tử tế cần làm lúc này là để cô ngủ tiếp, cho dù điều đó có nghĩa là trì hoãn cuộc nói chuyện của họ lần nữa.

Max cúi xuống và khẽ trượt cánh tay quanh người Claire, một dưới gối, một ngang lưng rồi dễ dàng nhấc bổng cô lên. Đầu cô nghoẹo vào vai anh, hơi thở nhẹ nhàng của cô sưởi ấm da anh qua làn vải áo sơ mi, anh đứng yên một lát trong khi vẫn ôm cô, đôi mắt gần như nhắm lại trong lúc tận hưởng sự gần gũi của cô, sự mềm mại của cơ thể cô trên tay anh và mùi hương thoang thoang, ngọt ngào của da dẻ cô. Cho đến khi đó anh đã không nhận ra mình nhớ Claire đến mức nào, nhưng lại được ôm cô trong tay lần nữa đã trở thành nỗi đau đớn ngọt ngào khiến anh gần như phải rên lên. Cô vừa vặn với vòng tay anh hơn bất kỳ người phụ nữ nào. Max đã ôm quá nhiều thân thể mềm yếu, run rẩy trong tay và bên dưới người mình, nhưng giờ anh không còn nhớ được ai khác. Chỉ có Claire. Cô khiến anh cảm thấy mình hoàn thiện một cách kỳ lạ, và ý nghĩ ấy làm anh khó chịu, bởi như thế có nghĩa là thiếu cô, anh sẽ không còn hoàn thiện nữa.

Anh mang Claire vào phòng ngủ và đặt cô lên giường. Cô đã ngủ say tới mức không hề nói tiếng nào mà nằm nguyên tại chỗ. Bằng sự thành thạo của một người đàn ông đã lột quần áo rất nhiều phụ nữ, Max cởi chiếc áo khoác nhẹ cô đang mặc rồi kéo áo sơ mi ra khỏi váy. Đó là một chiếc sơ mi lụa rất mỏng và bên dưới nó anh có thể trông thấy viền ren của áo coóc-xê, nhắc anh nhớ tới những thứ đồ lót khêu gợi cực kỳ của cô. Nhắc anh nhớ ư? Max gạt mồ hôi trên trán. Vấn đề của anh là không quên được đó chứ.

Vươn tay xuống dưới, Max mở khuy và kéo khóa chiếc váy rồi kéo nó xuống chân cô. Cô không chỉ mặc một chiếc coóc-xê mà là cả một cái váy lót dài, toàn lụa và ren. Hai tay anh khẽ run rẩy khi kéo giày cô và đặt nó sang một bên. Anh không dám đi xa hơn thế. Không chỉ vì cô sẽ bực mình nếu bị lột trần, mà đột nhiên anh còn sợ rằng mình sẽ không kiểm chế được nếu tiếp tục. Anh nghĩ về chiếc nịt bít tất bằng lanh và ren, những chiếc

quần lót mỏng tang mà cô từng mặc và cơ thể anh nóng bừng lên. Quý tha ma bắt! Anh khẽ chửi thề tức tối, buộc mình phải đứng dậy. Thú vui mặc đồ lót khêu gợi của cô kích thích anh quá mức.

Không tốn chút sức lực nào, Max bế cô lên và giở tấm drap giường, đặt cô vào giữa. Trông cô quá mệt mỏi, anh nghĩ và gạt một lọn tóc ra khỏi thái dương cô. Khuôn mặt cô xanh xao và căng thẳng, hai bọng mắt thâm quầng, nhưng thật mừng khi biết rằng đó chỉ là do cô đã kiệt sức chứ không phải những dấu hiệu căng thẳng thời kỳ đầu của thai kỳ. Trước đây anh chưa từng thiếu kiểm chế cả cơ thể lẫn đầu óc như thế. Anh đã luôn đảm bảo là đối tác của mình được bảo vệ và sẵn lòng gánh trách nhiệm làm việc đó nếu tự cô ấy không làm. Chỉ khi đã chắc chắn anh mới buông lỏng bản năng của mình để tập trung vào việc tìm khoái lạc xác thịt. Nhưng với Claire anh thậm chí đã không nghĩ về việc đó. Anh chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là thâm nhập, và hoàn toàn mờ mắt trước những việc khác. Kể cả bây giờ Max vẫn còn choáng váng vì nỗi khao khát điên cuồng của anh khi đó, một bản năng giao kết nguyên thủy và ban sơ của loài thú đã hoàn toàn chiếm lĩnh anh. Anh không thích cảm giác ấy. Anh luôn nghĩ rằng sức mạnh trí óc của mình có thể kiểm soát được ham muốn nhục dục của cơ thể. Trí tuệ lạnh lùng và xuất sắc của anh luôn chiếm thế thượng phong... cho đến khi Claire đáp ứng anh, và những rào cản anh đặt ra cho mình đã vỡ vụn trước sức mạnh ham muốn quá mãnh liệt.

Thậm chí anh còn không có đủ ý chí, hay sự suy xét, để mà mang cô lên giường. Anh chỉ đơn giản nâng cô lên bàn trong tiền sảnh, gạt chiếc váy nhung của cô tới eo và lao vào cô. Cô là một phụ nữ thanh mảnh, mỏng manh như đồ sứ thượng hạng, vậy mà anh đã chiếm đoạt cô như một chiến binh thảo phạt. Điều duy nhất ngăn anh không hoàn toàn ghê tởm bản thân là ký ức về sự hưởng ứng của cô, cách cô bám chặt lấy anh, uốn éo trên người anh, những tiếng rên khe khẽ thoát ra khỏi cổ họng cô cùng nhịp với những cú thúc của anh, cách cô kêu lên và sự co bóp tuyệt vời báo hiệu đỉnh điểm thỏa mãn của bản thân. Bên trong cung cách điềm đạm của cô là

sự đam mê làm anh choáng ngợp, khiến anh càng khao khát cô hơn. Anh muốn có tất cả con người cô cho riêng mình.

Nhận ra anh đang run rẩy vì nhu có cô lần nữa, Max quay đầu khỏi chiếc giường khi còn có thể. Trong những việc liên quan đến Claire anh gần như không còn tin vào lý trí của mình.

Anh đi vào phòng khách, ăn qua loa vài chiếc bánh và uống hết bình cà phê vừa pha, không hề lo lắng về tác dụng của caffeine với cơ thể mình vào lúc tối muộn thế này. Cặp lông mày của anh cau có khi nghĩ đến tình huống của mình với Claire.

Cho đến đêm nay, anh đã không hề nghi ngờ khả năng rằng sẽ thuyết phục được cô. Trong đời mình anh chưa từng bị từ chối bất kỳ điều gì anh thực sự muốn có. Thiên nhiên đã cho anh một lợi thế to lớn khi ghép cặp khuôn mặt và cơ thể anh với một trí tuệ xuất chúng. Nhưng lần đầu tiên anh không còn chắc chắn mình sẽ chiến thắng nữa. Anh đã nhìn thấy đằng sau tấm khiên của Claire, và lần đầu tiên thấy được sự yếu đuối của con người thật sự và nhận ra tấm khiên ấy cần thiết với cô tới mức nào. Cô quá đa cảm, yêu thương quá sâu sắc, dâng hiến quá trọn vẹn... Và sự phản bội là một đòn đánh mạnh vào trái tim mềm yếu ấy.

Bất kể chuyện gì sẽ xảy ra, anh phải chắc chắn là cô không còn trốn chạy được nữa, và anh hiểu cô đủ rõ để biết rằng đó sẽ là phương thức tự vệ đầu tiên cô chọn. Cô sẽ làm mọi điều có thể để đặt một hố ngăn cách giữa họ, về mặt tinh thần nếu không thể về mặt thể xác. Thời gian ủng hộ cô. Anh sẽ sớm phải về Dallas và giữa họ sẽ là khoảng cách hơn ba trăm kilômét. Anh sẽ phải đi tới những thành phố khác nữa, càng tăng thêm khoảng cách ấy. Anh cân nhắc các lựa chọn của mình và một kế hoạch được hình thành trong đầu. Điều phải làm là mang cô đến Dallas cùng anh - vấn đề là làm sao đưa cô đến đó.

Max rửa dọn rồi đi vào phòng ngủ để kiểm tra Claire, đảm bảo rằng cô thực sự ổn. Cô vẫn ngủ say và một màu hồng khỏe mạnh đã bắt đầu trở lại trên hai má trong khi nằm ngủ. Anh chu đáo xem đồng hồ báo thức của cô và gạt chuông để đảm bảo là nó không kêu. Cứ để Claire ngủ chững nào cô cần. Anh viết lời nhắn ngắn gọn và đặt nó trên đồng hồ rồi ra về. Anh có vài kế hoạch cần thực hiện và giờ này vẫn còn chưa quá muộn để khởi động.

Nụ cười khe khẽ làm giảm nét nghiêm nghị trên mặt Max trong lúc anh lái xe dưới màn mưa ở Houston. Chẳng hại gì nếu dựng Rome dậy khỏi giấc ngủ say nồng bằng một cuộc điện thoại. Rốt cuộc chính anh ta là kẻ đã kéo Max ra khỏi chiếc giường anh đang ngủ cùng Claire ba tuần trước đây thôi. Định mệnh luôn có cách để cân bằng mọi thứ.

Chương 9

Khi thức dậy vào sáng hôm sau Claire cảm thấy được nghỉ ngơi đầy đủ lần đầu tiên trong nhiều tuần và cô nằm thư giãn trong lúc ngái ngủ, chờ đồng hồ báo thức đổ chuông. Nhiều phút trôi qua mà đồng hồ vẫn nằm yên, cuối cùng cô ngạc nhiên mở mắt để xem giờ. Điều đầu tiên làm cô chú ý là căn phòng quá sáng so với giờ giấc sớm sủa như thế này, và điều thứ hai là đồng hồ đã chỉ gần chín giờ rưỡi.

“Ôi không!”, cô ghét đi muộn trong bất kỳ việc gì, cho dù chỉ là vài phút, thế mà giờ cô đâu chỉ có muộn vài phút. Đáng lẽ cô phải có mặt ở chỗ làm từ một tiếng rưỡi trước!

Claire lồm cồm bò ra khỏi giường và nhìn xuống người mình một cách khó hiểu, cô vẫn còn hơi mất phương hướng vì đã ngủ quá lâu. Tại sao cô lại mặc một chiếc áo sơ mi cộng với váy lót thay vì váy ngủ nhỉ? Rồi trí nhớ trở lại làm mặt cô đỏ bừng lên. Max! Cô đã ngủ gật trên ghế sofa. Chắc là Max đã bế cô vào giường. Ít nhất anh đã không lột hết quần áo ra; cô không thể chịu nổi việc đó. Nội chuyện anh dễ dàng di chuyển cô trong lúc đang ngủ, cởi quần áo rồi đặt cô lên giường cứ như anh có toàn quyền làm việc thân mật đó đã khó chịu lắm rồi. Cô thà ngủ trên sofa còn hơn.

Nhưng việc đó cũng giải thích tại sao cô lại ngủ dậy muộn như thế - Max đã không đặt chuông báo thức. Cô nhìn vào đồng hồ và thấy lời nhắn bên cạnh nó. Cô thậm chí không buồn nhặt lên đọc; nét chữ ấy là một loạt những kí tự viết đậm do một bàn tay khỏe mạnh để lại. Đừng lo chuyện đi muộn. Em cần nghỉ ngơi. Anh sẽ xử lý với Bronson - Max.

Claire chộp tờ giấy và vo tròn nó với âm thanh tuyệt vọng. Đúng là thứ cô cần đây, để anh ta “xử lý” với Sam! Anh ta sẽ nói gì? Rằng anh ta đã bế

cô lên giường, rằng do quá mệt nên anh ta sẽ để cô ngủ trễ? Sam sẽ phải gọi một trong các thư ký khác lên trực văn phòng và lý do cô đi muộn sẽ truyền tai khắp công ty như cháy rừng.

Dạ dày cô cuộn lên và Claire nhận ra mình vừa đói vừa nhớp nháp vì đã để nguyên quần áo và son phấn đi ngủ. Cô cũng đã muộn làm tới nỗi vội vàng đến chẳng giải quyết được vấn đề gì. Cô quyết định từ tốn. Sau một hồi tắm táp, gội đầu và một bữa ăn nhàn nhã, cô cảm thấy khá hơn. Cô sẽ không ló mặt đến chỗ làm trong bộ dạng thảm hại; cô sẽ tỏ ra chuyên nghiệp hết mức có thể.

Mãi gần trưa Claire mới bước chân vào văn phòng nhưng bụng cô đã ầm ứ thức ăn, mái tóc đã được gội sạch và búi về phía sau một cách hấp dẫn, cô mặc chiếc áo yêu thích nhất của mình: Một chiếc bờ-lu-dông màu xanh hải quân viền trắng. Những nỗ lực nâng cao tinh thần của cô đã có hiệu quả, hay có lẽ là nhờ vào giấc ngủ quá giờ. Vì lý do gì đi nữa, cô gần như cảm thấy bình tĩnh trở lại. Quả nhiên có nữ thư ký khác đang ngồi ở bàn cô, đó là một cô gái trẻ mới được nhận vào công ty vài tháng và mắt cô bé mở lớn đầy ngạc nhiên khi thấy Claire đến.

“Chị Westbrook! Chị thấy khá hơn chưa? Ông Bronson nói chị đã bị ngắt xỉu tối qua và hôm nay sẽ không đi làm.”

Chúa phù hộ Sam vì đã nói đỡ cho cô! Claire bình tĩnh trả lời, “Chị khá hơn nhiều rồi, cảm ơn em. Chị chỉ hơi mệt thôi”.

Claire trả cô gái về với công việc thường lệ. Khi ngồi xuống bàn cô thấy bình thường hơn trước, như thể mọi thứ lại trở về đúng chỗ của nó. Rồi cánh cửa văn phòng Sam mở ra và ai đó đứng ở cửa để nhìn cô. Đó không phải là Sam - cô chưa bao giờ cảm thấy râm ran khắp người trước cái nhìn của Sam cả. Không cần nhìn vào Max, cô tập hợp các ghi chép của mình về bản thỏa thuận và hợp đồng cần soạn thảo.

“Đế đó”, anh ra lệnh, đi đến đứng trước mặt cô. “Anh sẽ đưa em đi ăn trưa.” “Cảm ơn, nhưng tôi không đói. Tôi vừa mới ăn sáng xong.”

“Vậy thì em có thể ngồi nhìn anh ăn.”

“Không, cảm ơn anh”, Claire nhắc lại. “Tôi có nhiều việc phải làm...”

“Đây không phải là chuyện riêng”, Max cắt lời, “Nó liên quan đến công việc của em”.

Đôi tay cô ngừng lại. Tất nhiên rồi. Sao cô không nghĩ về chuyện đó nhỉ? Sam sẽ không cần thư ký nữa nên cô đâu còn việc mà làm. Những đảm bảo việc làm dành cho nhân viên khó mà áp dụng với cô được. Cô ngược đôi mắt thất thần lên nhìn Max, cố làm quen với ý tưởng bị mất việc quá đột ngột. Tất nhiên còn có những công việc khác. Houston là một thành phố đang phát triển và cô sẽ tìm được việc mới, nhưng liệu cô có yêu thích việc đó như công việc hiện nay và liệu lương bổng có tốt thế này hay không? Mặc dù căn hộ của cô không phải loại đắt tiền như của Max nhưng nó cũng khá đẹp và nằm ở vị trí tốt của thành phố. Nếu bị giảm phần lớn thu nhập thì cô sẽ không đủ khả năng trả tiền thuê. Trong khoảnh khắc kinh khủng cô thấy mình không chỉ mất việc mà còn mất luôn cả nhà. Max đưa tay đỡ cô đứng dậy. Đôi mắt anh sáng lên vì chiến thắng vừa giành được cho kế hoạch của mình. “Chúng ta sẽ đến quán Riley. Đã đến giờ nghỉ trưa rồi, vì vậy chúng ta nên kiếm một cái bàn cách xa đám đông.”

Claire im lặng trong lúc cả hai rời tòa nhà và đi bộ qua đường. Hôm đó là một ngày xuân ấm áp, nhiệt độ ban ngày đã lên đến xấp xỉ ba mươi hai độ, và mặc dù bầu trời bây giờ đang trong xanh, dự báo thời tiết vẫn nói sẽ có thêm các cơn mưa rào vào buổi chiều. Mặc dù cuộc đi bộ đến nhà hàng Riley khá ngắn nhưng chiếc áo khoác màu xanh của cô vẫn có cảm giác quá nóng. Lòng cô tràn ngập lo lắng. Cô sẽ được báo trước bao nhiêu lâu? Hai tuần? Một tháng? Cần bao lâu thì Sam mới hoàn toàn rút lui về phòng nghiên cứu được?

Họ kịp đến trước tốp người đi ăn trưa và kiếm được một bàn tương đối xa nằm sâu trong quán. Claire gọi một cốc trà đá khiến Max nhìn cô nghiêm khắc.

“Em phải ăn gì đi chứ, em đã sụt cân, mà trước đó thì cũng đã nhẹ cân rồi.” “Tôi không đói.”

“Lúc nào em chả nói thế. Vấn đề là dù không đói em cũng phải ăn, để lấy lại trọng lượng đã mất.”

Tại sao anh ta cứ căn nhắc về cân nặng của cô thế nhỉ? Cô chỉ sụt nửa cân đến một cân là cùng, mà lúc nào cô chẳng xấp xỉ đến ngưỡng gầy. Cô còn nhiều chuyện khác cần lo hơn. “Có phải anh định sa thải tôi không?”, Claire hỏi, giữ cho khuôn mặt không biểu lộ gì.

Đôi chân mày của Max nhướng lên. “Tại sao anh phải sa thải em?”

“Tôi có thể nghĩ ra vài nguyên nhân. Trực tiếp nhất là giờ vị trí của tôi bị thừa ra vì Sam không cần thư ký khi làm nghiên cứu, còn người nào tiếp nhận chức CEO thì chắc sẽ mang theo thư ký của riêng mình”. Claire nhìn thẳng vào mắt anh, đôi mắt nâu sâu thẳm của cô hơi căng thẳng bất chấp những nỗ lực kiềm chế. “Lại còn chuyện đây sẽ là cơ hội tốt để loại bỏ một mối nguy về bảo mật nữa.”

Cơn giận bột phát làm mắt anh sẫm lại. “Em không phải là một mối nguy về bảo mật.”

“Tôi đã làm rò rỉ thông tin mật. Tôi tin nhầm người nên rõ ràng là kẻ không biết đánh giá con người.”

“Chết tiệt, anh...”, Max ngăn mình kịp thời, lờm cô bằng đôi mắt xanh nheo lại. “Em không bị sa thải” cuối cùng anh nói tiếp bằng giọng mũi, “Em sẽ được chuyển đến Dallas, trụ sở Spencer-Nyle”.

Hoàn toàn choáng váng, Claire mở miệng để nói gì đó nhưng không nghĩ ra được điều gì. Thuyên chuyển ư! “Tôi không thể đến Dallas.”

“Tất nhiên là được. Chỉ có kẻ ngốc mới từ chối cơ hội này. Dĩ nhiên em sẽ không làm thư ký cho CEO, nhưng lương bổng ở đó khá hơn. Spencer-Nyle lớn hơn Hợp kim Bronson rất nhiều và lại trả lương nhân viên rất tốt.”

Đôi mắt và giọng nói của Claire bắt đầu lộ vẻ hoảng hốt. “Tôi sẽ không làm việc cho anh.”

“Em không làm việc cho anh”, Max quát, “Em làm việc cho Spencer-Nyle”. “Trong lĩnh vực nào cơ? Bị nhét vào một chiếc tủ áo để phân loại kẹp ghim à, để tôi không bao giờ đặt tay vào những thông tin có giá trị được nữa?”

Max vươn người qua bàn, cơn giận làm mắt anh biến thành một màu xanh lục sẫm. “Nếu em còn nói một lời nào nữa về chuyện bảo mật thì anh sẽ đánh vào mũi em đấy, bất kể chúng ta đang ở đâu, dù là giữa phố... Hay trong nhà hàng.”

Claire ngồi lùì lại, cảnh giác trước cái nhìn ác ý khó kiềm chế nổi trên mặt Max. Làm sao cô lại có thể nhầm lẫn tới nỗi cho rằng anh ta là người văn minh cơ chứ? Anh ta mang dòng máu điên của một người hoang dã thì có.

“Giờ, nếu em đã bỏ qua các câu nhận xét mỉa mai thì anh sẽ mô tả công việc mới cho em nghe”, Max lạnh lùng nói.

“Tôi còn chưa nói sẽ nhận việc đó.”

“Em sẽ thành kẻ ngốc nếu từ chối. Như em vừa mới nói, công việc của em ở

Hợp kim Bronson sẽ nhanh chóng chấm dứt.”

Max nêu ra một con số gấp rưỡi lương hiện này của Claire. “Em có thể từ chối một khoản thu nhập như thế chẳng?”

“Còn có nhiều việc khác ở thành phố Houston. Cả gia đình tôi đều ở đây.

Nếu đến Dallas tôi sẽ không quen biết ai hết.”

Quai hàm anh siết lại và đôi mắt càng sẫm màu hơn. “Em có thể về thăm nhà vào dịp cuối tuần”, anh nói.

Claire uống trà, không nhìn vào anh. Đúng là cô sẽ thật ngu ngốc khi từ chối từng ấy tiền, cho dù việc đó đòi hỏi cô phải chuyển tới Dallas đi nữa, nhưng bản năng vẫn mách bảo cô phải từ chối. Nếu cô chuyển tới trụ sở của tập đoàn Spencer-Nyle, cô sẽ rơi vào lãnh địa của Max, gặp anh mỗi ngày và lại là cấp trên của cô. Đó không phải là một quyết định cô có thể đưa ra ngay lập tức, cho dù logic có bảo cô phải vồ lấy nó.

“Tôi phải suy nghĩ đã”, cô nói bằng vẻ bướng bỉnh lặng lẽ mà người thân của cô vốn đã quen thuộc.

“Tốt thôi. Em có thời gian đến thứ Hai.” “Có ba ngày, tính cả ngày hôm nay thôi á!”

“Nếu em quyết định không nhận việc đó thì phải tuyển người khác chứ”, Max chỉ ra. “Vả lại đó đâu phải là một quyết định khó khăn gì khi cân nhắc việc chuyển đi hoặc gia nhập đội quân thất nghiệp. Đến thứ Hai thôi.”

Claire không nhìn thấy chút nhượng bộ nào trong mắt anh, cho dù ba ngày với cô dường như chẳng là gì. Cô không thích vội vã thay đổi; cô muốn làm mọi việc thật từ tốn, dần quen với những sự đổi thay từng chút một. Cô đã sống cả đời ở Houston hoặc vùng lân cận, chuyển đến một thành phố mới chẳng khác nào bảo cô thay đổi toàn bộ cuộc sống. Mọi việc ngay lúc này đã đủ khó khăn rồi, không cần phải thêm vào đó sự lạc lõng khi đến một môi trường mới nữa.

Món sườn hảo hạng của Max được mang tới và anh tập trung vào nó trong vài phút, trong khi ấy Claire uống trà và suy đi nghĩ lại về chuyện chuyển chỗ ở Cuối cùng cô đành gạt nó sang một bên. Ngay lúc này cô chưa quyết định được và cô còn vài việc cần hỏi anh.

“Anh đã nói gì với Sam?”

Max nhìn lên. “Về chuyện gì?”

“Đêm qua. Cô thư ký làm thay nói rằng Sam đã bảo cô ấy tôi bị xiu và hôm nay sẽ không đi làm.”

“Ông ta biết thêm mắm dặm muối quá. Sáng nay lúc ông ta hỏi anh là cái quái gì mà lại đi theo và quấy rối em lúc đêm hôm, anh đã bảo ông ta đi mà lo công việc chết tiệt của mình và có ai đó đảm bảo em về đến nhà an toàn là chuyện không có gì sai cả, vì em gần như đã quy rồi.”

“Tôi đâu có.”

“Thế à? Em có nhớ anh cởi quần áo cho em khi nào không?” “Claire đưa mắt nhìn đi chỗ khác, đôi má ửng hồng. “Không.”

“Anh không ăn gian. Anh không lợi dụng những người phụ nữ bất tỉnh. Khi nào anh lại ân ái với em, đảm bảo là em sẽ tỉnh táo.”

Claire để ý thấy càng bức bối thì giọng anh càng tăng tốc và anh đang thực sự nuốt bết ngay lúc này. Cô thì thầm trong lúc đứng dậy. “Nếu tôi không đến Dallas thì đó là vì anh, vì tôi không chịu nổi khi ở gần anh.”

Nói rồi cô bỏ đi trước khi Max kịp phản ứng, băng qua đường để về với nơi tương đối an toàn là văn phòng mình.

Max nhìn cô bỏ đi, mặt anh đanh lại. Anh đã không nghĩ đến chuyện cô sẽ từ chối lời đề nghị làm việc nhưng giờ thì khả năng đó là rất cao, và anh

sợ rằng nếu để tuột mất cô lúc này thì sẽ mất cô mãi mãi.

Chết tiệt, sau khi anh đã phải nhờ cậy đến từng đó người, ít nhất cô cũng phải nhận việc chứ!

Rome đã không hài lòng vì cuộc điện thoại lúc đêm muộn chút nào.

“Chết tiệt, Max, tốt hơn đây phải là chuyện quan trọng”, anh gầm gừ. “Jed đang mọc răng và quấy như điên, chúng tôi chỉ vừa mới chợp mắt được sau khi thằng bé đã ngủ yên đấy.”

“Hôn Sarah giúp tôi”, Max nói và khoái trá trước sự cáu kỉnh của Rome.

Rome cho anh biết mình có thể biến đi đâu và làm sao tới được đó, Max nghe tiếng cười của Sarah ở vắng vắng từ xa. “Việc này quan trọng đấy”, cuối cùng anh nói. “Ở văn phòng có vị trí nào trống không? Bất kỳ việc gì?”

Họ đã làm việc với nhau ăn ý tới mức Rome không phí thời gian hỏi những câu không quan trọng như là cho ai và tại sao. Họ tin tưởng vào bản năng và kế hoạch của nhau. Rome im lặng một lát, bộ não nhạy bén của anh lục tìm các khả năng. “Delgado ở phòng tài chính sẽ được chuyển đi Honolulu.”

“Chúa ơi, anh ta phải nhờ đến ai mới có được cơ hội đó?” “Anh ta hiểu rõ chuyện tiền nong mà.”

“Được rồi, thế ai thay?”

“Chúng tôi đang cân nhắc điều Quinn Payton từ Seattle về.”

Đến lượt Max im lặng. “Sao không phải là Jean Sloss ở phòng R&D? Cô ấy có bằng tài chính doanh nghiệp và đang làm việc rất tốt. Tôi nghĩ cô ấy sẽ là cốt cán quản lý trong tương lai.”

Đến lúc này thì Rome đã hiểu ra vấn đề của tất cả những vụ thuyên chuyển này. “Cậu gợi ý người nào thay chỗ Jean Sioss? Tôi đồng ý là cô ấy cần được thăng chức, nhưng cô ấy giỏi đến mức thay thế không phải là việc dễ dàng đâu.”

“Sao không mời Kali? Cô ấy thích công việc ở phòng R&D và đây là cơ hội để cô ấy dần dần tiến đến vị trí lãnh đạo. Cô ấy hiểu rõ công ty.”

“Này này, cô ấy là thư ký của tôi!”, Rome rống lên. “Sao không đi mà thuyên chuyển thư ký của cậu ấy?”

Max đã cân nhắc chuyện đó nhưng anh không nghĩ Claire sẽ chấp nhận. Mặt khác, vị trí thư ký của Rome cũng sẽ quá gần anh và làm mọi chuyện khó khăn thêm. “Vậy thì thôi chuyện Kali đi. Giám đốc phòng hành chính, Caulfield... Thư ký của ông ta là gì nhỉ? Bằng cấp của cô ta khá ổn và lại có tham vọng. Carolyn Watford, phải rồi.”

“Tôi đang ghi chép tất cả đây. Chúng ta thường không luân chuyển các chức vụ như thế này. Ai sẽ là người thay thế Carolyn Watford?”

“Claire Westbrook.”

Sau một hồi im lặng Rome nói. “Quý thần thiên địa ơi”, Max biết anh không cần phải giải thích gì thêm.

“Tôi sẽ xem mình có thể làm gì. Việc thuyên chuyển nhiều người thế này trong thời gian ngắn thế này sẽ không dễ dàng đâu. Khi nào tôi phải báo cho cậu biết?”

“Trước bữa trưa ngày mai”, Max nói.

“Quý thật!”, Rome khịt mũi và cúp máy nhưng trước mười giờ sáng anh đã gọi điện đến báo mọi chuyện đâu vào đấy. Rome Matthews là người không ngừng tiến lên và gạt bỏ mọi trở ngại, một khi anh đã quyết định làm

gì thì tốt hơn hết là không nên ngáng đường, hơn nữa Anson Edwards đã cho anh quyền tự do ứng biến.

Max không hề ngờ rằng việc thuyết phục Claire đổi chỗ làm còn rắc rối hơn cả việc Rome phải sắp xếp lại cả văn phòng, nhưng đáng lẽ anh phải biết điều đó. Anh đã có quá đủ sai lầm trong mối quan hệ với Claire, những điều ấy giờ đây đang quay lại ám quẻ anh đến mức đáng lẽ anh phải lường trước chuyện này mới đúng. Nếu anh có thể thuyết phục cô chuyển đến Dallas, anh sẽ có nhiều thời gian để chứng minh rằng mình không phải là một tên khốn chết tiệt. Nếu phải mất nhiều thời gian để gây dựng lòng tin nơi cô, anh sẵn sàng chịu thử thách. Anh đã làm cô tổn thương và ý nghĩ ấy không ngừng dẫn dắt anh. Claire đã đúng khi cáo buộc anh là kẻ phân định rạch ròi cuộc sống.

Max đã không ngờ đến chuyện Claire nghĩ anh lợi dụng cô chỉ để moi thông tin đó. Giờ anh không thể buộc cô nghe lời mình, và anh có một cảm giác ớn lạnh là cho dù có nghe anh nói cô cũng không tin. Anh đã hủy hoại lòng tin của Claire dành cho mình và chỉ đến bây giờ mới nhận ra niềm tin hiếm hoi và quý giá tới mức nào.

Claire làm những công việc thường lệ ngày thứ Bảy của mình, tìm sự an ủi trong nhịp sống quen thuộc đồng thời cố sắp xếp các suy nghĩ của bản thân theo trật tự để đưa ra một quyết định hợp lý. Cô cọ và đánh bóng sàn bếp, cọ nhà tắm từ trên xuống dưới, giặt quần áo và thậm chí còn lau các cửa sổ để cố làm nguôi bớt cơn giận dữ đang sôi sục trong lòng. Cô bị sốc khi nhận ra mình không chỉ tức giận bình thường, mà là giận điên người. Thường ngày Claire là người điềm đạm... Cô còn không nhớ nổi lần cuối mình thực sự tức giận tới mức muốn ném cái gì đó và gào thét là khi nào. Quý tha ma bắt anh ta, sao anh ta dám! Sau khi đã mặt dày mày dạn lợi dụng cô, giờ anh ta lại còn mong cô bỏ nơi chôn nhau cắt rốn và thay đổi toàn bộ cuộc sống nữa chứ. Đồng ý chuyển tới một thành phố khác cũng tức là cô sẽ ném mình vào mối quan hệ với Max. Anh ta đã nói cô sẽ không

làm việc cho mình, nhưng cô sẽ ở dưới cùng một mái nhà, trong cùng một thành phố, và anh ta không hề úp mở chuyện chưa đồng ý chấm dứt quan hệ giữa hai người. Anh ta đã nói thế nào nhỉ? “Khi tôi lại ân ái với em, em sẽ tỉnh táo”. Lại. Đó là từ khóa.

Sự trơ tráo của anh ta làm cô gần như không nói nên lời, và cô vừa lau dọn nhà cửa vừa lẩm bẩm với mình. Dù kỳ lạ nhưng cô không nhớ được mình đã tức giận thế này khi Jeff bỏ cô để đến với Helene. Cô đã quá mệt mỏi và đau xót vì mất đứa con nên chấp nhận một cách cay đắng rằng Jeff sẽ muốn có người khác, nhưng cô không hề tức giận. Chỉ có Max mới làm cô rung động sâu sắc tới tận đáy sâu xúc cảm. Anh ta đã lôi lên mọi tình cảm và cảm xúc mà suốt đời cô tìm cách kiềm chế và bảo vệ: Tình yêu, ham muốn mãnh liệt và cả sự tức giận.

Cô vẫn còn yêu Max; thậm chí cô không buồn lừa dối mình ở điểm đó. Cô yêu anh ta, bùng cháy vì anh ta, cô muốn anh ta và mặt trái của nó là cô càng căm hận anh ta hơn. Thiên nhiên đã định sẵn mỗi hành động đều kéo theo nó một phản ứng tương tự, cảm xúc cũng đi theo quy luật ấy. Nếu không yêu Max sâu đậm đến thế thì cô đã đủ sức gạt bỏ sự phản bội của anh và chấp nhận nó như một bài học về việc nhìn người. Nhưng bởi vì yêu, cô muốn rung người anh ta đến mức hai hàm răng anh phải va nhau cầm cập. Cô muốn thét lên phản đối lời giả định ngạo mạn rằng: Cô là của anh ta, và cô muốn cho anh ta thấy đã sai trầm trọng như thế nào.

Claire có thể bảo Max cứ giữ lấy vị trí kia và quay lưng lại với anh, bỏ đi... Việc đó sẽ cho Max thấy rằng không thể lợi dụng mình rồi lại mong cô lên giường bất kể khi nào anh yêu cầu. Việc đó sẽ cho anh ta thấy cô hoàn toàn có thể sống sót mà không cần đến anh ta... Nhưng có đúng không? Chẳng phải việc đó sẽ phản tác dụng như một lời thừa nhận rằng anh ta đã làm cô tổn thương tới mức cô không dám đối diện với nhau hàng ngày? Cô phải thừa nhận rằng gia nhập đội quân thất nghiệp trong khi đã được đề nghị một công việc tốt đúng là việc làm ngớ ngẩn đến khó tin. Anh

ta sẽ biết mình đã làm tổn thương cô, lòng kiêu hãnh yêu cầu cô phải vững vàng hơn. Lòng tự trọng tha thiết mong cô không để anh ta biết sự phản bội đó đã làm bản thân tổn thương đến mức tới giờ trái tim vẫn còn rỉ máu.

Nhưng Claire còn lựa chọn nào khác? Nếu đến Dallas cô sẽ rơi ngay vào lòng bàn tay anh ta, bị anh ta điều khiển như một con rối.

Cô đứng thẳng dậy trong lúc quét nhà, miệng mím chặt và đôi mắt chìm vào suy tư. Điều cô phải làm là không để Max chen vào quyết định của mình. Đây là công việc của cô, tương lai tài chính của cô, và cô sẽ không để sự giận dữ che mờ lý trí. Kể cả khi cô đến Dallas, Claire cũng không để Max điều khiển; trong chuyện này cô là một người đàn bà, không phải con rối. Sự lựa chọn, quyền ra quyết định đều là ở cô.

Xem xét sự việc từ góc nhìn logic, Claire biết là mình sẽ nhận vị trí đó. Có lẽ đây là cách tốt nhất để tỏ ra vững vàng. Nếu tiếp tục cuộc sống của mình như bình thường thì sẽ có vẻ như Max đã không tác động nghiêm trọng đến trái tim cô, và chỉ có cô mới biết sự thật.

Khi đã ra quyết định, lòng cô thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Phần khó khăn là kể với gia đình và Claire chọn kể cho chị Martine đầu tiên. Chiều hôm đó cô lái xe đến nhà Martine ở ngoại ô, một khu vực sang trọng phản ánh chính xác sự thành đạt của vợ chồng Martine - Steve. Mặc dù vậy ngôi nhà của chị không hề lạnh lẽo hay hoàn hảo như tranh. Nó phản ánh tính cách ấm áp và hướng ngoại của Martine cũng như tình yêu thương của chị với lũ trẻ. Một chiếc xe ba bánh đang dựng cạnh bậc thềm đầu tiên và quả bóng màu đỏ nằm dưới hàng rào cây tía tốt cần thận, nhưng hầu hết đồ chơi đều tập trung ở trong khu vực được rào quanh bể bơi. Vì hôm đó là một ngày Chủ nhật nắng ấm nên Claire rảo bước về phía sân trong. Ngay khi Claire rẽ ở góc nhà tiếng giày cao gót của cô nện trên gạch lát đã báo hiệu cho Martine biết có người đến và chị uể oải mở mắt. Đúng như Claire đã nghĩ, chị gái cô đang nằm dài trên một chiếc ghế gấp, lười biếng phơi nắng trong bộ bikini màu trắng bé tí xíu có thể khiến Steve phải mắc nghẹn mỗi

khi trông thấy nó. Dù không trang điểm và buộc tóc hời hợt kiểu đuôi ngựa bằng một sợi dây chun, trông Martine vẫn lộng lẫy và gợi cảm.

“Kéo một cái ghế ngồi đi”, chị uể oải nói. “Chị muốn ôm em nhưng đang đầy dầu bắt nắng khắp người.”

“Bọn trẻ đâu?”, Claire hỏi khi ngồi xuống một chiếc ghế gấp và co chân lên. Mặt trời luôn làm người ta thấy dễ chịu, vừa nóng lại vừa sạch sẽ và cô ngẩng đầu lên để đón ánh nắng như một bông hoa.

“Tiệc trượt pa-tanh. Hôm nay là sinh nhật bạn thân nhất của Brad. Đó là một bữa tiệc nguyên ngày”, chị Martine vui sướng nói. “Còn Steve thì đi chơi golf với thân chủ. Đây có lẽ là ngày duy nhất chị được ở một mình cho đến khi cả hai đứa đều đã vào đại học, thế nên chị đang phải tận dụng.”

“Em đi nhé?”, Claire hỏi đùa.

“Đừng hòng. Với thời gian biểu của hai chị em mình, bọn mình có gặp nhau mấy đâu.”

Claire nhìn xuống, nghĩ về quyết định cô vừa đưa ra sáng nay. Giờ cô mới bắt đầu nhận ra gia đình mình gắn bó với nhau tới mức nào, dù họ không hề chen vào cuộc sống của nhau. Cô sẽ rất buồn nếu phải rời xa họ. “Nếu mình còn gặp nhau ít hơn nữa thì sao? Nếu em chuyển tới Dallas thì sao?”

Chị Martine ngồi bật dậy, đôi mắt xanh mở lớn vì sốc. “Cái gì? Sao em lại chuyển đến Dallas? Còn công việc của em thì sao?”

“Em nhận được một lời mời ở Dallas. Đăng nào công việc của em ở đây cũng không kéo dài lâu nữa.”

“Sao lại thế? Chị tưởng em và Sam hợp nhau lắm.”

“Đúng, nhưng Sam... Công ty đã được Spencer- Nyle mua lại, đó là một tập đoàn có trụ sở ở Dallas.”

“Chị có đọc về những dự đoán trên báo, nhưng chị đã hy vọng nó không xảy ra. Vậy là mọi chuyện xong xuôi rồi hả? Khi nào thế? Và việc đó thì liên quan gì đến em nhỉ? Chắc chắn họ sẽ không loại Sam. Ông ấy là bộ não phía sau hãng Hợp kim Bronson. Em không ở lại làm thư ký của ông tiếp à?”

“Bản thỏa thuận cuối cùng đã được ký kết ngày hôm qua”, Claire nhìn xuống hai bàn tay mình, ngạc nhiên khi thấy cô đang đan chặt các ngón tay vào nhau. Cô cố gắng thả lỏng người. “Sam sẽ rút lui, hoàn toàn làm công việc nghiên cứu, vì thế ông ấy không cần thư ký nữa.”

“Tệ thật. Chị biết em rất quý ông ấy. Nhưng điều tốt là em đã có chỗ khác mời làm việc. Công ty nào thế?”

“Spencer-Nyle.”

Đôi mắt Martine mở lớn. “Trụ sở chính tập đoàn? Chị bị ấn tượng đấy, chắc hẳn em cũng đã gây ấn tượng tốt với ai đó!”

“Không hẳn.”

Claire hít một hơi thật sâu. Chẳng còn con đường nào dễ dàng hơn, nên cô quyết định cứ nói thẳng sự thật, “Tên thật của Max Benedict là Maxwell Conroy, phó giám đốc ở Spencer-Nylell.

Suốt năm giây liền Martine chỉ nhìn chăm chăm vào Claire với vẻ choáng váng. Rồi máu nóng bốc lên má rồi chị đứng bật dậy, hai bàn tay nắm chặt. Chị hiếm khi chửi thề, nhưng đó là vì chị muốn thế chứ không phải vì thiếu từ vựng. Giờ chị lôi hết vốn từ vựng phong phú của mình trong lúc vừa đi đi lại lại vừa nguyền rủa Max bằng những tính từ có thể nghĩ ra được, lúc nào bí thì lại sáng tạo ra thêm từ mới. Chị không cần phải

nghe tất cả chi hết mới biết Claire đã bị tổn thương. Martine hiểu rõ Claire, chị cũng có thói quen bảo bọc cô rất cao, như đối với tất cả những người mà chị yêu thương.

Khi Martine tỏ dấu hiệu dịu lại, Claire lặng lẽ chen lời. “Chuyện còn phức tạp hơn ở chỗ em đã cho anh ta thông tin mật để Specer-Nyle thúc đẩy cuộc thâm tóm. Đó là lý do anh ta xuất hiện ở đây, và cũng là lý do anh ta quan tâm em quá mức như thế. Em đã lờ lờ nói ra như một con ngốc.”

“Chị sẽ ngắt đầu hẳn”, Martine cúi um, lại bắt đầu đi tới đi lui như một con hổ cái bị cầm tù. Rồi chị dừng chân và khuôn mặt lộ vẻ khó hiểu. Nhưng em lại sắp sửa đi Dallas với hẳn?”

“Em sắp đi Dallas để nhận một công việc”, Claire vững vàng trả lời. “Đó là việc làm hợp lý. Em sẽ thành kẻ ngu ngốc hơn nữa nếu cố ý chọn thất nghiệp thay vì một công việc tốt. Lòng kiêu hãnh không trả nổi các hóa đơn.”

“Đúng, đó là việc hợp lý”, Martine nhắc lại và ngồi xuống. Chị vẫn còn cái nhìn khó hiểu trên mặt, như thể đang cố nghĩ thông suốt một sự việc gì đó còn chưa ăn khớp. Rồi khóe mắt chị bỗng nhăn lại vì một nụ cười. “Max chuyển em đến đây để hai người gần nhau hơn, đúng không? Anh chàng này mê em rồi!”

“Không hẳn”, Claire nói, cổ họng cô nghẹn lại. “Đối trá và phản trắc không phải là dấu hiệu của tình yêu. Em yêu anh ta, nhưng chị đã biết rồi đúng không? Đáng lẽ em không nên yêu, nhất là bây giờ, nhưng em không thể tắt bật cảm xúc tùy ý như cái van nước được. Chỉ cần đừng bắt em tin là anh ta từng nhìn thấy gì khác ở mình ngoại trừ một phương tiện để đạt được mục đích cuối cùng.”

“Nhưng mà khi chị nghĩ lại, anh ta luôn nhìn em... Ôi, chị không tả được”, Martine trầm ngâm. Như thể anh ta đói khát vì em, như thể anh ta

muốn hấp thụ em. Chị rùng cả mình khi thấy cách anh ta nhìn em. Kiểu rùng mình tích cực ấy, nếu em hiểu ý chị.”

Claire lắc đầu. “Không phải thế đâu. Chị đã gặp anh ta rồi đấy”, cô nói, cảm thấy cơ thể mình lại căng thẳng. “Anh ta đẹp trai đến mức em nghẹt thở mỗi khi nhìn vào! Tại sao anh ta lại quan tâm đến em, nếu không phải vì thông tin cần biết?”

“Sao lại không? Theo từ điển của chị thì chỉ có thằng ngu mới không yêu em.”

“Vậy thì trên đời nhiều kẻ ngu quá”, Claire mệt mỏi chỉ ra.

“Vớ vẩn. Em đã không để họ yêu mình thì có. Em chưa bao giờ để ai lại gần đủ để hiểu mình, nhưng Max thông minh hơn những người đàn ông khác. Sao anh ta lại không yêu em cho được?”, Martine sốt sắng hỏi.

Claire khó mà nói nên lời, cô gần như không thốt ra được, cổ họng cô nghẹn đắng. “Vì em không đẹp”, không giống chị. Có vẻ như đàn ông đều muốn điều đó”

“Tất nhiên em không đẹp như chị rồi! Em đẹp theo kiểu của riêng mình!”, Martine chạy tới chỗ Claire và ngồi xuống ghế cùng cô, khuôn mặt xinh đẹp của chị nghiêm nghị hơn bình thường. “Chị đẹp kiểu khoa trương, nhưng đó đâu phải kiểu của em. Em có biết Steve từng nói gì với chị không? Anh ấy ước chị có phần nào tính cách của em, để mà suy nghĩ trước khi hành động. Tất nhiên chị đã đâm anh ấy, rồi hỏi anh ấy còn thích điểm nào khác ở em nữa. Anh ấy nói rất thích đôi mắt nâu đen to tròn của em - anh ấy gọi nó là “đôi mắt trên giường” - và suýt thì chị xử lý chồng mình! Những cô mắt xanh tóc vàng như chị thì đây ra đấy, nhưng em quen bao nhiêu cô tóc vàng mắt nâu mặt hả? Chị suýt chết vì ghen tị với em, bởi chỉ cần chĩa đôi mắt ấy vào một người đàn ông là anh ta sẽ tan chảy dưới chân em ngay, nhưng dường như em không bao giờ để ý chuyện đó nên dần dần

anh ta bỏ cuộc”. Đột nhiên chị Martine hít vào, đôi mắt mở lớn. “Max thì không, đúng không?”

Claire nhìn chăm chăm vào chị mình, không thể tin rằng một mỹ nhân như chị lại từng thấy điểm đáng ghen tị nơi cô. Nhất thời bị sao nhãng, cô trả lời, “Max không biết hai chữ ấy có thể ghép lại thành một từ được”.

Rồi cô chợt nhận ra điều mình vừa mới thừa nhận và đỏ mặt. Cô thường không nói chuyện thẳng thắn với bất kỳ ai, kể cả chị gái mình, nhưng cô đang bắt đầu học được nhiều điều về bản thân hơn mình tưởng rất nhiều. Có đúng là cô luôn giữ mọi người cách xa mình, có đúng cô không để ai lại gần mình đủ để quan tâm thực sự không? Cô đã không nhìn nhận sự việc theo cách đó; cô luôn nghĩ mình giữ khoảng cách với mọi người là để bản thân không phải bận lòng chứ chưa bao giờ nghĩ tới cảm xúc của đối phương cả.

“Max không chịu để em yên. Anh ta khẳng khẳng là mọi chuyện còn chưa kết thúc. Anh ta bị gọi về Dallas”, cô giải thích thêm. “Đến lúc anh ta quay lại Houston thì em đã biết tên thật và mục đích thật sự của anh ta ở đây rồi. Anh ta đã gọi điện nhưng em không chịu ra ngoài cùng anh ta nữa. Thế nên bây giờ em được thuyên chuyển về Dallas.”

“Về lãnh địa của anh ta. Bước đi thông minh”, Martine nhận xét.

“Vâng, em hiểu mà. Em biết anh ta đối diện với thách thức như thế nào, và em chỉ là một thách thức nữa mà thôi. Chị nghĩ có bao nhiêu người đàn bà đã dám từ chối anh ta?”

Martine nghĩ ngợi rồi u ám thừa nhận, “Có lẽ chỉ mình em”.

“Phải. Nhưng em cần có việc làm, nên em sẽ đi”. Kể cả khi nói ra những lời đó, Claire vẫn tự hỏi cô còn có thể làm gì khác được không. “Nếu ở địa vị em chị sẽ làm gì?”

“Chị sẽ đi”, Martine thừa nhận và cười phá lên. “Chúng ta giống nhau hơn em tưởng đấy. Chị biết sẽ không bao giờ để anh ta nghĩ mình đã hù chị chạy mất dạng!”

“Chính xác”, mắt Claire tối sầm lại gần như thành màu đen. “Anh ta khiến em tức đến nỗi muốn nhổ nước bọt!”

Martine giờ nắm đấm kiểu chiến sĩ. “Tới luôn, cô em!”

Nhìn thấy cơn giận trên mặt Claire làm Martine muốn nhảy múa khắp sân. Claire ngăn chặn cảm xúc của mình quá thường xuyên để che giấu sự yếu đuối của bản thân trước con mắt thiên hạ. Kể cả khi mất đứa con, Claire cũng chỉ xanh xao và lặng lẽ. Max là người duy nhất làm cô mất bình tĩnh. Có thể Claire nghĩ Max không hề quan tâm đến cô, nhưng Martine đã thấy cách Max nhìn em gái mình và nghĩ Claire đã đánh giá quá thấp sức hút của bản thân. Không ai nghi ngờ chuyện Max yêu các thử thách bởi luôn có ngọn lửa kiêu hãnh đầy tự tin bùng cháy trong mắt anh ta. Nhưng Claire đã không nhận ra rằng mình là một thử thách bất tận với những khoảng lặng và khả năng quan sát, cùng chiều sâu trong tính cách. Nếu Martine hiểu đúng thì Max sẽ luôn bị con người phức tạp của Claire thu hút. Và quý tha ma bắt anh ta đi, nếu như còn làm Claire bị tổn thương lần nữa thì đích thân Martine sẽ xử lý anh ta!

Claire cảm thấy mình vừa đưa ra một quyết định quan trọng, nhưng cô vẫn bình tĩnh dù ý nghĩ thay đổi toàn bộ cuộc sống đúng là đáng sợ. Cô đã sống trong căn hộ nhỏ yên tĩnh của mình suốt năm năm, nghĩ tới chuyện rời xa nó lòng cô đau đớn, nhưng cô biết mình đã chọn con đường hợp lý nhất. Chỉ có điều cô thích thay đổi một cách chậm rãi để có thể điều chỉnh bản thân chứ không phải kiểu đột ngột như thế này. Đêm đó cô ngồi im lặng, nhìn quanh và cố làm quen với ý tưởng có một căn hộ mới, trong một thành phố mới. Cô không có tâm trạng xem tivi lẫn nghe nhạc, và lòng dạ ngổn ngang quá đỗi khó mà đọc sách được. Cô cần phải lên các kế hoạch, hoàn thành nhiều việc... Cô phải tìm một căn hộ khác, chuyển các dịch vụ công

cộng, gói ghém đồ đạc, cuối cùng là tạm biệt gia đình mình. Chị Martine đã biết nhưng bà Alma mới là người khó chấp nhận. Đây không thực sự là chia tay mà chỉ là kết thúc những ngày cô dễ dàng qua lại với gia đình mình mà thôi. Khoảng cách giữa họ sẽ dài hơn, cô khó mà nhảy lên ô tô và lái về mỗi khi muốn được.

Chuông cửa reo và cô ra mở mà không nghĩ ngợi gì. Max đứng chật cả ngưỡng cửa, nhìn xuống cô bằng vẻ căng thẳng kỳ lạ trong mắt. Claire cầm chặt nắm đấm cửa nhưng không chịu lùi lại để anh vào. Tại sao anh ta không chịu để cô yên nhỉ? Cô cần thời gian để tập làm quen với những thay đổi căn bản với cuộc sống của mình.

Ánh sáng trong mắt Max càng mạnh lên khi nhận ra cô sẽ không mời anh vào nhà. Anh đặt cầm lấy tay cô và nhẹ nhàng nhưng chắc chắn lôi nó ra khỏi nắm cửa, rồi anh bước vào trong, buộc cô phải lùi sâu vào nhà. Anh đóng cửa lại sau lưng. “Em lại đang ngồi suy tư đấy à?”, Max khẽ hỏi, liếc quanh căn hộ yên tĩnh.

Claire bước tránh xa khỏi anh, mặt kín như bưng. “Đúng, tôi đang nghĩ.”

Những thói quen sâu đậm đã hình thành trong khoảng thời gian ngắn ngủi họ bên nhau... Claire tự động đi vào bếp và đặt một bình cà phê rồi quay ra và thấy anh vẫn đang dựa vào ngưỡng cửa, nhìn theo cái kiểu khiến cô muốn kiểm tra toàn bộ cúc áo của mình để chắc là không có cái nào bị tuột ra. Cô sẽ phải đi qua người anh ta để vào phòng khách, vì thế cô chọn cách tìm một khoảng an toàn giữa họ và đứng yên tại chỗ. “Anh nên biết chuyện này”, cô nói, ném từng lời vào khoảng lặng giữa họ. “Tôi đã quyết định sẽ nhận việc.”

“Đó có phải là việc em đang suy nghĩ không?”

“Đây là bước thay đổi lớn”, cô lạnh lùng trả lời, dùng hết mọi sự kiềm chế của bản thân. “Anh không có nghi ngại nào khi chuyển từ Montreal tới

Dallas hay sao?”

Sự tò mò càng làm ánh mắt anh sắc sảo hơn. “À phải, anh đang định hỏi em về chuyện đó. Chính xác thì em phát hiện ra tên anh như thế nào?”

“Tôi đọc một bài báo về Spencer-Nyle. Trên đó có hình của anh.”

Max đi vào trong bếp và Claire quay đi để lấy hai chiếc cốc ra khỏi tủ. Trước khi cô kịp quay lại anh đã ở đằng sau lưng, hai cánh tay chống lên mặt kệ bếp ở hai bên người cô, cầm tù cô tuyệt đối.

“Sáng hôm đó khi chúng ta thức dậy anh đã định kể với em”, anh nói, cúi đầu xuống lướt qua tai cô Claire hít vào và quay đầu tránh, vừa sợ vừa giận vì chỉ một động chạm nhỏ nhất của anh cũng làm mạch đập tim cô nhanh lên. Anh phớt lờ sự phản đối đó và lại rúc vào tai cô, tiếp tục lời giải thích cho dù cô có muốn nghe hay không. “Nhưng cú điện thoại kia đã chen ngang, đến lúc anh trở lại Houston thì em đã biết rồi, đúng là xui xẻo!”

“Việc đó không quan trọng”, Claire phản đối yếu ớt. “Anh có thể nói gì với tôi nào? “Nhân tiện đây, anh là quản trị viên của một công ty đang định mua lại công ty em, cưng ạ, và anh đã lợi dụng em để có được thông tin mình cần” à?”, cô nhái giọng Anh của Max và thấy hai bàn tay anh co lại thành nắm đấm trên mặt kệ.

“Không, anh không định nói như thế”, anh rời khỏi chỗ và Claire quay người lại trong lúc vẫn cầm chặt hai cốc cà phê trước ngực, cô thấy anh đang nhìn mình với đôi mắt dữ tợn gần như không còn tỉnh táo. “Anh sẽ không nói điều gì cho đến lúc em đã lên giường với anh. Cố nói lý lẽ với em hóa ra chỉ mất thời gian vô ích.”

“Thế à?” cô nói to. “Tôi thì nghĩ anh mới là người vô lý khi nghĩ rằng mình có thể nhảy vào đời tôi lần nữa để tiếp tục từ chỗ dở dang, sau những gì anh đã làm!”, cô đập mạnh hai chiếc cốc xuống mặt tủ bếp rồi nhìn vào chúng hoảng hốt. Lỡ cô làm vỡ cốc thì sao? Cô chưa bao giờ mất bình tĩnh,

chưa bao giờ la hét, ném đồ đạc hay đập vỡ cái gì cả, thế mà bây giờ sự tức giận đã gần tới giới hạn đến mức mỗi lần Max nói chuyện là cô lại chực bùng nổ. Cô đang cư xử hoàn toàn không giống tính cách của mình. Hay đúng hơn là cô chỉ vừa mới khám phá ra một bản ngã trước đây chưa từng ngờ đến, Claire u ám nghĩ. Max có tài lôi những phản ứng tiêu cực ra khỏi con người cô. Một lần nữa cô kiên quyết tìm kiếm sự kiểm soát, hít vào thật sâu cô nói. “Tại sao anh lại ở đây?”

“Anh nghĩ có thể em sẽ muốn biết thêm về công việc trước khi quyết định”, Max lẩm bẩm, trông anh vẫn còn tức giận. Anh phải thừa nhận là mình vừa nói dối. Anh chỉ muốn gặp cô... Ngoài ra không còn lý do nào khác.

“Tôi rất cảm kích sự chu đáo của anh”, Claire nói, lạnh băng như mặt trăng. Cô rót cà phê vào hai chiếc cốc và đưa một cốc cho Max rồi ngồi xuống một trong hai chiếc ghế bên cạnh bàn bếp bé tí của mình. Max ngồi xuống chiếc ghế còn lại, mặt mày vẫn còn cau có khi uống cà phê.

“Sao?”, vài phút sau Claire giục khi thấy anh vẫn không nói gì.

Anh càng cau có thêm. “Em sẽ làm thư ký cho giám đốc hành chính Theo Caulheld. Các phòng tài vụ bảo hiểm, kế toán tổng hợp, xử lý dữ liệu, bảo trì, cung ứng vật tư thiết bị văn phòng cũng như đội thư ký đều dưới quyền ông ấy cai quản, mặc dù mỗi phòng đều có trưởng phòng riêng. Đó là một vị trí bận rộn.”

“Nghe có vẻ thú vị”, cô nói vì lịch sự, nhưng đồng thời cũng là thật lòng.

Một công việc đa dạng như thế sẽ rất thú vị và đầy thách thức.

“Em sẽ thường phải làm việc muộn, nhưng không quá nhiều. Em có hai tuần để ổn định. Anh muốn cho em một tháng nhưng hiện giờ văn phòng đang rất lộn xộn do có quá nhiều vụ thuyên chuyển công tác và người ta cần em bắt nhịp ngay”, anh không nói thêm chính mình là người gây ra

đồng lộn xộn đó. “Anh sẽ giúp em tìm một căn hộ. Em đã tìm giúp anh tìm nhà, nên anh nợ em điều đó.”

Khuôn mặt Claire đanh lại trước lời nhắc nhở về căn hộ của anh; nó chỉ là một thứ nguy trang đắt tiền, một phần của danh tính giả mà anh mang. Căn hộ đó đã tạo cho anh vẻ ổn định và bền vững giả tạo.

“Cảm ơn nhưng tôi không cần anh giúp.”

Mặt Max tối sầm và anh đặt mạnh chiếc cốc xuống. “Tốt thôi”, anh vừa quát vừa đứng dậy và kéo Claire bằng một gọng kìm thép trên cánh tay cô. Em quyết tâm không nhượng bộ một phân, thậm chí không chịu nghe lời giải thích của anh chứ gì. Cứ việc tử thủ đằng sau những bức tường của em đi, còn nếu em có bao giờ thử nghĩ về những thứ mình đã bỏ lỡ thì hãy nghĩ về cái này!”

Miệng anh nóng và mạnh. Cánh tay anh ôm siết Claire vào người như không thể có cô đủ gần. Lưỡi anh trườn vào sâu, nhắc nhở cô.

Claire thút thít, nước mắt đã đọng đầy trên khóe mi trong lúc ham muốn lại cuộn lên, nóng bỏng và sống động như trước. Max đẩy cô ra, thở mạnh. “Nếu em nghĩ điều này có dính gì đến công việc thì em đúng là đồ ngốc!”, anh nói gay gắt và đóng sầm cánh cửa căn hộ như thể không tin mình đủ sức chịu đựng để ở lại thêm một phút nào nữa.

Chương 10

Claire rất ngạc nhiên khi thấy trong hai tuần tiếp theo cô quá bận rộn nên chẳng còn băn khoăn nhiều đến chuyện chuyển tới Dallas nữa. Tìm được một căn hộ không dễ dàng gì... Cô tốn nhiều giờ đi xem nhà và lược danh sách, bị lạc hết lần này đến lần khác trong một thành phố xa lạ, thế nhưng không hiểu vì sao lại thấy thích thú. Sau khi vượt qua được cú sốc của việc một trong hai cô con gái sẽ sống xa gia đình, bà Alma lao vào tìm kiếm căn hộ cho Claire với tất cả nhiệt tình điển hình của mình và dành nhiều ngày trời đi khắp Dallas với cô, hăng hái moi móc mọi khuyết điểm ở từng căn hộ mà bà có thể. Claire để mặc bà, thấy kiểu tràn trề năng lượng ấy thật buồn cười. Lạ lùng làm sao vì càng lớn cô lại càng gần gũi gia đình hơn. Ở một thời điểm nào đó vẻ đẹp và sự tự tin của họ đã không còn làm cô e ngại. Cô yêu và tự hào với những thành quả của họ.

Cả Martine cũng bị lôi kéo vào cuộc săn lùng căn hộ, họ cùng nhau lập ra một danh sách các địa điểm thích hợp nhất rồi từ từ thu hẹp lại. Claire không thích các chung cư hiện đại dù chúng rất tiện lợi và mặc dù lúc đầu cô không định tìm hẳn một căn nhà biệt lập nhưng rốt cuộc một ngôi nhà nhỏ nhắn, gọn gàng lại chiến thắng mọi căn hộ khác. Tiền thuê nhà khá khiêm tốn vì kích cỡ của nó. Việc sửa sang nhà cửa cho Claire chuyển vào ở đã trở thành một dự án lớn của cả nhà. Claire cùng với bố sơn lại các cửa sổ. Steve đặt ổ khóa mới trên các cánh cửa và màn chắn trên cửa sổ rồi chà và đánh bóng sàn nhà bằng gỗ kiểu cũ. Hai đứa nhóc Brad và Cassie thì chạy chơi trong khoảng sân bé tí, thi thoảng xuất hiện để vùi thêm sandwich hay nước trái cây.

Ngày Claire chuyển đến, ngôi nhà náo loạn cả lên, các công nhân bốc dỡ thì chuyển đồ đạc và thùng hàng, trong khi cô và bà Alma cùng chị Martine

cổ lập lại trật tự tương đối cho mọi thứ. Ông Harmon và Steve không tham gia gì, chỉ đứng chờ để thêm người bê đồ nếu cần thiết mà thôi. Claire đang cúi đầu vào một thùng sách thì giọng nói điềm tĩnh vọng vào từ cửa nhà “Mọi người có cần thêm một đôi tay nữa không?”

Claire đứng phắt dậy, khuôn mặt kín như bưng trong lúc cố điều chỉnh cảm xúc trước tác động từ giọng nói của anh. Hai tuần nay Max đã lịch sự như một người xa lạ và cô bị tra tấn vì cảm giác mất mát còn lưu lại. Việc chuyển nhà nhiều xáo trộn và những cảm xúc buồn vui lẫn lộn cộng với sự kiệt sức và quá thể xác do công việc quá nhiều đã khiến Claire bớt suy nghĩ, nhưng vẫn còn đó nhiều giây phút cô ước mình chưa từng biết sự thật về anh và nỗi đau cũng như sự giận dữ kia sẽ biến mất. Khoảng cách giữa hai người trong hai tuần qua cũng làm cô đau khổ, mặc dù cô đã cố lờ nó đi. Tại sao giờ anh lại xuất hiện, thản nhiên bước vào giữa đống lộn xộn này với cái dáng vẻ thanh thoi khó tả thế kia?

Ông Harmon khẽ rên trong lúc đứng thẳng dậy. “Đúng hơn là chúng tôi cần thêm một cái lưng khỏe nữa! Cậu nhắc đầu kia của cái bàn nhé... Nó nặng cả tấn.”

Max khéo léo băng qua sàn nhà chất đầy đồ đạc để đến giúp ông Harmon nâng một đầu bàn và đặt nó vào nơi Claire đã chỉ. Bà Alma lướt ra khỏi bếp với một nụ cười tỏa sáng ngay khi trông thấy Max. “Ô xin chào! Cậu tình nguyện đến hay bị bắt cóc thế?”, bà hỏi và đi đến để ôm anh.

“Cháu tình nguyện. Bác biết người ta nói gì về bọn chó dại và đàn ông Anh rồi đấy”, anh nói và mỉm cười khi ôm lại bà Alma.

Claire quay lại với thùng sách cô đang bỏ dở, đôi mắt khẽ tối lại vì cái cau mày nhỏ. Cô đã không kể với bà Alma mọi yếu tố đằng sau lần chuyển nhà tới Dallas của mình, nhưng cô cũng đâu biết là gia đình mình còn có cơ hội gặp lại Max nữa. Có lẽ chị Martine đã hé lộ chút ít nhưng Claire không biết chắc và không muốn hỏi. Liệu bà Alma có còn thân thiện với Max như

thế nếu bà biết sự thật không? Việc này đúng là hơi kỳ quái... Người nhà cô nghĩ anh là Max Benedict, nhưng thực ra anh lại là Max Conroy. Cô có nên để họ tiếp tục nghĩ đó là tên anh hay phải giới thiệu lại nhỉ?

Cô có thể nói gì? “Conroy là tên thật của Max, anh ta chỉ thỉnh thoảng dùng họ Benedict làm tên giả thôi”, cô nghĩ Quý bà Ứng xử hẳn cũng không chỉ dẫn gì được trong trường hợp đặc biệt này, nên quyết định giữ im lặng.

Anh dễ dàng hòa nhập với gia đình cô, cười đùa thoải mái như trước kia. Họ không hề biết rằng sự thân thiện của anh chỉ là một chiếc mặt nạ che giấu bản chất thật sự bên trong. Cô theo dõi nhưng không nói gì với anh trừ những câu trả lời trực tiếp, cảm thấy anh cũng đang nhìn cô. Claire tưởng Max đã bỏ cuộc nhưng giờ cô nhớ lại chính mình đã nói với chị Martine rằng anh thậm chí còn không biết tới hai chữ ấy. Anh không bỏ cuộc mà chỉ đơn giản là chờ thời. Anh bình tĩnh ghi lại số điện thoại không ghi danh của cô từ chỗ chiếc điện thoại, khi nhìn lên và bắt gặp cô đang theo dõi, anh nhướn một bên chân mày ra vẻ mời cô cứ việc gây gổ. Claire chỉ quay đi để làm tiếp việc của mình. Châm biếm Max chỉ vì một số điện thoại sẽ biến cô thành một kẻ vô ơn sau khi anh đã lao động vất vả suốt một ngày để giúp mình chuyển đồ đạc.

Xếp đặt xong mọi thứ thì trời đã muộn và ai nấy đều ngáp sái quai hàm. Thay vì mạo hiểm lái xe đường dài về Houston trong đêm đó, gia đình cô chọn cách ở lại một nhà trọ và sẽ về vào sáng hôm sau. Bằng cách nào đó mà Claire lại thấy mình đang đứng trên hiên nhà mới vẫy tay chào tạm biệt mọi người với Max đứng bên cạnh, cứ như thể anh thuộc về nơi này.

“Sao anh lại đến?”, cô khẽ hỏi trong lúc nhìn theo đèn hậu của hai chiếc xe biến mất cuối phố. Trong một buổi tối ấm áp, tiếng côn trùng gọi nhau và tiếng những chiếc lá xào xạc trên cây trước cơn gió lạnh bao quanh họ, trong khi chỉ trước đó một phút không gian đầy những tiếng cười, tiếng

ngáp ngủ và một tràng những lời chia tay. “Tạm biệt! Bảo trọng nhé. Mai mẹ sẽ gọi con!”

“Để giúp em chuyển đồ”, Max nói, giữ cánh cửa lưới để cô vào lại trong nhà. Cô không tin vào giọng điệu dịu dàng của anh một chút nào. “Và để đảm bảo là em thấy thoải mái. Không có ác ý nào cả.”

“Cảm ơn anh đã giúp.”

“Không có gì. Còn cà phê trong bình không em?”

“Tôi nghĩ là còn, nhưng có lẽ giờ đã không uống được nữa rồi. Đẳng nào anh cũng đã uống quá nhiều cà phê”, cô nói mà không nghĩ gì trong lúc đi vào bếp để đổ bỏ cà phê cũ. Max ngăn cản trước khi cô bắt đầu pha một bình mới.

“Em nói đúng. Anh không cần thêm cà phê nữa”, anh nói khi lấy chiếc bình ra khỏi tay Claire và đặt nó xuống bồn rửa. Tôm khuỷu tay cô, anh kéo cô quay lại đối diện với mình. “Thứ anh cần là cái này.”

Cánh tay kia của anh ôm eo cô, kéo cô sát vào anh và cúi đầu xuống. Miệng anh bao phủ miệng cô, hương vị nóng bỏng, ngất ngây của anh lấp đầy miệng cô. Anh hôn cô thật sâu và tham lam, cho đến khi nỗi khao khát nhưc nhối của chính cô bắt đầu cuộn lên. Vừa giận lại vừa sợ cái ham muốn anh dễ dàng khơi dậy trong cô, Claire giật miệng khỏi miệng anh và đẩy hai vai anh, cảm nhận những cơ bắp chắc nịch dưới lòng bàn tay mình.

Cô ngạc nhiên khi Max dễ dàng bỏ qua, thả cô ra và lùi lại. Mắt anh ánh lên sự thỏa mãn, như thể anh vừa mới chứng minh được điều gì đó. Chắc hẳn anh đã cảm nhận được sự hưởng ứng của cô, trong một giây lát cô đã không thể ngăn nỗi mình tan chảy vào anh, cơ thể cô tìm kiếm cơ thể anh.

“Tôi ước gì anh đã không đến”, Claire thì thầm, đôi mắt nâu nhìn xoáy vào anh. “Tại sao phải lôi gia đình tôi vào? Làm sao tôi kể với họ là rất

cuộc anh không phải Max Benedict đây?”

“Em không phải kể gì cả vì họ biết hết rồi. Anh đã giải thích với mẹ em.”

Choáng váng, Claire nhìn anh đăm đăm. “Cái gì?” cô lắp bắp. “Tại sao? Anh kể khi nào? Mà anh kể cái gì mới được?”

Max trả lời trơn tru. “Anh kể với mẹ em rằng vụ mua lại hãng Hợp kim Bronson của công ty anh đã phức tạp hóa mối quan hệ của chúng ta, nhưng anh đã thuyết phục em về Dallas để chúng ta vẫn được bên nhau và cùng giải quyết các khúc mắc.”

Anh nói nghe mới dễ dàng làm sao, như thể anh đã không bỏ rơi cô ngay khi lấy được thông tin mình cần! Đúng là anh đã không trông đợi cuộc điện thoại lời anh về Dallas ngay, nhưng sự thật vẫn là anh đã không hề thử liên lạc với cô sau đó, cho đến tận khi các cuộc bàn thảo mua bán kéo anh trở lại Houston. Bây giờ, với cái kiểu bề trên điển hình của mình, anh tin rằng chỉ cần chuyển cô đến Dallas là “các khúc mắc” sẽ được giải quyết.

Khuôn mặt Claire đầy đặn vật, lần đầu tiên mọi nghi ngại và tổn thương đều hiện rõ ràng trên đó đến mức Max phải vật lộn với mong muốn ôm cô vào lòng để che chở. Anh chưa từng nếm mùi thất bại với những người phụ nữ mà mình muốn có; họ dễ dàng lao vào vòng tay và chiếc giường của anh và lúc nào cũng dễ hiểu. Điều nực cười ở chỗ người phụ nữ duy nhất Max không thể dễ dàng hiểu nổi lại chính là người anh muốn có một cách mãnh liệt hơn tưởng tượng của mình rất nhiều. Anh không thể biết cô đang nghĩ gì... Các lớp phòng vệ của cô quá mạnh, tính cách của cô quá phức tạp. Nhìn vào cô lúc này, với bộ quần áo bẩn thỉu vì cả ngày lao động, mái tóc bù xù tung ra khỏi búi, khuôn mặt không trang điểm và đôi mắt nâu chằm chứa đau khổ và hoang mang, Max cảm thấy điều gì đó nảy lên trong lồng ngực mình.

Anh yêu cô mất rồi.

Nhận thức đó làm anh choáng váng, mặc dù đến giờ anh mới đặt tên cho nó, anh biết nó đã có mặt ở đó một thời gian rồi. Anh từng gọi nó là sự thu hút, ham muốn, thậm chí là thách thức, và đúng là nó bao hàm tất cả, thậm chí hơn thế nữa. Trong tất cả những người phụ nữ trên đời, anh không yêu một mỹ nhân mềm mại ngoan ngoãn nào từng chia sẻ chiếc giường và sẵn lòng làm mọi việc vì mình. Thay vào đó lại là một cô gái khó tính, lạnh nhạt nhưng cũng cực kỳ yếu đuối, người đã khiến anh cảm thấy nỗ lực vì vui sướng khi nhận được một nụ cười của cô. Anh muốn bảo vệ cô, muốn khám phá mọi chiều sâu trong tính cách của cô, muốn vùi mình trong niềm đam mê bất ngờ và ngất ngây mà cô đem lại.

Claire vừa tránh anh vừa xoa nắn cổ một cách mệt mỏi, không trông thấy cái nhìn đăm đăm trên mặt anh. “Làm sao anh giải thích được chuyện thay tên đổi họ?”

Mất một phút anh mới trấn tĩnh lại để hiểu câu hỏi của cô. “Anh kể sự thật, rằng anh cần tìm vài thông tin cụ thể và không muốn Bronson biết danh tính thật của mình.”

Claire nghĩ bà Alma đã bị vẻ quyến rũ của Max che mắt tới mức sẵn sàng tin mọi điều anh nói. “Mẹ nói gì?”

Nụ cười cảm kích làm cong khóe môi Max khi anh nhớ lại từng từ bà Alma đã nói. Người phụ nữ ấy đúng là có vốn từ rộng, dù anh khó lòng kể với Claire chính xác điều mẹ cô nói với mình: “Nếu anh làm tổn thương con gái tôi, Max Benedict, hay Conroy gì đó tôi sẽ lôi ruột anh ra làm nịt bít tất!”. Dường như Claire không nhận ra cả gia đình bảo vệ cô một cách mãnh liệt như thế nào.

“Bà thông cảm”, là tất cả những gì anh nói trong lúc nhìn Claire lại rút về cái vỏ của mình hơn nữa, không ngừng nới rộng khoảng cách giữa họ. Cô thật quá nhút nhát!

“Tôi chắc là thế rồi!”, Claire thở dài.

Max sốt ruột thu hẹp khoảng cách giữa họ, bước chân nhanh nhẹn mang anh đến bên cạnh Claire. Cô nhìn lên, giật mình vì cử động đột ngột của anh rồi khẽ kêu lên khi anh đặt hai tay lên eo và nâng cô lên để tầm mắt họ ngang nhau. “Đúng, mẹ em hiểu chuyện... Thật tiếc vì em chẳng chịu hiểu gì cả!”, anh lẩm bẩm rồi đặt môi lên môi cô.

Sâu thẳm trong lòng Claire khẽ kêu lên tuyệt vọng. Làm sao cô tiếp tục kiềm chế bản thân nếu anh cứ hôn cô mãi? Đặc biệt là những nụ hôn sâu lắng và đói khát như thế này, giống như anh không nếm đủ cô vậy. Môi anh giải phóng môi cô và trượt xuống cổ họng, nếm nấp làn da trên đường đi. Anh ôm cô chặt đến nỗi hai bàn tay anh đang làm cô đau, nhưng cô không quan tâm. Mắt cô nhắm chặt và đằng sau hàng mi là những giọt nước mắt.

“Sao anh cứ làm như thế với tôi?”, cô khàn giọng kêu lên. “Anh cứ phải đuổi theo bất kể con mồi nào bỏ chạy à? Chẳng lẽ tôi làm tổn thương lòng kiêu hãnh của anh vì đã bảo hãy để tôi yên hay sao?”

Max ngẩng đầu lên; đôi mắt anh sáng rực như ngọn lửa màu lục. Anh hít thở nặng nhọc. “Em nghĩ như thế à? Em tưởng anh kiêu ngạo đến mức không chịu nổi khi bị một người phụ nữ từ chối à?”

“Phải, tôi nghĩ thế đấy! Tôi chỉ là một thách thức với anh, không hơn!”

“Cô gái, chúng ta đốt cháy nhau ở trên giường, vậy mà em lại nghĩ nó không hơn gì việc làm thỏa mãn cái tôi của anh ư?”, Max đặt cô đứng xuống, tức điên lên vì Claire liên tục suy luận ra điều tệ hại nhất từ những hành động của anh.

“Anh nói xem! Tôi không biết gì về anh cả! Tôi tưởng anh là một quý ông, nhưng hóa ra anh lại là một người hoang dã trong bộ tuxedo phải không? Bản năng của anh là chiến thắng, bất kể anh phải tàn nhẫn đến đâu để đoạt được thứ mình muốn!”

“Vậy ra em hiểu anh khá rõ đấy chứ”, Max quát, “Anh đuổi theo thứ mình muốn, và anh muốn em”.

Claire rùng mình hoảng sợ trước biểu hiện cứng rắn trên mặt anh. Lắm lần cầm chửi thề, Max lại ôm cô trong tay, đặt đầu cô lên ngực anh, những ngón tay anh lùa qua mái tóc mềm của cô. “Đừng sợ anh, em yêu” anh thì thầm, “Anh sẽ không làm tổn thương em. Anh muốn chăm sóc em”.

Với tư cách gì? Một tình nhân chẳng? Claire lắc đầu mà không nhìn lên, cử động bị hạn chế vì anh ôm cô vào ngực quá sát.

“Em sẽ lại tin tưởng anh như trước, anh hứa”, anh nắm lấy những lọn tóc của cô và hai bàn tay trượt xuống để vuốt ve lưng. Claire thấy hai tay mình đang bám chặt vào áo sơ mi của Max và thực tế là cô đang ôm chứ không phải đẩy anh ra. “Anh sẽ làm em tin anh, em yêu. Chúng ta sẽ tìm hiểu nhau từ đầu. Chúng ta có nhiều thời gian mà. Giữa hai ta sẽ không còn chiếc mặt nạ giả dối nào nữa.”

Max cúi đầu xuống và lại hôn cô, lần này Claire không đủ sức kiềm chế mình để không đáp lại anh nữa. Cô nhắm mắt kiễng chân lên, dựa sát người vào anh, miệng mở ra dưới sự thúc giục của đầu lưỡi anh. Trong những chuyện liên quan đến Max cô đã mắc nhiều sai lầm, và sai lầm lớn nhất là tưởng rằng cô có khả năng giữ khoảng cách giữa họ. Run rẩy vì mớ bong bóng lẫn lộn giữa yêu thương và đau đớn, cô để mặc cho khoái lạc quét qua mình, bởi cô không thể làm gì để ngăn nó lại nữa. Bàn tay anh đã ở trên cúc áo sơ mi và cô cũng không thể làm gì để ngăn chuyện đó. Cô run rẩy chờ đợi trong nhức nhối những đụng chạm của anh, cơ thể cô thèm khát sức nóng và nguồn năng lượng của anh. Rồi những ngón tay anh đã đặt lên người cô, trượt vào trong cổ áo sơ mi hở để ôm lấy bầu ngực trần đang căng lên và một luồng điện bắn thẳng từ hai đầu ngực se cứng đến trung tâm nữ tính của cô.

“Anh biết em mệt lắm rồi, nhưng anh không phải là một quý ông cao thượng và biết hy sinh”, Max nói gay gắt khi ngẩng đầu lên nhìn cô. “Nếu em không ngăn anh lại ngay bây giờ, đêm nay anh sẽ không về.”

Claire không thể phản đối, cho dù là với chính mình. Anh đang cho cô cơ hội cuối để cân nhắc lại. Trong một thoáng gần như cô đã kéo đầu anh xuống với mình. Rồi lý trí trở lại và cô đẩy tay anh đến khi chúng tuột khỏi người mình. Những ngón tay vẫn còn run và cô không thể nhìn vào anh khi lúng túng cài lại cúc áo mãi đến lúc đã kín cổng cao tường cô mới nhìn lên được. “Cảm ơn anh”, cô nói một cách thực lòng. Cảm thấy mình hờ hênh và yếu đuối vì chỉ nhờ sự kiềm chế của chính anh mới cho cô cơ hội cân nhắc lần cuối - bản thân cô thì chẳng trông mong được gì và anh biết điều đó.

Dù chính mình đề nghị nhưng Max vẫn không khỏi thất vọng. Anh lườm cô. “Đừng cảm ơn vì anh đã tỏ ra là một thằng ngu”, anh nói, giọng điệu gay gắt vì cáu tiết. “Anh phải ra khỏi đây trước khi đổi ý. Em hãy chuẩn bị sẵn sàng trước sáu giờ rưỡi tối mai. Anh sẽ đưa em đi ăn tối.”

“Không, em không nghĩ...”

“Đúng vậy”, Max ngắt lời và nâng cằm cô lên. “Đừng nghĩ ngợi gì cả, và trên hết là đừng có tranh cãi với anh ngay lúc này. Anh muốn em nhiều tới khôn tả. Anh sẽ có mặt ở đây lúc sáu giờ rưỡi. Nếu em muốn ra ngoài thì hãy mặc quần áo chỉnh tề. Nếu không thì chúng ta sẽ ở lại đây. Tùy em chọn.”

Claire ngậm miệng lại. Tâm trạng của Max đang rất nguy hiểm, mắt anh thì long lên. Anh hôn cô lần nữa, rất mạnh, rồi lao ra khỏi nhà.

Max đi rồi căn nhà âm vang một cách kỳ lạ. Cô khóa hết cửa, kiểm tra mọi cửa sổ để chắc chắn là chúng đã được chốt kỹ rồi đi tắm và chuẩn bị lên giường. Đồ đạc trong nhà đều quen thuộc và chiếc giường này vẫn là

chỗ cô đi ngủ suốt năm năm qua, nhưng cô lại nằm trần trọc và nhìn đăm đăm vào đêm tối. Không phải vì lạ nhà mà chính suy nghĩ của cô mới ngăn giấc ngủ không đến. Tại sao anh lại cho cô cơ hội để dừng lại? Anh đã nói mình không phải kiểu cao thượng hay biết hy sinh, nhưng chính anh lại đưa ra một đề nghị như thế. Anh đã có thể lôi cô lên giường và cả hai đều biết điều đó. Anh muốn cô, chuyện đó thì quá hiển nhiên qua cách anh đẩy hông vào người cô, để cô cảm nhận được anh. Vậy thì tại sao anh lại cho cô cơ hội cuối cùng ấy?

Ngược cô đau thắt lại. Ai mới là kẻ ngốc nhất đây? Anh ngốc vì đã cho cô cơ hội quay đầu, hay cô ngốc vì đã chấp nhận nó? Max đã làm cô tổn thương và giận dữ tới mức muốn ném cái gì đó vào anh, nhưng điều đó cũng không làm cô thôi yêu anh. Cô muốn bám lấy nỗi hận của mình để dùng nó vừa làm vũ khí vừa làm tấm khiên che chắn bảo vệ trước anh, nhưng vẫn có thể cảm thấy nó đang yếu dần và để cô lại với sự thật trần trụi. Cô yêu anh. Bất kể chuyện gì đã xảy ra, kể cả khi anh chỉ coi cô là một cuộc tình ngắn ngủi, cô vẫn yêu anh. Nhận thức đó là cú đòn cuối cùng khiến những tuyến phòng ngự trong thâm tâm cô vỡ vụn.

Mọi chuyện không diễn biến theo kế hoạch đã định của cô chút nào. Cô không định đi chơi với Max lần nữa; cô chỉ định làm việc của mình và lờ tịt anh đi, nhưng anh không cho cô lựa chọn nào. Anh lại chiếm quyền kiểm soát một lần nữa và khi những tuyến phòng thủ đã bị hạ, cô không còn làm gì được. Mọi ý định của cô đều đã trôi tuột đi cùng với cơn giận dữ lúc đầu. Cô không còn lên nổi kế hoạch hay ý định nào khác nữa. Cô chỉ có thể đối mặt với thực tế là đã yêu anh và để chuyện gì đến thì đến.

Claire hồi hộp đến mức liên tục đánh rơi những chiếc kẹp tắm tóc dùng để vấn tóc lên cao. Hôm nay là ngày đi làm đầu tiên và Max sẽ đưa cô ra ngoài ăn tối. Cô cần tập trung vào công việc trước mắt nhưng lại không ngừng nghĩ về Max. Đơn giản là anh không chịu ra khỏi đầu óc cô.

Một chiếc kẹp tóc lại rơi khỏi những ngón tay run rẩy và cô chửi thề một cách sốt ruột khi cúi xuống để nhặt nó. Cô cần phải bình tĩnh lại nếu không ngày hôm nay sẽ thành thảm họa.

Cuối cùng Claire cũng quần gọn được mái tóc và hoảng hốt liếc nhìn đồng hồ, cô khoác chiếc áo tiệp màu với chân váy màu xám vào, tóm lấy túi xách và chạy ra khỏi nhà. Cô không chắc mất bao nhiêu phút mới lái được đến tòa nhà Spencer-Nyle trong dòng xe cộ vào sáng sớm thế này, vì vậy cô đã cẩn thận trừ hao mười lăm phút, thế mà lại mất gần hết thời gian ấy để nhặt những chiếc kẹp tóc. Ngày đầu mà đã đi làm muộn thì sẽ gây ấn tượng thế nào chứ!

Nhưng cô vẫn đến kịp trước giờ làm năm phút, một cô lễ tân tươi tắn chỉ cho cô đến văn phòng của Theo Caulfield ở tầng năm. Một người đàn ông cao ráo, tóc đen với khuôn mặt sắc lạnh như đá granit dừng lại nhìn cô, đôi mắt đen của anh ta xoáy vào Claire. Cô cảm thấy cái nhìn đó và liếc anh một cái rồi vội nhìn đi chỗ khác. Anh ta có vẻ quen quen, nhưng cô chắc chắn là mình chưa từng gặp người này. Ở anh ta có một nguồn năng lượng gần như nhìn thấy được và cô tiếp tân trở nên đặc biệt căng thẳng khi nhận ra anh ta đang lắng nghe hai người.

“Cô là Claire Westbrook phải không?”, anh ta đột ngột lên tiếng hỏi và đi đến bên cạnh Claire.

Sao anh ta đoán được nhỉ, trừ khi anh ta chính là Theo Caulfield? Cô nhìn lên anh ta và cảm thấy bị khớp trước hình thể to lớn, bất chấp đôi giày cao gót mười phân đang mang và cô hy vọng rằng đây không phải là sếp mới của mình. Làm việc với người này khó mà thoải mái được. Bởi anh ta cũng khiến cô hồi hộp nên Claire phản ứng lại bằng cách trốn đằng sau chiếc mặt nạ diêm tĩnh quen thuộc.

“Vâng, tôi đây.”

“Tôi là Rome Matthews. Tôi sẽ đưa cô đến văn phòng và giới thiệu cô với Caulfield. Chào Angie”, anh nói với cô lễ tân khi dẫn Claire đi.

“Chào ông Matthews”, cô lễ tân lí nhí đáp lại với cái lưng của anh ta.

Tên anh ta cũng quen nữa. Claire liếc trộm một cái về phía khuôn mặt răn rỏi, gần như thô bạo của người đàn ông và trí nhớ cô bật ra. Hình của anh ta đã được đặt cạnh hình Max trong bài báo cô đọc khi phát giác ra thân phận thật sự của anh. Đây chính là vị phó tổng giám đốc và là cánh tay phải của Anson Edwards, người kế nhiệm đã được ông ta lựa chọn. Làm sao anh ta lại biết tên cô, và tại sao lại đích thân dẫn cô tới văn phòng nhỉ?

Dù là lý do gì, anh ta cũng không buồn giải thích. Anh ta hỏi vài câu lịch sự, kiểu như cô có thích Dallas không, cô đã tìm được nhà chưa, nhưng Claire có thể thấy anh ta đang quan sát mình. Bàn tay anh ta đặt trên khuỷu tay cô và bản thân ngạc nhiên vì cử chỉ dịu dàng ấy.

“Đây rồi”, anh ta nói, ngăn cô đi tiếp và vươn tay mở cửa. “Cô sẽ vất vả đấy. Người tiền nhiệm của cô hôm nay đã nhận vị trí mới, thế nên cô phải tự làm quen với mọi việc.”

Claire nghĩ đến chuyện bỏ chạy khi còn có thể, nhưng một người đàn ông đã ra khỏi văn phòng trong cùng khi nghe tiếng họ và cô bị kẹt giữa. Cô vui mừng nhận ra Theo Caulfield là một người đàn ông bình thường, trung tuổi, gày gò, không có chút đáng sợ nào theo kiểu của Rome Matthews. Cả ông ta cũng có vẻ lo lắng trước sự hiện diện của Rome và nhẹ nhõm trông thấy khi vị phó tổng giám đốc trở về văn phòng của mình sau màn giới thiệu ngắn hai người với nhau.

Cô cũng vui mừng khi thấy các nhiệm vụ của mình tương đối ổn định và bắt nhịp được nhanh chóng. Theo Caulfield là người ít nói và tỉ mỉ nhưng không quá kiêu cách. Cô nhớ Sam nhưng ông sẽ vui hơn khi làm việc trong

phòng thí nghiệm so với công việc giấy tờ. Có lẽ cuộc sáp nhập là điều tốt nhất cho cả ông lẫn công ty.

Max gọi cho cô ngay trước khi kết thúc giờ làm - đây cũng là lần đầu tiên anh gọi - để bảo cô ăn mặc đơn giản cho tối nay. Claire vội vã về ngôi nhà nhỏ của mình, sợ Max sẽ coi chuyện mình chưa chuẩn bị sẵn sàng khi anh đến là tín hiệu thông báo cô muốn ở lại. Nhưng thế nào mới là đơn giản? Cô chọn cách an toàn bằng một chiếc chân váy trơn với áo sơ mi và giày bệt, rồi ngồi xuống chờ để mở cửa trước khi anh kịp gõ.

“Chúng ta sẽ đi đâu?”, cô hỏi và nhìn chiếc quần rộng cùng áo sơ mi lụa mở khuy cổ của anh.

“Ăn tối với mấy người bạn của anh”, Max nói, kéo cô lại với mình để hôn vội. “Hôm nay thế nào? Có rắc rối gì ở chỗ làm không em?”

“Không, công việc cũng không khó lắm. Hầu hết là những việc thường ngày của một trợ lý.”

Max hỏi vài câu về ngày hôm đó để làm cô phân tâm. Cô vẫn còn chưa quen thành phố này nên không buồn hỏi họ đang ở đâu cho đến khi nhìn thấy họ đang ở giữa một khu dân cư.

“Chúng ta đang ở đâu đây?”, Claire hỏi. “Gần đến rồi.”

“Gần đến đâu?”

“Nhà Rome. Chúng ta sẽ ăn tối với vợ chồng Rome và Sarah.”

“Cái gì?”, Claire sợ sệt hỏi. “Max, anh không thể mang tôi tới nhà một ai đó trong khi họ không mời tôi được”. Mà lại còn là nhà của Rome

Matthews nữa chứ! Cô không cảm thấy thoải mái khi ở cạnh anh ta; anh ta gần như là người đàn ông dữ dằn nhất mà cô từng gặp.

Max có vẻ buồn cười. “Họ có mời em đấy chứ. Sarah đã bảo rằng nếu tối nay anh không mời được em thì đừng có đến”, giọng nói của Max có vẻ thân thương không lẫn vào đâu được. Anh rẽ vào đường trải dài đến một ngôi nhà kiểu Tây Ban Nha và Claire cứng người lại.

Anh đặt tay lên lưng cô khi họ cùng đi bộ trên con đường lát gạch dẫn đến cửa chính, và nếu không phải vì áp lực ở đằng sau lưng thì hẳn Claire đã quay đầu bỏ chạy. Max nhấn chuông cửa và một phút sau Rome Matthews đích thân ra mở.

Claire nhìn chăm chăm, gần như không nhận ra được vị lãnh đạo cấp cao chính là người đàn ông đang đứng ở đó trong chiếc quần bò ôm sát bắp đùi và cặp hông mạnh khỏe, với chiếc áo phông polo màu đỏ. Khuôn mặt anh chắc chắn là thư giãn hơn và đôi mắt đen còn ánh lên vẻ tươi vui. Điều đáng kinh ngạc hơn là trong vòng tay khỏe khoắn của anh là hai đứa trẻ, một đứa mới chập chững biết đi còn đứa kia chỉ vài tháng tuổi. Vì lý do gì đó Claire đã không hề liên tưởng anh với mẫu người đàn ông của gia đình, đặc biệt lại còn có con nhỏ thế này. Rồi Claire bị hút về phía hai đứa trẻ và cô phải thốt lên. “Bọn trẻ xinh quá”, Claire thì thầm và lập tức vươn tay ra. Cả hai bé đều có mái tóc và đôi mắt đen của bố cùng với nước da màu ô liu, đôi má hồng đào xinh xắn mà chỉ bọn trẻ con mới có. Hai cặp mắt tròn, đen lạ lẫm nhìn chăm chăm vào cô. Rồi đứa bé trai cười khúc khích, lao mình ra khỏi vòng tay bố nó và vào thẳng tay Claire, hai bàn tay bụ bẫm vươn ra.

“Cảm ơn cô”, Rome nói, càng hi hỏ hơn và Claire đỏ mặt. Cô ôm đứa bé trong lòng, yêu cảm giác cơ thể mập mạp, vụng vẹo của nó mang lại. Cậu nhóc có mùi phấn rôm khiến cô muốn vùi mặt vào cái cổ bụ bẫm đó.

“Ra với chú nào bé cưng”, Max nói khi giơ hai tay đón cô bé và nó cũng vui vẻ cười khúc khích lúc rời tay bố. Cô bé ôm cổ Max và hôn vào má anh. Max đặt cô bé thoải mái trên cánh tay rồi mang vào trong nhà, bàn tay kia vẫn đặt lên lưng Claire.

“Cái phích nhỏ cô đang ôm là Jed”, Rome nói, vươn tay ra cù cậu con trai nhỏ, “còn cô nàng điệu đà đang bám quanh cổ Max là Missy. Con bé ba tuổi, còn Jed thì chưa đầy một tuổi”.

Claire khẽ xoa lưng cậu bé và nó gục đầu xuống vai cô như là đã quen biết từ lâu. Jed nặng khó tin nhưng trọng lượng của cậu bé trên tay khiến cô có cảm giác tuyệt vời. “Bé cưng”, Claire nâng niu thẳng bé và hôn vào mái tóc đen mềm.

Max ngược mắt lên từ trò chơi anh đang chơi cùng Missy và đôi mắt anh sáng long lanh khi nhìn Claire chơi đùa với Jed.

Một tiếng cười khẽ văng đến tai họ và Claire quay lại nhìn một phụ nữ thon thả với mái tóc vàng sáng tiến vào phòng. “Tôi là Sarah Matthews”, người phụ nữ nói một cách ấm áp và Claire nhìn vào gương mặt trong sáng nhất mà cô từng thấy. Sarah Matthews vừa đáng yêu vừa mong manh, và khi chồng Sarah nhìn cô, biểu cảm trong mắt anh khiến Claire muốn quay đi như vừa chứng kiến một điều gì đó riêng tư khủng khiếp.

“Sarah, đây là Claire Westbrook”, Max nói, bàn tay anh ấm nóng trên cánh tay Claire.

“Hai cháu nhà chị nhìn sinh quá”, Claire nói chân thực và Sarha sáng lên vì niềm tự hào.

“Cảm ơn cô. Bọn trẻ không nhẽo lắm. Hai người đến là may cho Rome đấy”, Sarha trả lời, đưa cái nhìn trêu chọc sang chồng mình. “Bọn nó lúc nào cũng vui sướng quá mức khi anh ấy vừa về nhà, đặc biệt là Jed.”

Vào lúc ấy Jed đang nằm ngoan ngoãn trong lòng Claire và Rome cười với con trai. “Nó không thể cưỡng nổi một người phụ nữ xinh đẹp. Nó là cậu tán tỉnh ghê gớm nhất đấy, trừ Missy.”

Missy thì đang hoàn toàn hài lòng trong lòng Max và Claire để ý thấy cách anh đối xử dịu dàng với con bé, cả khả năng vững vàng của anh nữa. Cô đã có lần thấy kỹ năng của anh với trẻ con, chẳng bao lâu sau họ quen nhau. Thời khắc cô phải lòng Max chính là lúc anh đang chơi với bọn trẻ nhà Martine ở bữa tụ họp gia đình. Tình yêu chỉ đơn giản như thế, dễ dàng nhưng cũng không thể hối lại như thế.

“Hãy tận hưởng sự bình yên đi”, lời khuyên của Sarha chen ngang suy nghĩ của Claire, Jed chọn đúng lúc đó để ngẩng đầu lên khỏi vai Claire và nhìn xuống đồng hồ chơi đang nằm rải rác dưới đất. Nó khẽ gừ rồi lao mình ra khỏi cánh tay cô. Claire hoảng hốt kêu lên trong lúc tóm nó lại và Rome cũng làm việc tương tự, lao tới đỡ thẳng bé trong không trung. Anh thở dài đặt nó xuống sàn nhà. Hoàn toàn chú tâm vào đám đồ chơi, Jed chập chững đi ra chỗ chiếc xe tải bằng nhựa màu đỏ mà nó đã chọn.

“Nó không để ý gì đến lực hấp dẫn, và không biết sợ độ cao”, Rome nhăn nhó nói. “Nó cũng khỏe như một con la ấy. Đừng mong có ai ôm được nó một khi nó đã quyết tụt xuống.”

“Nó làm tôi sợ gần chết”, Claire hốt hển.

“Tôi thì sợ từ khi nó biết bò rồi”, Sarha vừa nói vừa cười. “Rồi lúc được tám tháng nó bắt đầu biết đi và mọi chuyện còn tệ hơn nữa. Lúc nào cũng phải chạy theo sau.”

Thật khó mà tin được một người phụ nữ thanh mảnh như Sarha lại sinh được đứa bé bụ bẫm với mọi dấu hiệu thừa hưởng vóc dáng to lớn từ bố nó thế kia. Hai đứa trẻ có rất ít nét của Sarha, ngoại trừ dáng vóc mảnh mai của cô bé.

Gia đình Rome rất thoải mái, tràn đầy tiếng cười của lũ trẻ hạnh phúc đến mức Claire quên mất nỗi sợ cô cảm thấy từ Rome. Ở đây anh là một người chồng và một người cha, không có chút gì gọi là nhà lãnh đạo. Rõ ràng Max là bạn thân và thường tới thăm họ, vì lũ trẻ trèo lên người anh nhiệt tình như trèo lên người bố chúng, và anh không phải chịu đựng gì cả mà có vẻ thực sự thích thế.

Bọn trẻ được cho ăn và đưa ngủ rồi người lớn mới ngồi vào bàn. Claire không thể nghĩ được bữa ăn nào cô thích thú hơn tối nay: Cô thậm chí không hề kém vui khi Rome trêu. “Sáng nay tôi phải đến kiểm tra cô”, anh nói, khuôn miệng cứng rắn nhếch lên hóm hỉnh. “Sarha chết vì tò mò.”

“Em đâu có! Max đã kể hết cho tôi về cô rồi”, Sarha nói với Claire, “Rome muốn thỏa mãn tính tò mò của đàn ông thì đúng hơn”.

Rome uể oải nhún vai, mỉm cười khi nhìn vào vợ anh. Claire tự hỏi Max đã nói gì về cô tại sao lại phải nói chứ. Cô liếc nhìn và đỏ mặt khi thấy anh đang chăm chú nhìn mình.

Trời đã muộn khi Max đưa cô về nhà và Claire cuộn tròn một cách ngại ngủ trên ghế ngồi.

“Tôi thực sự thích họ”, cô lẩm bẩm. “Tôi không thể tin Rome và người làm tôi sợ chết khiếp sáng nay là một!”

“Sarha đã thuần hóa được anh ấy. Cô ấy là người vô cùng nền tính.” “Họ rất hạnh phúc bên nhau phải không?”

Giọng anh Max hơi đành đạch. “Đúng. Họ từng trải qua quãng thời gian khó khăn. Nếu không yêu nhau nhiều đến thế thì họ đã không vượt qua được. Rome đã từng kết hôn và có hai đứa con, nhưng vợ con anh ấy qua đời trong một vụ tai nạn ô tô. Tai nạn ấy đã làm Rome đau khổ vô cùng.”

“Tôi hiểu”, Claire nói, nỗi đau lại siết lấy cô. Claire thậm chí chưa từng được ôm con mình - đứa trẻ đã ra đi quá nhanh đến nỗi cô chỉ kịp mơ đến sự tồn tại của nó. Cô sẽ ra sao nếu bị mất đến hai đứa con trong một thảm kịch như thế? Cô nghĩ về cách Jed nép vào lòng mình và khoe mắt cay cay. “Tôi từng sảy thai. Ngay trước vụ ly dị”, Claire thì thào. “Việc đó suýt nữa giết chết tôi. Tôi đã mong mỗi biết bao!”

Max quay phắt sang bên và nhìn chăm chăm vào cô trong ánh sáng lấp loáng, mờ tỏ của những ngọn đèn đường vụt qua. Một cơn ghen giữ dội dâng lên trong anh vì cô đã từng mang thai, và đó không phải là con anh. Anh muốn cô có con với mình; muốn con anh cũng là con cô. Claire là một người mẹ bẩm sinh, vô vàn âu yếm với bọn trẻ khiến chúng theo cô một cách bản năng.

Khi họ tới nhà Claire, Max đi vào trong cùng cô và lặng lẽ khóa cửa lại sau lưng. Claire nhìn anh, đôi mắt nâu mở lớn khi anh tiến lại và cầm tay cô.

“Max?”, cô thì thầm, giọng run rẩy.

Khuôn mặt anh vừa dịu dàng vừa hoang dại và đôi mắt anh đang rực cháy. Anh đặt hai tay cô lên cổ mình rồi kéo lại gần để dựa sát vào người anh từ đầu đến chân.

“Anh sẽ đưa em lên giường, em yêu”, Max khẽ nói và một luồng khoái cảm nóng bỏng trào lên cơ thể cô trước những lời đó. Cô hít một hơi dài và nhắm mắt lại, thời gian để từ chối đã qua mất rồi. Cô yêu anh và giờ cô nhận ra ý nghĩa chính xác của nó; cô yêu anh nhiều đến nỗi không thể duy trì khoảng cách giữa họ.

Anh bế cô lên giường và lần này rất chậm rãi, dịu dàng, thong thả hôn và vuốt ve cô, khuấy động cô đến cơn sốt tình trong lúc vẫn kiểm soát cơ thể mình chặt chẽ. Rồi anh đi vào trong, Claire kêu lên khi anh lấp đầy cô.

Móng tay cô cắm vào lưng anh, lý trí đầu hàng trước bản năng nguyên thủy. Max cũng không kiềm chế nữa, anh khẽ kêu lên và ôm chặt hông cô trong lúc buông thả dục vọng của chính mình. Ham muốn điên cuồng, bất trị lại bùng nổ giữa họ như lần đầu tiên. Người này không ôm đủ người kia, không đến được đủ gần. Cuộc ân ái của họ mộc mạc và mạnh mẽ như một cơn bão.

Trong bầu không khí tĩnh lặng sau đó Max ôm cô thật chặt, bàn tay anh đặt trên bụng Claire. Chuyện ấy lại xảy ra, và anh không thể hối hận. Đây là người phụ nữ của anh; anh không thể để cô ra đi. Cô dịu dàng và đầy tình yêu thương, nhạy cảm, yếu đuối và dễ bị tổn thương. Anh sẵn sàng dành cả phần đời còn lại để bảo vệ Claire khỏi những tổn thương ấy nếu cô chịu ở lại bên anh.

Claire nhìn anh chống khuỷu tay và cúi xuống người cô với đôi mắt to tròn, vô đáy. Anh thật nam tính, rõ nhất là khi đang trần truồng và để lộ ra nguồn năng lượng của cơ thể. Cô đặt tay lên đám lông màu nâu bao phủ ngực anh, khẽ vuốt ve. Anh đang nghĩ gì nhỉ? Trông anh rất nghiêm nghị, gần như căng thẳng, đôi mắt xanh thăm thẳm lại thành hai điểm sáng và anh đẹp trai tới mức cô phải ghen thờ.

“Đêm nay có thể anh đã làm em có thai”, Max nói, ngón tay anh trượt trên bụng cô. Claire khẽ hít vào mắt mở lớn. Bàn tay anh trượt xuống xa hơn nữa để vuốt ve và khám phá cô ở nơi thân mật tới mức như có luồng tên lửa bắn trong các dây thần kinh của cô, khiến cô cong người và vịn vịn trên tay anh. Anh cúi xuống thấp hơn, miệng anh tìm kiếm miệng cô. “Anh muốn làm em có thai”, Max rên rỉ và ý nghĩ ấy gợi tình tới mức cơ thể anh lại cương cứng. “Claire, em có muốn mang con anh không?”

Nước mắt để lại những vệt dài màu bạc trên má cô. “Có”, Claire thì thầm, vươn tay lên để ôm anh trong khi anh lăn người lên trên cô. Anh đi sâu vào trong cô và họ nhìn vào mắt nhau trong lúc ân ái, cùng đi chuyển và tìm được ma thuật kỳ diệu trong nhau. Cô không đòi hỏi điều gì hơn thế

trong đời nếu có được con của anh. Cô di chuyển bên dưới anh. Cô cảm nhận; cô yêu; cô trải nghiệm và cô khóc.

Anh nằm trên người cô, vẫn còn ở sâu bên trong và hôn đi những giọt nước mắt. Sự thỏa mãn tuyệt vời đang tràn ngập lòng anh. “Claire”, anh nói và ôm mặt cô trong hai bàn tay mình, “anh nghĩ chúng mình phải cưới nhau thôi”.

Chương 11

Claire cảm thấy như tim mình vừa ngừng đập. Mọi ý nghĩ trong đầu cô đều dừng lại chờ đợi giây phút thời gian lại tiếp tục trôi. Cô không thở được, không nói nên lời, không cử động được. Rồi trái tim cô tiếp tục chức năng của nó với một cú nảy khê, giải thoát cô khỏi tình trạng tê liệt tạm thời.

“Cưới ư?” cô khê hỏi.

“Mẹ anh sẽ mừng phát điên nếu em chịu lấy anh”, Max nói, dùng ngón tay anh dò theo đường môi dưới của cô. “Bà gần như bỏ cuộc với anh rồi, em biết không. Hãy lấy và có con với anh. Anh rất muốn điều đó. Khi nhìn thấy em ôm Jed tối nay, anh đã nghĩ em thật hoàn hảo khi bế con trên tay, và anh muốn đó là con của mình.”

Lời cầu hôn của anh không nhắc nhở gì tới tình yêu, nhưng Claire thấy không cần thiết. Cô có thể chấp nhận thực tế là anh không yêu cô. Cô sẵn sàng nhận bất cứ điều gì anh cho, sẽ làm mọi việc để có thể khiến anh hạnh phúc với lựa chọn của mình. Đáng lẽ ra cô phải kiêu hãnh hơn và chỉ chấp nhận tình yêu, nhưng lòng kiêu hãnh không đem lại gì cho cô ngoài một cái giường lạnh lẽo và một cuộc đời trống trải. Hạnh phúc mãi mãi về sau chỉ có trong chuyện cổ tích mà thôi.

“Được rồi”, cô thì thầm.

Hai vai Max thả lỏng thật khê và anh lùi ra khỏi người cô để nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào sát mình. Bàn tay còn lại lơ đãng vuốt ve bờ vai mượt mà của Claire và khuôn mặt đắm chiêu. “Thế có nghĩa là em đã tha thứ cho anh?”

Claire ước gì anh đã không hỏi điều đó; câu hỏi chạm tới một vết thương còn chưa lành, nhắc cô nhớ đến nỗi đau vẫn còn vương vấn. Cô không muốn nghĩ tới quá khứ, không phải là lúc này khi vừa mới chấp nhận bước thêm một bước vào tương lai. Bước đi khiến cô sợ hãi vì tầm quan trọng của nó. Nếu Max chỉ là một người đàn ông bình thường có lẽ cô sẽ không cảm thấy bất an đến thế, nhưng anh nổi trội trên mọi phương diện và lòng cô đầy những hoài nghi về chuyện mình sẽ không bao giờ có thể làm hài lòng anh.

“Có vẻ như em phải tha thứ thôi, đúng không?”

“Anh không bao giờ muốn làm em tổn thương. Anh chỉ muốn kết thúc chuyện làm ăn để có thể tập trung vào em. Ngay từ đầu anh đã muốn có em đến điên lên được”, Max nhìn chằm chằm thừa nhận. “Em đập tan khả năng kiểm chế của anh, nhưng việc đó khá là rõ ràng nhỉ?”

Cô tìm được một điểm tựa trên vai Max và đặt đầu lên đó một cách thoải mái. “Tại sao lại rõ ràng?”

Max khẽ bật cười. “Trời ạ, em không tin là lúc nào anh cũng tấn công phụ nữ trên một chiếc bàn ở tiền sảnh đấy chứ? Em chỉ cần hôn lại là anh đã phát cuồng lên rồi. Anh không thể nghĩ được điều gì ngoài việc lao vào em. Cảm giác ấy giống như bị một cơn bão cuốn đi vậy, ta không thể làm gì khác ngoài trừ phó mặc mình cho nó.”

Chính Claire cũng cảm thấy như vậy, một sự bùng nổ cảm xúc phủ lấp mọi điều khác trên đời trừ khoảnh khắc này, người đàn ông này. Ký ức về lần ân ái đầu tiên của họ sẽ làm cô phải đổ mặt suốt phần đời còn lại, bởi cô không hề biết mình có khả năng bùng cháy đam mê như thế. Kể từ đó cô đã bắt đầu mong đợi ngọn lửa bùng lên mỗi khi anh chạm vào mình.

Claire thở dài, đột nhiên mệt tới mức không mở nổi mắt. Max hôn cô rồi ra khỏi giường và đứng dậy. Claire mở mắt, ngạc nhiên nhìn anh thu thập

quần áo và mặc đồ.

“Nếu em chưa đến mức sắp ngủ gật thì ta sẽ bàn các kế hoạch cưới xin”, Max nói và cúi xuống quần chần quanh người cho cô. “Nhưng em mệt rồi, mai chúng ta lại phải đi làm mà tất cả quần áo của anh lại ở nhà, nên tốt nhất là anh đi bây giờ.”

Họ còn phải giải quyết tới một ngàn lẻ một vấn đề, to nhỏ đều có, nhưng giờ Claire không nghĩ được gì. Cô đang buồn ngủ, cơ thể đã thỏa mãn và mặc dù thất vọng vì anh sẽ không ở lại qua đêm, nhưng cô biết đó là việc thực tế cần làm. Max hôn cô, bàn tay anh vuốt ve cơ thể cô đầy vẻ sở hữu.

“Anh hy vọng em thích những đám cưới hoành tráng” anh lẩm bẩm. Claire chớp chớp mắt. “Tại sao?”

“Vì có đến hàng trăm người họ hàng của anh sẽ chết vì cảm phẫn nếu không được mời đi đám cưới này.”

Claire khúc khích cười, co người lại trên giường. Max hôn cô lần nữa, miễn cưỡng rời đi đến nỗi thiếu chút nữa thì anh đã mặc xác công việc và trèo vào giường với cô. Cô thật ấm áp, hồng hào và thư thái, anh biết đó là nhờ làm tình với anh. Không có gì tuyệt vời hơn cảm giác chắc chắn là mình đã làm cô thỏa mãn và tình cảm của anh bay nhảy từ kiêu hãnh đến sở hữu và kinh ngạc. Sâu bên trong là sự thỏa mãn tuyệt đối của chính anh. Đằng sau vẻ lãnh đạm, điềm nhiên của Claire là một bản chất cuồng nhiệt. Những người khác chỉ thấy chiếc mặt nạ, nhưng cô cháy lên vì anh và ngọn lửa ngọt ngào ấy đã để lại dấu ấn trên trái tim Max, nó đánh dấu anh là của cô.

Claire đã ngủ say, hơi thở của cô nhẹ nhàng và đều đặn. Nhìn lại lần cuối, Max lặng lẽ tắt đèn và rời khỏi phòng ngủ. Họ sẽ sớm chia sẻ cùng một căn phòng, một cái họ và chiếc nhẫn của anh sẽ nằm trên bàn tay cô.

Khi thức dậy vào sáng hôm sau Claire có cảm giác mọi chuyện chỉ là mơ, một giấc mơ tuyệt vời đến khó tin. Có phải Max đã thực sự cầu hôn cô, hay chính trí tưởng tượng của cô đã dựng lên mọi chuyện? Rồi Claire cử động và hoảng thốt nhận ra mình đang khóa thân, nhận thức ấy đưa lại ký ức của đêm hôm trước.

Anh đã làm tình với cô; rồi anh hỏi cưới cô và cô đã đồng ý. Bụng dạ cô nhộn nhạo. Lỡ hai người không hợp thì sao? Lỡ họ cưới nhau rồi Max mới biết cô không hợp với anh thì sao? Lỡ cô không thể làm hài lòng anh như với Jeff thì sao? Lỡ như anh đã bắt đầu hối hận rồi thì sao? Trong lúc say sưa trong niềm đam mê, đôi khi đàn ông nói những điều mà về sau họ ước là mình chưa từng nói.

Điện thoại reo bên cạnh làm Claire giật mình và cô suýt đánh rơi ống nghe khi cầm lên. “Vâng? Xin chào?”

“Chào em yêu”, Max nói, giọng anh ấm áp và gần gũi. “Anh muốn chắc chắn là em không ngủ dậy muộn. Anh quên đặt chuông báo thức cho em lúc ra về tối qua.”

Mặc dù anh không nhìn thấy nhưng khắp người cô đã đỏ bừng lên và phải kéo tấm drap giường lên đến tận cằm. “Cảm ơn anh”, cô nói, không nhận ra sự bất an của mình.

Max ngập ngừng. “Tối nay mình đi chọn nhẫn nhé? Em định gọi cho bố mẹ ngay hôm nay hay chờ cuối tuần về thăm mới nói?”

Claire nhắm mắt lại trước một niềm vui gần như đau đớn - anh đã không đổi ý. “Để em gọi điện. Mẹ sẽ không tha thứ cho em nếu em giữ bí mật này đến tận cuối tuần.”

Max cười. “Mẹ anh cũng thế. lát nữa anh sẽ gọi cho bà, và suốt ngày hôm nay bà sẽ ôm chặt lấy điện thoại để gọi cho hết thầy mọi người trong họ hàng. Em nghĩ mình có thể đẩy nhanh tiến độ đến chừng nào? Tội

nghiệp Theo. Anh ta chỉ vừa mới có em mà giờ lại phải tìm một trợ lý khác rồi.”

“Một trợ lý khác?”, Claire ngạc nhiên hỏi lại.

“Tất nhiên rồi. Em không thể tiếp tục làm trợ lý của anh ta sau khi chúng mình đã cưới. Tối nay chúng ta sẽ định ngày cưới và em sẽ biết khi nào phải nộp đơn thôi việc. Gặp em ở công ty nhé, em yêu. Cần thận.”

“Vâng, tất nhiên rồi”, cô nói và vẫn cầm ống nghe sau khi Max đã cúp máy, chỉ còn văng lại tiếng bíp dài trên đường dây. Cô chậm rãi gác máy và khẽ cau mày. Anh định bảo cô thôi việc sau khi họ đã kết hôn à?

Claire ngẫm nghĩ về chuyện đó trong lúc tắm. Một mặt cô có thể thấy rằng cả hai không thể cùng làm việc cho Spencer-Nyle, và vì lương của anh cao hơn rất nhiều nên hiển nhiên cô sẽ là người phải thôi việc. Mặt khác, cô đã phải vật lộn nhiều năm mới gây dựng được cuộc sống độc lập, và đối với bản thân cô việc tiếp tục tự nuôi thân, hay ít nhất là cảm giác mình đang đóng góp vào cuộc sống gia đình là rất quan trọng. Max không chỉ trông đợi cô bỏ việc ở Spencer- Nyle; Claire có cảm giác rằng anh muốn cô bỏ việc hẳn và ý nghĩ ấy làm sống lưng nổi gai ốc.

Họ sẽ có một cuộc sống cùng nhau như thế nào? Cô thậm chí không biết có tin được tính chung thủy của anh hay không. Phụ nữ tan chảy xung quanh anh làm sao một người đàn ông có thể miễn nhiệm khi xung quanh anh ta là vô vàn cơ hội dễ dãi? Nếu thế thì cô lại càng ngu ngốc hơn khi ngừng việc tự chu cấp cho bản thân. Cô chỉ hy vọng anh sẽ nhận biết được vấn đề này.

Sáng hôm đó cô không có thời gian gọi về cho mẹ nhưng vào giờ ăn trưa thì cô có thời gian rảnh. Claire ngồi căn môi trong lúc lắng nghe tiếng chuông ở đầu dây bên kia. Cuối cùng cô cúp máy, vừa mừng vừa thất vọng vì bà Alma không có nhà. Cô cũng không biết cảm giác của mình là gì

trong việc lấy Max. Một phần trong Claire quá vui sướng vì cô rất yêu anh. Phần khác lại vô cùng sợ hãi. Nếu cô không thể làm anh hạnh phúc thì sao? Anh quá thông minh, thạo đời và cực kỳ tự tin. Anh khiến Jeff trông như là một đối thủ nhẹ cân vậy mà chính Jeff lại bỏ cô để chạy theo một người đĩnh đạc và hào nhoáng hơn.

Max đang chờ trong phòng lúc cô đi ăn trưa về và một nụ cười ấm áp, tình tứ nở trên khuôn miệng đẹp như tạc khi anh nhìn thấy cô.

“Em đây rồi, em yêu. Anh hy vọng sẽ đưa em đi ăn trưa, nhưng không kịp.

Mẹ em có vui không?”

Claire liếc nhìn cửa văn phòng Theo và mừng vì ông vẫn chưa trở lại. “Em vừa thử gọi cho mẹ nhưng bà không có nhà. Tối nay em sẽ gọi lại.”

Max đặt hai tay lên eo và kéo cô lại gần để hôn. “Mẹ anh thì chỉ thiếu mỗi nước nhảy nhót trên bàn”, anh nói với vẻ hóm hỉnh, “Đến giờ này chắc nửa nước Anh đã biết rồi”.

Max đang có tâm trạng tốt, đôi mắt anh sáng lấp lánh như ánh dương trên biển và cô lại cảm thấy cú nẩy khế trong lồng ngực. Claire e ngại nhìn cánh cửa và cô lách ra khỏi người anh. “Anh có nên ở trong này không?”, cô lo lắng hỏi. “Lỡ ai đó nhìn thấy anh hôn em thì sao?”

Max cười phá lên. “Chuyện chúng mình cưới nhau mà cũng phải giữ bí mật à? Sáng nay anh đã kể với Rome rồi, và anh ấy đã gọi cho Sarah. Rồi anh lại kể với Anson, ông ấy hỏi chẳng lẽ anh không thể cầu hôn em ở Houston được à, thay vì sắp xếp lại toàn bộ văn phòng để có một chỗ trống cho em. Nên em thấy đấy chuyện này ai cũng biết cả rồi. Tin tức lan đi trong văn phòng này với tốc độ âm thanh.”

Claire đỏ dừ mặt và nhìn vào anh với vẻ hổ thẹn. “Anh đã tạo ra công việc này cho em à?”, toàn bộ văn phòng đều biết rằng anh mang cô về Dallas cho riêng mình sao?

“Không, em yêu, việc đó là chính xác đấy. Anh chỉ dọn dẹp chỗ bằng cách thăng chức và thuyên chuyển vài người thôi, mà ngẫu nhiên là ai nấy đều rất vui với vị trí mới của họ”, Max khẽ chạm vào bên má hồng của Claire. “Em không có lý do gì phải thấy xấu hổ cả.”

Anh lại hôn cô rồi miễn cưỡng thả cô ra. “Em đã nghĩ ra kiểu nhẫn mình thích chưa?”

Cô không nghề nghĩ đến và khuôn mặt cô thể hiện rõ sự ngạc nhiên. “Không hẳn. Mặc dù vậy em nghĩ là em thích kiểu nhẫn cưới trơn truyền thống.”

Chiếc nhẫn Jeff mua có đính những viên kim cương vàng nhưng cô chưa bao giờ thực sự quan tâm đến chúng. Những viên đá ấy quá lớn, gần như là khoa trương, cứ như chỉ có chúng mới xứng với nhà Halsey vậy. Cô đã trả lại chúng cho Jeff sau khi họ ly dị và chưa bao giờ nhớ đến chúng.

Max quan sát cô, tự hỏi ký ức nào đã gây nên nét buồn làm tối sầm đôi mắt nâu của cô. “Bất cứ cái gì em thích đều được”, anh hứa, mong rằng mình không bao giờ còn phải nhìn thấy nỗi buồn trên mặt cô nữa. Trong một thoáng ngắn ngủi cô đã dạt đi nơi nào đó với những ý nghĩ của riêng mình, bỏ lại anh ở đây và Max ghét cay ghét đắng từng phút cô không ở bên.

Max có mặt ở nhà Claire tối hôm đó khi cuối cùng cô cũng gọi được bà Alma và anh nằm dài trên ghế đối diện cô, mỉm cười trong lúc lắng nghe cuộc chuyện trò. Bà Alma cười, rồi bà bật khóc. Rồi bà đòi nói chuyện với Max, anh đã thành thật đảm bảo với bà rằng mình sẽ chăm sóc Claire. Khi

Max đưa điện thoại trở lại cho Claire, cô nhìn anh đầy biết ơn vì đã tỏ ra cảm thông như thế với bà Alma.

“Các con chọn ngày chưa?”, bà Alma háo hức hỏi.

“Chưa ạ, bọn con chưa có thời gian bàn chuyện đó. Tổ chức một đám cưới ở nhà thờ thì mất bao lâu hả mẹ?”, Claire lắng nghe rồi quay sang Max. “Anh nghĩ bao nhiêu thành viên trong gia đình anh sẽ tới dự đám cưới?”

Anh nhún vai. “Dự đoán tương đối thì khoảng... Bảy trăm người, cộng trừ khoảng một trăm.”

“Bảy trăm người?”, Claire há hốc miệng còn ở đầu dây bên kia bà Alma kêu ré lên.

“Anh đã bảo họ hàng anh đông lắm mà. Con số đó cũng đã bao gồm bạn bè rồi. Mẹ anh sẽ cho chúng ta danh sách chính thức trong khoảng một tuần”, anh với tay lấy điện thoại, Claire lại đưa nó cho anh.

“Bác đừng hoảng”, anh đang an ủi bà Alma. “Có lẽ mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu chúng cháu cưới nhau ở Anh. Chúng ta sẽ phải di chuyển bao nhiêu người ạ?”

Claire cố nghĩ xem bao nhiêu người sẽ được mời đến đám cưới. Gia đình cô ít người nhưng còn có bạn bè của cả nhà nữa. Nhưng nếu họ cưới ở Anh thì bao nhiêu người có thể tham dự được? Và nếu họ cưới ở Texas thì bao nhiêu thành viên của gia đình anh sẽ không thể thực hiện chuyến bay vượt đại dương? Đột nhiên đám cưới này lại phát sinh quá nhiều giả định.

“Chỗ ở không thành vấn đề”, Max đang nhẹ nhàng giải thích nên Claire đoán là bà Alma đang cuống lên vì ý nghĩ di chuyển cả tông ti họ hàng sang Anh. “Trong họ nhà cháu có khá nhiều phòng trống. Nhà thờ ạ? Vâng, nhà thờ đủ lớn để chứa một đám cưới to thế này. Đó là một tòa nhà bằng đá

không lồ xây từ xưa”, anh lắng nghe một lát rồi cười. “Không, cháu không quan tâm chúng cháu cưới nhau ở đâu. Anh hay Texas đều không thành vấn đề, chừng nào cháu có Claire và việc cưới xin không cần mất quá nhiều thời gian. Bao lâu à? Hạn của cháu là sáu tuần.”

Cho dù đang ngồi đối diện anh Claire cũng nghe thấy tiếng kêu thất thanh của bà Alma. Max thì chỉ điềm tĩnh nói. “Sáu tuần. Cháu sẽ không chờ lâu hơn thế. Cuối tuần này Claire và cháu sẽ về rồi chúng ta sẽ lên kế hoạch.”

Claire nhìn anh hoảng hốt khi Max cúp máy với vẻ thỏa mãn rành rành. “Sáu tuần?”, cô lặp lại. “Không thể tổ chức một đám cưới cho hơn bảy trăm thực khách trong vòng sáu tuần được! Việc ấy đòi hỏi nhiều tháng chuẩn bị!”

“Sáu tuần, nếu không anh sẽ mang em đến trước mặt một thẩm phán và làm cho xong chuyện. Thế là anh rộng rãi lắm rồi đấy. Ý của anh là muốn cưới em luôn cuối tuần này, và ý tưởng đó hấp dẫn khủng khiếp. Chỉ có điều là rất nhiều người sẽ không bao giờ tha thứ cho chúng ta.”

Anh dành cho cô nụ cười sáng chói, đứng lên và giơ tay ra cho cô. Claire nắm lấy tay Max và anh kéo cô đứng dậy, ôm cô vào lòng, hôn cô thật lâu và thật nồng nàn.

“Đừng lo, hai bà mẹ của chúng ta sẽ làm cho đám cưới này trở nên hoàn hảo.

Không có trục trặc nào “dám” xảy ra đâu.”

Claire thất kinh khi Max đã không đưa cô đến một tiệm kim hoàn nhỏ như tưởng tượng. Thay vào đó cô thấy mình đang ngồi trong một salon lộng lẫy trong khi viên quản lý mang hàng khay những đồ trang sức lấp lánh ra. Max đang nghĩ cái gì thế? Chắc chắn anh không nghĩ mình phải cạnh tranh với Jeff Halsey về mặt vật chất đấy chứ? Claire biết chắc chắn

anh không nghèo; mức lương của anh vượt xa con số thoải mái, nhưng nó cũng không làm anh trở thành triệu phú. Anh không cần phải cạnh tranh với Jeff trong bất kỳ việc gì, bởi anh vượt trội hơn Jeff về mọi mặt.

Nhưng những chiếc nhẫn vẫn ở đó chờ cô quyết định. “Thứ tôi muốn là một chiếc nhẫn cưới trơn kiểu hoàn toàn truyền thống”, cô nói, hơi cau mày.

“Chắc chắn rồi”, viên quản lý lịch sự nói và bắt đầu mang những chiếc khay chứa kim cương, ngọc lục bảo và ngọc bích đi.

“Không, cứ để cái đó lại”, Max yêu cầu. “Chúng tôi sẽ xem lại chúng lần nữa trong lúc ông mang khay nhẫn cưới đến.”

Claire chờ đến khi viên quản lý ra khỏi tầm nghe mới quay sang Max, “Em thích một chiếc nhẫn cưới hơn thật mà”.

Trông anh có vẻ buồn cười. “Em yêu ơi, chúng ta sẽ mua một cặp nhẫn cưới và đừng tỏ vẻ ngạc nhiên như thế. Tất nhiên là anh định đeo nhẫn rồi. Anh đã chờ lâu thế mới kết hôn cơ mà. Anh không định để dài trong chuyện đó. Nhưng đây là nhẫn đính hôn cho em.”

“Nhưng em không cần nhẫn đính hôn.”

“Thực ra mà nói thì chẳng ai cần bất kỳ loại trang sức nào cả. Một chiếc nhẫn đính hôn chỉ là thứ cổ hủ và truyền thống như nhẫn cưới mà thôi, nó là biểu tượng cảnh báo những gã người tiền sử và hung hăng khác là em đã có chủ.”

Dù e ngại Claire vẫn không thể không cười với đôi mắt lấp lánh của anh. “Ồ, anh đang làm việc đó đấy à? Cảnh báo những gã người tiền sử khác?”

“Ai mà biết được dưới chiếc áo lụa là bao nhiêu bản năng của người rùng rợn nào?”

Claire biết. Cô nhìn vào anh và ghen thờ khi nhớ lại bản năng giới tính nguyên thủy bên dưới chiếc mặt nạ điềm tĩnh kia. Hầu hết mọi người sẽ không bao giờ nhận ra anh nóng tính đến mức nào, bởi anh đã ngụy trang cho nó rất giỏi bằng những cử chỉ uể oải, vui tính của mình. Anh có lòng khoan dung chừng nào đạt được ý mình bằng sự quyến rũ và lý lẽ, nhưng cô cảm nhận được sự nguy hiểm của anh.

“Anh chỉ nói đùa thôi!”, Max khẽ nói, chạm vào má Claire để cô thôi không nhìn anh như thế nữa. “Em xem lại mấy cái nhẫn lần nữa nhé, trước khi người đàn ông tội nghiệp kia quay lại với một cái khay khác.”

Claire nhìn vào chúng rồi lắc đầu. “Chúng đắt tiền quá”.

Max bật cười - thực sự cười nghiêng ngả. “Em yêu ơi, anh không nghèo đến thế đâu. Còn lâu mới nghèo, Anh hứa là mình sẽ không phải nợ nần gì vì mấy cái nhẫn này. Nếu em không chọn thì để anh nhé.”

Max cúi xuống khay nhẫn và nhìn từng chiếc một cách cẩn thận.

“Em thực sự không cần kim cương”, Claire cố thuyết phục khi thấy anh rất quyết tâm tất nhiên là không rồi, Max đồng ý. “Chúng đâu có hợp với em, thậm chí còn không hợp với bộ váy nhung đen kêu gọi của em. Ngọc trai mới là thứ dành cho em. “Thử chiếc này xem”, anh rút một chiếc nhẫn ra khỏi giá bằng nhung của nó rồi lồng vào ngón tay cô.

Claire nhìn xuống và cảm thấy bất lực. Tại sao nó không thể là một chiếc nhẫn xấu xí thô kệch để cô ghét ngay từ cái nhìn đầu tiên? Thay vào đó nó có một viên ngọc trai màu kem, bao quanh những viên đá hình chữ nhật lấp lánh, trông nó cực kỳ hợp với bàn tay thon thả của cô.

“Anh nghĩ là nó”, Max hài lòng nói khi người quản lý trở lại với khay nhẫn cưới.

Claire im lặng khi họ ra về, vẫn còn đang cố làm quen với những thay đổi mà đám cưới này sẽ mang đến cho cuộc sống của cô, thực tế thay đổi đã đến kể cả khi họ còn chưa cưới nhau. Max vòng tay quanh người và ôm cô thật chặt, như đang cố bảo vệ cô khỏi những mối lo làm tối sầm đôi mắt.

“Có chuyện gì thế em?”, anh hỏi, đi theo cô vào trong ngôi nhà bé tí mà cô rất yêu thích, nhưng hóa ra nơi đây chỉ là một trạm dừng chân ngắn trên đường đời của cô.

“Có quá nhiều vấn đề và em không chắc phải xử lý như thế nào.” “Vấn đề gì?”

“Đám cưới là một chuyện. Có vẻ như quá khó khăn, với từng ấy việc phải làm, lại thêm xa xôi cách trở và vấn đề đi lại, ăn ở rồi còn phải sắp xếp mọi việc ăn khớp với nhau. Bánh cưới, váy vóc, lễ phục, hoa, tiếp tân. Không chỉ thế, em đã từng ly dị nên không thể tổ chức một đám cưới màu trắng, cho dù chúng ta có được chấp nhận làm trong nhà thờ đi nữa.”

Max giơ tay lên và ngăn tràng độc thoại lo lắng của cô. “Em vừa mới nói gì?”, anh lịch sự hỏi lại.

Cô thở dài và day trán. “Anh biết rất rõ em muốn nói gì.”

“VẬY hãy để anh đảm bảo với em ít nhất hai việc. Thứ nhất chúng ta sẽ kết hôn trong nhà thờ riêng của gia đình anh, nên không ai nghĩ gì về chuyện trước đây em từng lấy chồng. Thứ hai, chắc chắn em sẽ mặc màu trắng”.

“Việc đó hoàn toàn không thích hợp.”

“Hãy nói chuyện với mẹ em nhé! Anh nghĩ mẹ sẽ đồng ý với anh.”

“Tất nhiên là anh nghĩ thế rồi! Đã có người phụ nữ nào không đồng ý với anh chưa?”, cô nói với một tiếng rên.

“Em đấy thôi, em yêu”, anh trêu. “Còn điều gì làm em lo lắng không?”

Rõ ràng cô sẽ chẳng đi tới đâu khi tranh cãi với anh. Claire ngồi xuống và đan tay vào nhau, nhìn anh với đôi mắt nâu u ám.

“Em đang nghĩ về việc làm của mình. Em nhận ra điều hợp lý nhất là em rời công ty sau khi chúng ta cưới nhau, em chắc chắn chưa ở đây đủ lâu để thấy luyện tiếc công việc, nhưng em vẫn muốn tiếp tục đi làm ở chỗ khác.”

Anh im lặng nhìn cô một lát như đang cố đọc các suy nghĩ của cô.

“Nếu việc đó làm em thấy vui”, cuối cùng anh nói dịu dàng. “Anh muốn em được hạnh phúc với cuộc hôn nhân của hai ta, không phải là nhất em trong một chiếc lồng sơn son thiếp vàng.”

Claire không nói nên lời; Max chưa bao giờ biết nghi ngờ bản thân, làm sao cô có thể nói với anh rằng mình không lo lắng về chuyện có được hạnh phúc hay không, mà là liệu anh có hạnh phúc với cô hay không? Anh ngồi xuống cạnh cô, ngả cô vào vai mình, ôm lấy đầu cô.

“Đừng lo lắng gì hết, em yêu. Cứ để hai bà mẹ lo liệu đám cưới, chúng mình chỉ việc thưởng thức các bà bận túi bụi thôi. Anh nghĩ là chúng mình cũng sẽ có vài vấn đề sau khi cưới, nhưng không cần phải dự đoán trước làm gì, đúng không? Biết đâu chúng không bao giờ xuất hiện.”

Bất kể khi nào anh ôm cô vào lòng, Claire đều cảm thấy an tâm. Bàn tay cô xoa ngang ngực anh, lơ đãng vuốt ve những cơ bắp rắn chắc cô tìm được ở đó. Bên dưới tai mình Claire nghe được tiếng tim anh khẽ đập nhanh lên.

“Anh tin là mình sẽ tìm được đề tài khác đáng bàn hơn”, Max lẩm bẩm khi siết vòng tay quanh cô. “Có bao nhiêu phần trăm khả năng em đã mang thai sau tối qua?”

Claire nín thở rồi tập trung và nhâm tính trong đầu. “Ít có khả năng vào lúc này.”

Miệng anh dụi vào tai cô, tìm được cái hõm nhỏ mềm mại ở đó và phủ những nụ hôn lên nó. Claire lại nín thở lần nữa, mắt cô nhắm nghiền khi niềm khoái lạc bắt đầu hâm nóng máu. Ngực cô căng lên, mong được anh chạm vào và cảm giác về thời điểm chính xác của anh biết khi nào nên đặt tay lên đó.

“Vậy thì cho đến khi chúng ta cưới anh sẽ cẩn thận hơn, nhưng chắc chắn anh không chịu rời xa em trong những sáu tuần”, miệng anh đã di chuyển lên khoe môi cô, hơi thở của anh hòa lẫn vào hơi thở của cô Claire mơ màng quay đầu để hoàn tất điểm tiếp xúc hai cánh tay cô trượt quanh cổ anh.

Rất lâu sau đó Max khẽ chửi thề khi ra khỏi giường. “Anh không thích chuyện bỏ em mà đi giữa đêm hôm thế này một tí nào”, anh nói với vẻ rất không hài lòng. “Sao em không chuyển về ở với anh luôn nhỉ?”

Claire kéo drap giường lên che thân, hơi lo lắng trước ý nghĩ về ở với anh. Tất nhiên sau đám cưới họ sẽ sống cùng nhau, nhưng cô còn có sáu tuần để làm quen với việc ấy. Cô đã sống một mình khá lâu và thích cảm giác ấy. Mất mát sự riêng tư không phải việc dễ dàng.

“Em phải đặt đồ đạc của mình ở đâu bây giờ?”

“Đừng nói chuyện logic”, Max chán nản nói trong lúc cài khuy áo. “Trời ạ, chúng ta đúng là phải bàn kỹ hơn! Em muốn sống ở căn hộ của anh hay chúng ta phải đi tìm nhà đây?”

“Em đã bao giờ thấy căn hộ của anh đâu”, Claire chỉ ra.

Max nhún vai. “Anh cho là chúng mình nên đi tìm nhà thôi vì đằng nào chẳng cần.”

Cho những đứa con trong kế hoạch của anh, Claire nghĩ. Cô nằm trên giường nhìn anh mặc quần áo cơ thể vẫn trần trụi và rộn rã vì lần ân ái và cô nghĩ đến việc mang đứa con của anh trong bụng, cho chúng bú và nhìn chúng trưởng thành.

“Anh muốn có bao nhiêu con?”, cô thì thầm hỏi.

Max nhìn xuống thân hình mềm mại, nhỏ nhắn gồ lên trong chăn và đôi mắt sẫm màu của cô. Hai bàn tay anh dừng lại trên một chiếc khuy.

“Anh nghĩ là hai. Có thể là ba. Em muốn bao nhiêu đứa?”

“Việc đó không quan trọng. Một đứa hay cả sáu đứa em cũng vẫn vui”.

Không, con số chẳng quan trọng một tí nào.

Max bắt đầu chậm rãi mở khuy và lại cởi áo ra. Vứt nó sang một bên, anh kéo khóa quần và bước ra khỏi nó. “Em làm anh phản ứng như là một chàng trai trẻ ấy”, Max nói, mắt anh nheo lại và sáng bừng. Hạ người nằm xuống giường với cô lần nữa, anh quên mất sự khó chịu khi phải sống xa cô và Claire quên mất chuyện lo lắng. Khi anh làm tình với cô, không còn điều gì khác hiện hữu cả.

Thay vì lái xe đường dài về Houston, chiều thứ Sáu họ bay về và Max thuê một chiếc ô tô ở sân bay. Trời đã tối nhưng không khí nóng ẩm vẫn bao bọc họ như một chiếc chăn ướt và Claire thở dài mệt mỏi. Tuần vừa qua rất bận rộn mặc dù họ thực sự chưa làm được gì cả. Nhưng thay vì chờ đến cuối tuần bà Alma đã gọi điện mỗi ngày để bàn bạc về các chi tiết luôn.

Claire nhắm mắt lại để nghỉ ngơi trên chuyến xe về nhà bố mẹ cô. Với sự hào hứng của bà Alma, Claire dừng hòng đi ngủ trước nửa đêm - có vô vàn điều để bàn bạc về những đề tài mà họ đã bàn đi bàn lại vô vàn lần.

“Chúng ta đến nơi rồi em”, Max nói khi chạm vào tay cô để đánh thức.

Claire ngồi thẳng dậy, ngạc nhiên vì mình đã ngủ gật nhanh đến thế. Cô đã định ra khỏi ô tô nhưng lại ngồi xuống. “Mình chưa về nhà mẹ.”

“Đúng rồi”, anh đồng ý và cầm tay cô, hối thúc ra khỏi xe. “Anh vẫn thuê căn hộ này à?”

“Hợp lý mà. Anh biết mình sẽ phải về đây vài lần mỗi năm, rồi chúng ta lại còn thăm bố mẹ em nữa. Cho đến ngày chủ nhà trở về, anh không thấy có lý do gì phải trả lại nó cả.”

Claire miễn cưỡng một cách kỳ lạ khi họ đi lên trong thang máy. Cô đã không trở lại căn hộ của anh kể từ cái đêm họ ân ái lần đầu tiên. Mặt đỏ bừng khi anh mở cửa để cô bước vào tiền sảnh sang trọng lát gạch đen, với chiếc gương mạ vàng treo phía trên cái bàn Hoàng hậu Anne xinh đẹp. Cô nhớ rõ đồ lót của mình đã vương vãi trên sàn nhà màu đen này như thế nào.

Max thả túi hành lý của họ xuống chân và khóa cửa. Đôi mắt anh nóng bỏng. “Mai mình sẽ sang nhà bố mẹ sau.”

Đến giờ thì Claire đã quá quen thuộc với ánh mắt ấy. Cô lùi lại, tim đập thình thịch và đột ngột dừng chân khi chạm phải mép bàn.

“Tuyệt”, Max ngâm nga, hai bàn tay khỏe mạnh của anh đặt lên eo và nhấc cô lên đó.

Cô vùi khuôn mặt đỏ bừng của mình vào vai anh. “Ở đây à?”

“Đó là ký ức anh thích nhất, em yêu. Em quá xinh đẹp... quá hoang dã... quá sẵn sàng cho anh. Anh chưa bao giờ muốn một người đàn bà nào như muốn em.”

“Em ghét bản thân mình vì đã phóng túng như thế”, Claire khẽ thú nhận. “Phóng túng là thế nào? Em quá xinh đẹp đến mức làm anh ghen thờ.”

Xinh đẹp không phải là từ Claire thường nghe nói khi ai đó nhắc tới mình, nhưng đêm đó, trong vòng tay Max, cô cảm thấy mình xinh đẹp. Cô sẽ luôn đỏ mặt khi nhớ về tiền sảnh đêm đó, nhưng sau này là với niềm vui và khoái lạc chứ không còn sự hổ thẹn nữa.

“Mẹ không thấy váy màu trắng thì có vấn đề gì với con”, bà Alma nói, ghi thêm một dòng trong cuốn sổ dày cộp mà bà đã ghi hết đến phân nửa. “Giờ có phải là những năm 50 nữa đâu. Tất nhiên không phải là trắng tinh khôi, con không hợp với màu đó, nhưng lúc nào con cũng trông rất xinh đẹp trong màu trắng kem ánh vàng.”

Bà Alma và chị Martine hoàn toàn sốt sắng và nhiệt tình lên các kế hoạch. Dù đây là đám cưới của mình nhưng Claire là người duy nhất giữ được bình tĩnh. Kể từ lúc về đến nhà vào sáng hôm đó cô đã phải nghe những câu chuyện bất tận, mặc cho hai người bàn hết chi tiết này đến chi tiết kia trước khi họ nhớ ra phải hỏi ý kiến của cô hoặc của Max. Đôi khi Claire nhìn vào Max nhưng niềm vui trong mắt anh đã giúp cô giữ được óc sáng suốt.

“Đám cưới phải tổ chức ở Anh thôi”, bà Alma tuyên bố trong lúc cong môi suy nghĩ. “Mẹ đã kiểm tra và không thể nào đặt được một nhà thờ ở đây đủ rộng để chứa từng ấy người với khoảng thời gian báo trước ngắn ngủi như thế này. Max, con có chắc là không có vấn đề gì với nhà thờ chỗ con chứ?”

“Con khá chắc.”

“Vậy thì đến Anh thôi, con cho mẹ mình biết trước nhé. Tốt hơn hết là cho số của bà ấy để mẹ tự gọi. Thời gian biểu gấp gáp quá. Claire, con sẽ phải may váy cưới ở đây; đến Anh rồi chúng ta sẽ không còn thời gian nữa. Và chúng ta phải tìm được một chiếc hộp đựng thật lớn để chuyên chở chiếc váy sang bên đó nhưng mẹ cho là bên nhà may sẽ lo liệu được.”

“Con có thể mua một chiếc may sẵn ở Anh”, Claire gợi ý.

“Và mạo hiểm với trường hợp không tìm thấy thứ mình muốn à? Không, thế thì tồi tệ lắm. Để xem nào, chúng ta sẽ cần có mặt ở đó ít nhất là từ ba ngày trước. Cứ để một tuần cho chắc. Như thế có gì bất tiện cho gia đình con không, Max?”

“Không hề. Nhà con có quá nhiều thành viên tới mức thêm vài chục người nữa cũng chẳng ai để ý đâu. Nếu mẹ không phiền con sẽ lo chuyện đặt vé cho cả đoàn. Mẹ có danh sách tất cả mọi người chưa?”

Bà Alma lục tìm danh sách khách mời của mình và viết một bản khác cho Max. Anh liếc nhìn nó rồi gấp tờ giấy lại và đặt vào trong túi, không hề buồn phiền trước viễn cảnh phải tổ chức việc đi lại cho quá nhiều người như thế đến một đất nước khác. Vốn hiểu rõ kiểu của các vị giám đốc, Claire nghĩ trợ lý của anh chắc sẽ phải gánh vác trọng trách này.

“Con cũng cần thêm vài người nữa vào danh sách này, nhưng họ sẽ bay từ Dallas. Con sẽ sắp xếp để tất cả gặp nhau ở New York.”

Chắc hẳn Rome và Sarah sẽ tham dự, Claire nhận ra. Cô đã nhìn thấy chiều dài danh sách và ngạc nhiên khi có nhiều người sẵn sàng đi xa đến vậy để tham dự một đám cưới. Kể cả Michael và Cella cũng đi trong khi cô tưởng họ sẽ không bao giờ muốn đi xa nữa sau lần chuyển nhà từ Michigan tới Arizona trong một chiếc xe tải.

Claire chỉ còn kịp vẫy tay với Max thì đã bị lôi đến cửa hàng vải để chọn trong hàng chùng catalog và hàng chùng vải. Từ đó họ đi tới chỗ thợ may và Claire được người ta đo đạc tỉ mỉ trong thời gian dài như là nhiều giờ liền. Rồi bà Alma khăng khăng đòi chọn một đôi giày hợp với chiếc váy, bởi bây giờ đã là gần tháng Sáu và họ sẽ phải chiến đấu quyết liệt để giành lấy mọi thứ có liên quan đến đám cưới.

Đến khi họ trở về nhà thì Claire đã mệt lử. Bà Alma và chị Martine thì vẫn còn sung sức, adrenalin1 cao ngất và cô tự hỏi thứ gì đã giúp họ trụ vững. Max đang đợi ở đó và anh quàng một cánh tay mạnh mẽ qua vai để ôm cô vào lòng.

“Chúng mình về chứ?”, anh hỏi khẽ.

Claire nhắm mắt lại. “Làm ơn. Em mệt đến mức không nghĩ gì được.”

Bà Alma định mở miệng phản đối rằng Claire nên ở lại qua đêm với họ thì liếc nhìn Max và lập tức nuốt lại câu nói. Giờ đây Claire đã là của anh; anh thể hiện điều đó một cách rõ ràng cho dù vẫn còn năm tuần nữa mới đến đám cưới. Với tất cả vẻ đẹp bóng bẩy kia, ở Max vẫn còn có một nguồn sức mạnh không cho phép bất kỳ điều gì chen giữa anh và người phụ nữ mình đã chọn.

“Việc này mệt mỏi thật đấy”, Claire thở dài khi anh lái xe về căn hộ. Cô tụt giày ra và ngó ngoáy ngón chân, tự hỏi liệu chúng có trở lại bình thường được không. “Em nghĩ đào hố cũng không mệt như là đi mua sắm. Em có thể làm việc suốt ngày rồi lại dọn dẹp nhà cửa vào buổi tối nhưng cũng không mệt như bây giờ. Điều kinh khủng nhất là cuối tuần nào em cũng phải về đây để thử váy!”

“Nhưng anh sẽ đi cùng em”, Max nói, “Và nếu em thấy không chịu nổi thì chúng ta cứ để mặc mọi chuyện mà về Dallas”.

“Vậy thì chẳng làm xong được gì cả.”

“Anh thà để việc giang dờ còn hơn khiến vợ mình ngã quỵ vì kiệt sức.”

Vợ anh. Càng ngày Claire càng tin rằng chuyện này là có thật, rằng nó sẽ xảy ra. Cô nhìn vào chiếc nhẫn ngọc trai cần kim cương trên bàn tay trái mình rồi nhìn Max. Claire yêu anh tới mức tình yêu ấy dâng tràn trong lòng cô như thủy triều, không ngừng nghỉ và bất tận.

Khi họ đã trèo lên giường, Claire vòng cánh tay quanh cổ Max và ấn người vào anh, thở dài khi những cơ bắp mệt mỏi của cô được thả lỏng. Max ôm cô, yêu cảm giác cơ thể cô nằm sát vào cơ thể anh, ngay nơi cô thuộc về. Như mọi khi, mỗi lần ở gần cô, nghĩ về cô thì anh lại muốn ân ái, nhưng cô đã quá mệt. Anh hôn trán cô, ôm cho đến khi cô đã ngủ say.

“Chỉ năm tuần nữa thôi, em yêu”, anh thì thầm với bóng tối. Cô sẽ là vợ anh và không còn phải chịu cảm giác sợ hãi vô lý rằng cô sẽ trượt qua đầu ngón tay anh như màn sương tan đi trước mặt trời nữa.

Ghi chú

1

Adrenalin: Một chất do não tiết ra, tạo ra cảm giác tràn trề sinh lực và hưng phấn.

Chương 12

Claire nặn ra một nụ cười cứng nhắc với nữ tiếp viên hàng không khi cô ta đến rót thêm trà cho cô. Họ sẽ hạ cánh xuống Heathrow trong vòng một tiếng nữa. Cô mừng vì chuyến bay dài và chán ngán đã đến hồi kết, nhưng lòng không khỏi hồi hộp bất kể khi nào nghĩ đến việc gặp gỡ gia đình Max. Cô đã nói chuyện trên điện thoại với mẹ anh và cảm nhận được sự ấm áp từ những lời chúc mừng của bà, nhưng cô vẫn tự hỏi làm sao mình vượt qua được thử thách gặp mặt họ thực sự. Cô đã học thuộc lòng tên của anh trai và em gái anh, cũng như tên tuổi vợ hay chồng họ và đàn con, nhưng đó mới chỉ là những cái tên đầu tiên. Trong danh sách còn có các cô dì, chú, bác, thông gia quyến thuộc, ông bà nội ngoại, ông bà trẻ cũng như con cái và vợ hoặc chồng họ. Một gia đình lớn như thế vượt ngoài kinh nghiệm bản thân cô.

Bà Alma và ông Harmon đang ngồi ngay trước mặt họ. Hôm nay là đúng một tuần trước đám cưới và bà Alma làm việc với những danh sách luôn kê bên mình suốt cả chuyến đi. Vợ chồng Martine và Steve cùng mấy đứa trẻ sẽ bay sang trong ba ngày nữa, tiếp theo đó là các vị khách còn lại. Rome và Sarah có tham dự cùng Missy và Jed. Sarah đã gợi ý để bọn trẻ ở nhà cùng cô trông trẻ nhưng Claire đã yêu quý chúng đặc biệt tới mức rất muốn chúng tới dự. Rốt cuộc đám cưới của cô đã đầy rẫy bọn nhóc rồi; thêm hai đứa nữa có là gì? Rome và Sarah sẽ mang theo một người bạn trẻ tên là Derek Taliferro, cậu là sinh viên đang về nghỉ hè và giành rất nhiều thời gian với nhà Matthew. Claire mới gặp Derek hai lần nhưng đã thích cậu ngay, một việc vốn không bình thường với cô. Cô thường cẩn trọng hơn nhiều với người lạ, nhưng ở Derek có một điều gì đó làm cô dễ chịu. Cậu đẹp trai khác thường với mái tóc xoăn đen và đôi mắt nâu vàng bình thản làm cô cảm động tận tâm can, trong khi đáng lẽ vẻ đẹp trai của cậu

phải làm Claire cảnh giác ngay từ đầu. Nhưng cậu thanh niên cao và đầy cơ bắp này lại toát lên vẻ bình tĩnh và đĩnh đạc vô cùng, cậu cũng hết sức dịu dàng với bọn trẻ, đứa nào cũng yêu thích cậu, và bản năng Claire bảo cô tin vào cậu. Dù còn ít tuổi nhưng Derek đàn ông hơn cả những người gấp đôi số tuổi của cậu. Max và Rome đối xử với cậu ngang hàng trong khi bản thân họ cũng đâu phải người bình thường.

Claire liếc nhanh Max, tự hỏi anh có chút nghi ngại nào với đám cưới khi nó đã gần kề hay không, nhưng cô không đọc được gì từ khuôn mặt anh. Dù đã trải qua biết bao nhiêu giờ đây đắm mê trong vòng tay anh, đôi khi cô vẫn cảm thấy như anh là một người lạ, một người lạ đẹp trai và khó hiểu luôn dành cho cô ham muốn của anh, nhưng không phải là ý nghĩ. Anh luôn niềm nở, quyến rũ, chu đáo nhưng lúc nào cô cũng cảm thấy như anh còn che giấu điều gì. Cô yêu anh sâu sắc nhưng vẫn phải giữ kín tình yêu đó, bởi dường như anh không muốn kiểu yêu hết mình đó từ phía cô. Anh muốn có sự bầu bạn, cơ thể cô bên dưới anh mỗi đêm, nhưng dường như anh không muốn cảm xúc của cô. Anh không đòi hỏi điều đó nên cũng không cho đi điều đó.

Claire nhận ra đó mới chính là căn nguyên thực sự cho nỗi bất an của mình. Cô có thể đối mặt với cả một đội quân họ hàng dễ dàng nếu biết chắc tình cảm của Max. Tất cả những người ấy sẽ theo dõi cô, đánh giá cô y như tình huống cô từng gặp phải hồi cưới Jeff. Làm sao cô có thể hòa hợp với một gia đình như thế, với quá nhiều thành viên và sống cách xa nhau nhưng lại gắn bó khăng khít một cách kỳ lạ? Cô chưa bao giờ dễ dàng kết bạn và dường như cả gia đình anh đều là những người nồng nhiệt và hướng ngoại. Làm sao họ hiểu được khó khăn của cô trong việc nhiệt tình chào đón mọi người? Liệu họ có nghĩ cô lạnh lùng và không thân thiện không? Hai bàn tay Claire lạnh băng và cô phải siết chặt chúng với nhau hòng làm chúng ấm lên.

Tín hiệu thất dây an toàn đã bật sáng trên đầu họ và ngực Claire thất lại khiến cô phải thở từng hơi ngắn và nông. Max không để ý thấy sự lo lắng của cô; anh đang mong đợi được gặp gia đình mình, sự háo hức khiến đôi mắt anh sáng như đá quý đặt trên một cái đầu tượng thần bằng vàng.

Heathrow vô cùng náo nhiệt với những đám đông đi nghỉ hè đứng chật khắp nơi. Max không ngạc nhiên một tí nào trước cảnh lộn xộn này. Anh tìm được người khuôn vác chỉ bằng cách ngoắc tay và ngay khi chiếc vali cuối cùng của họ hiện ra trên băng chuyền thì một tiếng kêu vui sướng, lanh lảnh “Max! Max!” đã vượt lên các âm thanh khác.

Anh quay lại và nở nụ cười toe toét. “Vicky!”, Max giang rộng cánh tay và một cô gái cao ráo, tóc vàng lao vào lòng anh. Anh ôm và hôn cô nhiệt thành, đu đưa người cô trong tay. Rồi anh thả một tay ra để kéo Claire lại chỗ mình. “Claire, cô bé chanh chanh này là em út của anh, Victoria. Còn với những người đã quen cách hành xử bất trị của nó thì nó là Vicky. Vicky, đây là Claire Westbrook.”

“Người đã lập tức nổi danh khi chị ấy cuồn được anh chàng Maxwell Conroy khét tiếng”, Vicky trêu rồi ôm Claire một cách thân tình. Claire khẽ mỉm cười, nghĩ rằng mình thích cô gái trẻ không kiểu cách này. Anh em họ rất giống nhau - Vicky cao và có mái tóc vàng y hệt anh, nhưng mắt cô bé màu xanh da trời và khuôn mặt thì không sắc nét bằng. Tuy nhiên cô vẫn là một người phụ nữ xinh đẹp.

Max giới thiệu cô với bà Alma và ông Harmon; rồi Victoria dẫn đường ra khỏi trạm chờ.

“Sao em lại được phân nhiệm vụ đi đón?”, Max hỏi. Cánh tay trái của anh ôm Claire trong khi Victoria vui vẻ bám lấy cánh tay phải.

“Ồ, em không phải đại biểu duy nhất”, Victoria vui sướng nói. “Mẹ đang chờ trong xe. Mẹ không muốn chen lấn trong đám đông nhưng không chờ

nổi đến khi chúng ta về nhà để được gặp Claire.”

Chỗ thắt trong lồng ngực Claire vốn đã được nới lỏng đôi chút khi gặp Victoria giờ đã dâng lên đến cổ họng. Mẹ của Max? Nghe cách anh nói về mẹ, Claire biết rằng anh rất ngưỡng mộ bà và không ai nghi ngờ chuyện bà cũng ngưỡng mộ anh. Có người phụ nữ nào không thế chứ?

“Em và mẹ đi hai xe vì có nhiều hành lý quá”, Victoria giải thích khi mỉm cười với Claire và bố mẹ cô. “Mẹ khăng khăng đòi chị Claire và anh Max phải đi với bà, nên nếu hai bác không phiền thì cháu sẽ là tay lái an toàn của hai bác ạ.”

“Thật à?” Max hỏi, tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Tất nhiên các bác không phiền”, bà Alma nói.

Khi họ đi tới khu vực đỗ xe một người đàn ông trong bộ com lê tối màu mở sẵn cửa chiếc Jaguar bốn cánh và một người phụ nữ thon thả, ăn vận trang nhã bước ra. “Max!”, bà gọi và vẫy tay. Rồi vẻ lịch thiệp bị lãng quên khi bà lao đến để gặp anh. Max cười lớn và rời Claire cùng Victoria để chạy qua đường. Anh bế bổng người phụ nữ trong tay và ôm bà thật chặt.

“Cách thể hiện tính dè dặt của người Anh chúng em rõ quá nhỉ”, Victoria hài hước nhận xét. “Ai nấy cũng hạnh phúc khi gặp lại Max đến mức tự làm mình trông ngớ ngẩn, nhưng ai mà khước từ anh ấy được chứ?”

“Không ai cả”, Claire trả lời trong khi nhìn Max. Đây là mẹ anh ư? Người phụ nữ đáng yêu và quá trẻ với búi tóc vàng chỉ vừa mới chớm bạc màu này ư?

Trước khi cô kịp trấn tĩnh lại và điều chỉnh hình ảnh kỳ vọng của mình từ một quý bà nghiêm trang tóc xám sang người phụ nữ sang trọng trong thực tế thì Max đã đi về phía cô, một tay quàng quanh mẹ. “Mẹ, vợ tương

lai của con, Claire Westbrook. Em yêu, đây là mẹ anh, Phu nhân Alicia Conroy, nữ bá tước quả phụ Hayden-Prescott.”

Phu nhân? Nữ bá tước?

Claire chết lặng. Bằng cách nào đó cô nặn ra được một nụ cười và lẩm bẩm lời chào lễ phép. Những lời chào hỏi nhiệt thành ở xung quanh vẫn tiếp tục khi bà Alma chào Phu nhân Alicia, hai người đã có nhiều cuộc điện thoại đường dài với nhau. Mẹ của Max tươi tắn và duyên dáng và có vẻ thực sự vui mừng với cuộc hôn nhân này. Phải mất mấy phút thì tất cả hành lý của họ mới được chất lên xe và mọi người đều được sắp chỗ đầu vào đấy, ông bà Harmon và Alma đi chiếc Mercedes xanh của Victoria, Max và Claire đi cùng Phu nhân Alicia vào xe Jaguar do tài xế Sutton lái.

“Mọi người đã bắt đầu đến chưa ạ?”, Max hỏi và mỉm cười với Phu nhân Alicia, một nụ cười đáp lại sáng lấp lánh trong đôi mắt xanh của bà.

“Chưa. Chúng ta sẽ có một vài ngày tương đối yên ổn mặc dù tất nhiên những người ở gần sẽ tạt qua dùng trà. Con còn mong gì được nữa?”

“Con đã hy vọng, nhưng đúng là còn mong gì nữa. Liệu con có chiếm lại được Claire ít phút nào trong tuần sắp tới không?”

“Khả năng thấp lắm con ạ”, Phu nhân nói chắc nịch dù nét vui vẻ vẫn còn. “Còn quá nhiều việc phải làm. Trong gia đình ta từ hồi chiến tranh kết thúc đến giờ đâu có sự kiện nào vui thế này - thậm chí cả bà cố Eleanor cũng tham dự, mà con biết bà hiếm khi ra ngoài thế nào rồi đấy.”

“Con rất hân hạnh, nhưng con biết bà đâu có đi chu du vì mình.”

“Tất nhiên là không rồi, ai mà chẳng biết con. Họ quan tâm đến Claire cơ.”

Claire không muốn mọi người quan tâm đến mình; cô ghét trở thành đối tượng của sự tò mò. Cô sẽ trở nên kỳ quặc và kiêu ngạo, ngại phải làm bất kỳ việc gì vì sợ mắc sai lầm. Max đã làm gì với cô thế này? Tưởng tượng ra chuyện đối mặt với cả một gia đình đông đúc đã khó khăn rồi; tại sao anh không kể với cô rằng mình là thành viên của giới quý tộc Anh? Đáng lẽ cô phải đoán được. Một người Anh bình thường có thể mang vẻ kiêu ngạo và lịch lãm hòa trộn như thế được không? Cách nhấn giọng của anh, vẻ phức tạp vô tâm của anh, cách cư xử hơi trịnh trọng của anh, tất cả đều ám chỉ một xuất thân vượt xa tầng lớp bình thường.

“Em hơi yên lặng đấy, em yêu”, Max nói, vươn ra cầm một bàn tay cô và cau mày khi thấy nó lạnh toát. Rốt cuộc bây giờ đang là giữa hè và là một ngày ấm áp khác thường ở London. “Em bị say máy bay à?”

“Em cảm thấy hơi... Mất phương hướng”, cô lặng lẽ trả lời.

“Chẳng trách”, Phu nhân Alicia nói. “Lúc nào mẹ cũng cần phải ngủ một giấc sau chuyến đi, mà mẹ còn chưa từng đi xa đến tận nước Mỹ. Đừng lo, con yêu, hôm nay sẽ không có ai đến thăm con đâu, mà cho dù có thì mẹ cũng mời về.”

Phu nhân Alicia rất nồng hậu và thân thiện, chẳng bao lâu cô nhận ra Max đã thừa hưởng tính khôi hài châm biếm từ bà. Nghĩ kỹ hơn thì thấy bà có thể ở độ tuổi lục tuần, thế nhưng bà lại rất trẻ trung so với tuổi ấy. Nước da bà căng mịn và gần như không có nếp nhăn, trừ những nếp do cười nhiều để lại ở khóe mắt bà, mái tóc của bà vẫn dày dặn dù đã nhạt màu. Bà yêu thích cuộc sống và gia đình mình. Tình yêu rành rành trong đôi mắt khi bà nhìn vào Max.

Claire lắng nghe hai mẹ con nói chuyện, trả lời mỗi khi được hỏi nhưng phần lớn thời gian cô im lặng, tự hỏi mình còn phải đón chờ điều gì nữa.

Dinh thự của gia đình ở cách London hai giờ đi xe nhưng cuối cùng chiếc Jaguar cũng chậm lại và rẽ trái đi qua một cánh cổng có nhà chòi mái lá canh phía ngoài. Victoria và bố mẹ Claire đi sát phía sau trong chiếc Mercedes.

“Chúng ta gần về tới nhà rồi”, Max nói. “Giờ em đã có thể trông thấy những ống khói. Nhân tiện, mẹ ơi, mẹ cho chúng con ở đâu?”

“Claire và bố mẹ cô bé sẽ ở với mẹ ở Prescott House”, phu nhân Alicia điềm nhiên trả lời, “Con ở phòng cũ của mình ở Hayden Hill”.

Max không thích thế. Đôi mắt anh nheo lại và tối sầm thành một màu xanh lục nhưng anh giữ mồm giữ miệng. Claire rất biết ơn vì anh đã không đòi ở chung phòng với cô, mặc dù tính anh ưa sở hữu và ngạo mạn đến mức đó thật. Anh khẽ siết nhẹ tay cô, và cô nhận ra anh đã cảm nhận được ý nghĩ của mình.

Rồi họ rẽ ở khúc cua và Hayden Hill hiện lên trong tầm mắt. Đó không phải là một tòa lâu đài mà là một dinh thự to lớn, cổ xưa với những chiếc ống khói chọc lên trời như lính gác, những viên gạch vàng đã ố màu thời gian thành một màu vàng đục. Bãi cỏ được cắt tỉa không chệ vào đâu được, hàng rào tạo kiểu và các khóm hồng được chăm sóc tuyệt hảo. Đây là nơi Max đã lớn lên và Claire cảm thấy cả một biển ngăn cách giữa hai người.

Họ lái xe qua Hayden Hill xuống một con đường nhỏ lát gạch.

“Nhà mẹ ngay ở dưới này”, Phu nhân Alicia giải thích. “Đó là ngôi nhà truyền thống dành cho các quả phụ và mẹ đã quyết định tôn trọng truyền thống khi Clayton kết hôn.”

“Đó là chưa kể đến việc thoát khỏi những trận tranh cãi ỏm tỏi của vợ chồng

Clayton - Edie hồi mới cưới nhau”, Max nói thêm, mí mắt sụp xuống.

Phu nhân Alicia mỉm cười với Claire. “Con trai cả của mẹ hoàn toàn mang tâm thế của một vị bá tước khi cưới Edie”, bà bình tĩnh giải thích. “Phải mất gần một năm Edie mới dạy cho nó biết những điều đúng đắn tốt cho hôn nhân hơn.”

Prescott House chỉ to bằng nửa Hayden Hill mặc dù được xây cùng một kiểu và cùng một loại gạch vàng, nhưng Claire nhanh chóng phát hiện ra rằng nó có tới mười tám phòng. Cả Hayden Hill và ngôi nhà quả phụ đều được xây dựng vào cuối những năm 1700, sau khi dinh thự chính bị hỏa hoạn nhưng cả hai đều đã được hiện đại hóa theo thời gian. Bởi vậy không giống như rất nhiều ngôi nhà cổ khác, Hayden Hill và Prescott House đều được chạy đường điện nước ngầm trong khi hệ thống cách nhiệt và sưởi hiện đại khiến những chiếc lò sưởi lớn chỉ còn được dùng để trang trí chứ không phải để sưởi ấm thực sự. Thậm chí trong phòng ngủ của Claire cũng có lò sưởi và cuối cùng khi được ở một mình, cô đã đưa nhẹ bàn tay một cách mơ màng lên lớp gỗ bóng ở mặt lò. Đó là một căn phòng xinh đẹp với rèm cửa ren màu trắng hợp với bộ drap giường. Chiếc thảm màu hoa hồng phủ trên sàn nhà bằng gỗ. Đồ đạc trong phòng đều làm bằng gỗ hồng sắc, chiếc giường bốn chân to lớn cao tới mức cô phải trèo lên bậc thang mới bò lên trên nó được. Thông với phòng ngủ là phòng tắm riêng và tủ quần áo.

Làm sao Max lại không nói trước về tất cả những chuyện này? Đây đâu phải chi tiết vặt vãnh nào đó. Cô đã phải lo lắng biết bao để sống cho xứng với nhà Halsey, giờ cô lại phải lòng một người đàn ông khiến cho gia đình Halsey giống như những kẻ giàu mới nổi vậy.

Claire tắm qua loa vì không chịu nổi cảm giác bụi bẩn sau khi đi đường dài lâu hơn nữa. Một chiếc áo choàng dày dặn và êm ái được treo trên móc đằng sau cửa, Claire quần nó quanh mình còn hơn phải thử lôi áo choàng ra khỏi đồng vali của cô. Rời phòng tắm, cô đứng sững lại khi thấy Max đang nằm ườn trên ghế đọc sách. Anh nhìn lên, đôi mắt lại ánh lên vẻ chăm chú

đó khi nhìn thấy gương mặt sáng sủa và thân hình ấm áp, ấm ướt của cô quần trong chiếc áo choàng.

“Đôi lúc mẹ anh có khiếu hài hước thật là bảo thủ”, anh nói và đưa tay ra cho cô. “Lại đây em, để anh ôm em một lúc trước khi bị đuổi về Hayden Hill.”

Claire đặt tay vào tay Max và thấy mình được kéo ngồi xuống đùi anh. Cô thở dài và dựa đầu lên vai anh, cảm nhận cánh tay anh ôm quanh cô với sức lực mạnh mẽ.

“Em im lặng suốt từ lúc mình rời New York”, Max lẩm bẩm. “Có chuyện gì không hay chỉ là say máy bay thôi?”

Trong lúc anh ôm cô thì không có gì sai cả, nhưng cô không thể dành cả đời trong vòng tay anh được “Không có gì đâu.”

Anh trượt một bàn tay vào trong áo choàng và ôm một bên ngực cô, mát xa da thịt cô bằng những ngón tay dịu dàng. “Anh để cho em ngủ một lát nhé? Bố mẹ em đã về phòng rồi. Điện thoại thì reo không ngừng nhưng mẹ anh đã chặn hết mọi người.”

Claire tóm hai vai anh. “Xin anh đừng đi, Max. Ôm em thêm một lúc nữa.” “Được rồi”, giọng anh rất khẽ. Anh nâng khuôn mặt cô lên, từ tốn hôn cô, lưỡi anh đẩy vào miệng cô, và bàn tay anh không còn dịu dàng nữa. “Tuần này sẽ dài như bất tận đây”, anh nói, di chuyển môi xuống cổ họng cô. “Một buổi chiều nào đó anh có thể sẽ bắt cóc em và đưa tới một nơi chỉ có chúng ta bên nhau.”

Giá như anh bắt cóc và mang cô đi luôn bây giờ. Giá như đám cưới này đã xong xuôi để họ có thể trở về Dallas.

Mọi chuyện chỉ trở nên càng tồi tệ hơn. Đôi lúc cô thấy như không còn một phút giây nào cho mình, và mỗi ngày cô lại càng phải gặp nhiều người

hơn. Đám cưới của Max là cái cớ để mọi người tiệc tùng hằng đêm khi các hình thức ăn mừng ngày càng leo thang. Bà Alma như cá gặp nước còn ông Harmon thì hoàn toàn thoải mái với cuộc sống của một quý ông ở vùng thôn quê nước Anh. Rồi vợ chồng Martine và Steve mang bọn trẻ đến và họ được hoan nghênh nhiệt liệt. Martine hòa nhập với ba chị em của Max - Emma, Patricia và Victoria - như lửa gần rơm và Prescott House luôn đầy ắp tiếng nói cười của họ.

Claire phải tham dự các bữa trưa, bữa trà chiều và vô vàn cuộc viếng thăm xen lẫn các cuộc hẹn với thợ chụp ảnh, nhà cung cấp thực phẩm và người cung cấp hoa. Các bộ váy áo đã được là ủi sẵn sàng, cửa hàng giặt là cũng đã mang đến các bộ tuxedo. Điều làm Claire ngạc nhiên nhất là không có ai phải thuê một bộ tuxedo nào cả. Mọi người ở đây sống một cuộc đời thanh lịch, chau chuốt, thích hợp với nhịp sống được tổ chức tốt và coi nhẹ các đặc ân.

Claire không có thời gian nào gặp riêng Max nhưng làm quen với xuất thân của hôn phu đã cho cô thấy nhiều điều về anh hơn trước kia. Anh được sinh ra trong vương giả và không thấy điều gì bất thường với cuộc sống của mình, cho dù anh là người khác biệt trong gia đình. Anh vẫn là một người nhà Conroy ở Hayden-Prescott. Lãnh địa của nhà họ khá giàu có và gia đình anh không phải mở cửa bất động sản thành điểm du lịch để sống. Tài sản thừa kế của Max khiến tự thân anh đã là người giàu; chỉ vì trí tuệ mẫn tiệp và tham vọng mà anh mới chuyển đến Canada rồi đến Mỹ để nhận những thách thức trong các cuộc chiến nơi thương trường ở cấp cao nhất. Dòng máu quý tộc từ nhiều thế kỷ đang chảy trong huyết mạch của anh.

Claire không có chỗ trong thế giới của anh. Một người đàn ông ở địa vị của Max sẽ cần một người vợ biết giao tiếp thoải mái và Claire biết mình luôn thích một cuộc sống riêng tư hơn. Cô đã phải ép mình hết mức cho hợp với nhà Halsey và đã thất bại. Làm sao cô có thể vươn tới những chuẩn

mức của dòng họ Conroy ở Hayden-Prescott? Họ là lớp người cao quý còn cô chỉ là một cô trợ lý ở Houston, bang Texas.

Các cuộc ăn mừng diễn ra quanh cô bắt đầu có cảm giác không thật và giống với buổi trình diễn, cô trải qua các sự kiện, làm như người ta bảo và đi đến nơi được chỉ đến, trong lúc lòng cô ngày càng chắc chắn rằng tất cả là một sai lầm. Max sẽ sớm nhận ra cô không hợp với mình và sẽ sớm sốt ruột. Cô biết rõ tất cả các giai đoạn bởi đã trải qua chúng một lần. Đầu tiên anh sẽ sốt ruột vì cô không đáp ứng được các kỳ vọng; rồi đến sự thờ ơ khi mọi chuyện không thành vấn đề nữa. Và cuối cùng anh sẽ thương hại cô. Cô không nghĩ sẽ chịu nổi việc anh thương hại mình. Bị ngăn cách khỏi anh mà thậm chí không có ham muốn của anh làm vật đảm bảo, Claire ngày càng rút lui vào vỏ bọc của mình như mọi khi để bảo vệ bản thân. Cuộc hôn nhân của họ sẽ không có được nền móng chắc chắn cho dù có bắt đầu từ những điều kiện tốt nhất đi nữa, bởi nó chỉ được kết nối bằng một tình cảm đơn phương. Lý do Max cầu hôn cô không rõ ràng. Có lẽ anh nghĩ cô sẽ là người thích hợp; có lẽ anh đã sẵn sàng để bắt đầu xây dựng gia đình riêng. Nhưng anh đã không cầu hôn vì tình yêu. Cho dù trong những lần họ ân ái, khi niềm đam mê bốc cháy ngùn ngụt giữa họ và trong những lần cô cảm thấy như mình sẽ vỡ vụn trong tay anh, anh cũng chưa bao giờ nói điều gì về tình yêu cả.

Cô cần phải dừng mọi chuyện trước khi quá muộn. Khi nghĩ về điều phải làm, về vụ bê bối nó sẽ gây ra, Claire lạnh cả người, nhưng cô không tìm được con đường nào khác. Cuộc hôn nhân này đơn giản là không thể được, và nếu một ngày nào đó Max khinh bỉ cô vì không thể đáp ứng những điều anh muốn, những gì anh trông đợi và những thứ anh đáng được hưởng thì cô sẽ bị hủy hoại.

Claire đi tới kết luận ấy một ngày trước đám cưới nhưng cô không có cơ hội nói chuyện với anh. Họ luôn bị gia đình hai họ bao quanh và hai vợ chồng Rome-Sarah đã đến để góp mặt với đám đông ấy. Buổi tổng duyệt

đám cưới diễn ra trơn tru. Mọi người đều cao hứng, nói cười và đùa giỡn với nhau, ngôi nhà thờ bằng đá to lớn vang vọng niềm vui của họ. Claire nhìn tất cả bằng cặp mắt tối đi vì đau khổ, tự hỏi họ sẽ nghĩ gì về cô khi biết đám cưới đã bị hủy.

Lạy Chúa, cô không thể cứ thế bỏ mặc anh bên bệ thờ. Lòng kiêu hãnh của anh sẽ không bao giờ tha thứ cho cô vì điều đó cô không thể sống được nếu bị anh căm ghét. Quyết tâm nói chuyện với Max, Claire len lỏi qua đám đông và giật tay áo anh. “Anh Max?”

Anh mỉm cười với cô. “Sao em?”, một trong các anh em họ lại lôi kéo anh và cô mất sự chú ý của Max. Móng tay cô bấm sâu vào lòng bàn tay trong lúc đứng cạnh anh, cố mỉm cười và cư xử như bình thường nhưng trong khi lòng đầy náo loạn, như là cô có thể vỡ vụn ra chỉ với một cử động nhẹ nhất.

“Max, chuyện này quan trọng!”, cô tuyệt vọng nói. “Em phải nói chuyện với anh!”

Max lại nhìn xuống cô và lần này anh thấy gương mặt xanh xao, căng thẳng, từng đường nét trên người cô đều toát ra vẻ lo lắng. Anh cầm tay cô, giữ chặt ngón tay cô trên cánh tay mình. “Sao thế em? Có chuyện gì à?”

“Chuyện riêng. Chúng mình đi đâu đó nói chuyện được không?”. Đôi mắt cô cầu xin anh và anh lập tức vòng tay quanh cô như để che chắn cô khỏi buồn khổ.

“Tất nhiên rồi”, anh nói, quay sang để đi cùng cô ra cửa.

“Ồ không, đôi uyên ương kia”, ai đó kêu to. “Hai người không thể chuồn đi trong đêm trước ngày cưới được!”

Max nhìn qua vai mình. “Đừng có lỗ bịch thế”, anh nói trong lúc đẩy Claire ra cửa. “Tất nhiên là tôi có thể.”

Anh dẫn cô ra ngoài buổi tối nước Anh mát lạnh, và bóng tối phủ xuống khi họ đi bộ trên con đường dẫn về Prescott House, bỏ lại đằng sau nhà thờ đèn đuốc sáng rực. Bước chân của họ lạo xạo trên lớp sỏi xộp và Max kéo cô lại gần để hai cánh tay trần của cô khỏi lạnh. “Có chuyện gì thế em?”, anh khẽ hỏi.

Claire dừng bước và nhắm mắt lại, cầu xin nguồn sức mạnh để vượt qua chuyện này. “Đây là một sai lầm”, cô ghen ngào nói.

“Cái gì sai?”

Giá như anh đừng có vẻ nhẫn nại như thế! Nước mắt đã làm mờ mắt Claire khi cô nhìn vào anh trong bóng tối. “Chuyện này”, cô nói, vung tay về phía ngôi nhà thờ đằng sau họ. “Tất cả chuyện này. Anh, em, đám cưới này. Em không thể tiếp tục.”

Max hít một hơi thật sâu và cơ thể căng cứng. Tại sao đây lại là sai lầm? Anh tưởng mọi chuyện đều ổn cả. Gia đình anh quý em, và em cũng cho cảm giác là mình yêu quý họ.”

“Em có”, nước mắt đã làm giọng trở nên ghen ghét và cô tự hỏi mình còn chịu được bao lâu nữa trước khi khóc nức nở. “Nhưng anh không thấy là chúng ta không xứng đôi với nhau đến mức nào sao? Ngay từ lần đầu mình đi chơi em đã nói rằng em không thuộc đẳng cấp của anh, nhưng lúc đó em đâu biết mình đúng đến thế! Em không hợp với nơi này! Em không thể là người nào tốt hơn và sẽ không bao giờ trở thành người vợ quý tộc mà anh cần. Những... Kỳ vọng của anh quá cao”, cô ghen lời và không thể nói thêm điều gì, nhưng có lẽ thế lại tốt hơn. Cô lẳng lặng tháo chiếc nhẫn ngọc trai và kim cương, đưa cho anh. Anh không cầm lấy mà chỉ nhìn xuống nó trong lúc cô giơ nó ra bằng một bàn tay run rẩy.

Claire không ngăn được dòng nước mắt nữa. Tóm lấy tay anh cô đặt chiếc nhẫn vào trong đó và gập các ngón tay quanh nó. “Thế này là tốt

nhất”, cô khóc và lùi xa anh. “Em yêu anh quá nhiều và không thể làm anh thất vọng trong tương lai.”

Claire lao xuống con đường tối, mờ mắt vì nước mắt tới mức không thấy được mình đang đi đâu, nhưng cô biết Prescott House đang ở cuối đường và dần dần cô sẽ tới được đó. Nỗi đau khổ làm cô nghẹn thở, cô không nghe thấy tiếng bước chạy phía sau mình. Một bàn tay cứng rắn tóm lấy cô, giật người cô quay lại làm cô phải thét lên. Cô thoáng nhìn thấy khuôn mặt đanh lại vì giận dữ của Max trước khi anh quăng người cô lên vai và bắt đầu đi lên con dốc.

“Max... chờ đã!”, cô hỗn hển, ngạc nhiên đến quên cả khóc. “Anh không thể... Anh đang làm gì đấy?”

“Mang người phụ nữ của mình đi”, anh quát, cặp chân dài rút ngắn khoảng cách trong lúc anh rảo bước về phía nhà thờ.

Mọi người đang tụ tập ở trước cửa nhà thờ để tán gẫu trước khi về Hayden Hill ăn bữa tiệc sau tổng duyệt. Khi Max bước vào tầm nhìn tất cả sững sờ mất một phút và Claire phải vùi mặt vào lưng anh.

“Anh sẽ nói thế này”, anh trai Clayton của anh dài giọng. “Chẳng lẽ đợi đến mai không được à?”

“Không được”, Max đáp, thậm chí không buồn nhìn lại, “Em sẽ lấy xe anh”.

“Hiểu rồi”, Clayton nói khi nhìn theo Max mở cửa chiếc Mercedes và đặt Claire vào trong. Claire úp mặt vào hai bàn tay, khổ sở vì hồ thẹn chỉ là một phần rất nhỏ trong cảnh ngộ của cô.

Rome Matthews cười toe toét khi nghĩ đến lần chính anh cũng lôi người phụ nữ của mình ra khỏi một bữa tiệc.

Đứng trên bậc thềm, sang trọng trong bộ quần áo màu kem và vòng ngọc trai, Phu nhân Alicia nhìn con trai bà lái xe đưa cô dâu tương lai của mình đi. Bà lẩm bẩm. “Có nên chờ hai đứa không nhỉ? Không, tất nhiên là không rồi. Chúng ta sẽ ăn tiệc mà không cần bọn chúng”, bà quyết định.

Max lái xe rất lâu, cơn giận dữ tỏa ra từ người anh như một ngọn lửa có thật. Claire ngồi lặng im, đôi mắt nhúc nhối, tự hỏi anh định đưa cô đến một nơi nào thật hay chỉ đơn giản đang lái xe đi lung tung, nhưng cô không dám hỏi thẳng anh. Cô có được câu trả lời của mình khi anh lái xe vào sân của một nhà trọ nhỏ.

“Chúng ta làm gì ở đây?” Claire ngạc nhiên hỏi khi Max ra khỏi xe và kéo cả cô theo. Anh thô bạo đeo lại chiếc nhẫn ngọc trai vào tay cô.

Anh không trả lời mà kéo cô vào trong quán trọ. Đó là một nơi nhỏ bé và mộc mạc, đúng kiểu nhà trọ vẫn có mặt trên các con đường ở Anh từ nhiều thế kỷ qua. Tầng một của quán là quầy rượu, tầng hai có các phòng ngủ. Max ký giấy nhận phòng, trả tiền cho chủ nhà và lôi Claire đi cùng anh lên một cái cầu thang hẹp trong lúc chủ nhà nhìn họ hơi tò mò. Dừng trước một cánh cửa, Max mở khóa và kéo Claire vào trong rồi quay lại khóa trái cửa.

“Giờ thì chúng ta nói chuyện”, anh gằn từng tiếng vì tức giận. “Trước hết, em đang đánh giá mình dựa trên những tiêu chuẩn và kỳ vọng của chính em. Không có ai mong đợi hay muốn em là một người khác không phải bản thân mình cả. Anh đâu có muốn em hoàn hảo. Nếu thế thì chính anh sẽ phải cố gắng cật lực để cho xứng với em, bởi vì anh không hoàn hảo. Anh không muốn một con búp bê sứ không bao giờ phạm sai lầm... Anh muốn em. Còn cái ý nghĩ vớ vẩn về chuyện anh xứng đáng với một người vợ quý tộc thì...”, Max ngừng lời, hai nắm đấm của anh siết lại trong lúc giận dữ. Claire thấy mình đang lùi dần về cuối phòng, đôi mắt cô mở lớn khi nhìn vào anh. Cô không thể tin được sự tức giận của anh. Đôi mắt anh sáng rực như tia laze đang chiếu thẳng vào cô.

Anh bắt đầu cởi khuy áo sơ mi bằng những động tác thô bạo. “Anh là một người đàn ông, không phải một tước hiệu, mà cái tước hiệu chết tiệt kia cũng chẳng phải của anh. Anh trai anh mới là bá tước, và tạ ơn Chúa anh ấy rất khỏe mạnh, đã sinh được hai đứa con trai để thừa kế rồi mới đến lượt anh. Anh không muốn có tước hiệu. Giờ anh đã là công dân Mỹ. Anh có một công việc với nhiều trách nhiệm chết tiệt buộc anh phải chăm lo hơn cả một lãnh địa rất nhiều, và anh có một gia đình để yêu thương. Anh cũng có một người phụ nữ để yêu thương, và anh thà bị dày xuống địa ngục chết tiệt còn hơn để em bỏ anh ngay lúc này”. Anh lôi tuột áo sơ mi ra và nhảy sang một bên rồi mở khóa thắt lưng và kéo phéc-mơ-tuy xuống.

“Em không muốn cưới cũng được”, anh nói trong lúc cởi hết quần áo. Claire đứng nhìn anh chăm chăm, mồm miệng khô đắng. “Chúng ta cứ thế sống cùng nhau thôi, nhưng đừng bao giờ nghĩ là chúng ta sẽ không chung sống, dù có hay là không có đám cưới. Em là người phụ nữ duy nhất trên đời có thể khiến anh phát điên tới mức mất kiểm soát, và em là người phụ nữ duy nhất trên đời anh yêu tới mức đau đớn. Anh đã suýt phá hỏng mọi chuyện ngay từ đầu khi không hoàn toàn trung thực, và em không chịu tin anh nữa. Em sẽ không tin anh thêm lần nữa, đúng không? Chết tiệt thật, bởi vì anh sẽ không để em đi. Thế đã rõ chưa?”

Claire nuốt khan và nhìn anh. Anh đẹp trai đến mức cô thấy đau đớn. “Anh có biết mình vừa nói bao nhiêu từ “chết tiệt” không?” cô thì thầm.

“Thế thì có cái chết tiệt gì khác chứ?” anh hỏi, bước ngang qua phòng để tóm lấy cô và ném lên giường. Người Claire nảy lên và cô phải tóm lấy chân để không rơi ra khỏi giường.

“Trước đây anh chưa từng nói với em là anh yêu em”, giọng cô nghe rất lạ, quá cao và lại quá cụt lủn.

Anh lườm cô, vươn tay ra đằng sau người cô để tìm móc khóa trên váy.

“Đó có phải là một tội lỗi không thể tha thứ được không? Em cũng có bao giờ nói yêu anh đâu, mãi đến lúc buột mồm nói ra ngay trước khi em bảo không thể cưới anh. Em nghĩ anh sẽ cảm thấy thế nào với việc đó? Suốt nhiều tuần nay anh đã cố gắng làm em lại tin tưởng mình, luôn băn khoăn có bao giờ em yêu anh không, thế mà em lại ném những lời đó vào anh theo cách đó.”

Max kéo váy Claire ra và cô đặt hai tay lên ngực anh, tim cô đang đập mạnh tới mức không nghĩ được gì.

“Max, chờ đã. Sao chúng ta lại ở đây?”

“Rõ ràng thế còn gì? Anh đang tận hưởng đêm tân hôn của mình, cho dù em có quyết định hủy đám cưới đi nữa. Anh yêu em và anh nhắc lại, anh sẽ không để em đi.”

“Tất cả mọi người sẽ nghĩ sao?”

“Anh không quan tâm”, anh ngừng lời và nhìn xuống cô với đôi mắt rực lửa. “Anh yêu em. Đối với anh em quan trọng hơn bất kỳ người nào khác trên đời này, và anh sẵn sàng đi trên than hồng để có được em.”

Cuối cùng anh đã lột được hết quần áo của Claire và ánh mắt anh lang thang trên thân hình thon thả của cô. Lúc trước anh đã tỏ ra thô bạo, nhưng những đụng chạm của anh lúc này lại rất dịu dàng như một cơn gió nhẹ thổi qua. Claire chấp nhận anh, cơ thể cong lên thỏa mãn và hai bàn tay cô bám chặt vào anh. Cô yêu anh nhiều tới mức cảm thấy mình sắp nổ tung vì tình yêu ấy và mắt cô chan chứa tình cảm khi anh gồng người phía trên cô.

“Hãy làm lại một lần nữa nhé”, Max thì thầm. “Anh yêu em, Claire Westbrook, với mọi điều thuộc về em. Em dịu dàng và đầy tình yêu thương, và trong mắt em là những giấc mơ mà anh muốn cùng chia sẻ. Em lấy anh nhé?”

Claire không thể tin mình có thể bay bổng đến thế. Với hai cánh tay khóa chặt quanh cổ anh, cô vươn người hết cỡ để đặt môi lên môi anh, Claire nhìn vào đôi mắt màu đại dương xanh thẳm kia và nói, “Vâng”.

Claire bước dọc lối đi trong nhà thờ rộng lớn, cổ điển trong bộ váy satin màu kem sột soạt và tấm voan thả xuống sau lưng cô. Cánh tay bố cô vững vàng bên dưới bàn tay cô. Những khuôn mặt thân quen và yêu dấu quay sang nhìn trong lúc cô đi tới: Rất nhiều khuôn mặt cô mới gặp tuần vừa rồi hấp háy mắt với cô; Sarah Matthews trắng trẻo và bình yên với hai đứa con bên cạnh; Derek

Taliferro với đôi mắt màu vàng khôn ngoan trước tuổi đang mỉm cười khi cậu nhìn cô. Bà Alma, vừa khóc vừa cười mà trông vẫn đáng yêu như thường. Phu nhân Alicia sáng bừng vì tự hào. Đang chờ đợi cô bên bệ thờ là chị Martine và các em gái của Max, cả bốn mái đầu vàng óng theo nhiều sắc độ khác nhau. Rome Matthews đứng bên cạnh Max, đôi mắt đen của anh tìm kiếm vợ mình ở dưới hàng ghế khán giả và một thông điệp ngầm được truyền đi giữa họ. Clayton cũng đứng ở đó cùng với hai người anh em họ của Max.

Và cả Max nữa. Cao lớn và đẹp trai khó tin, và cũng đáng yêu đến mức chỉ nhìn anh thôi cũng làm cô nhói tim. Hình ảnh của anh mờ đi vì tấm voan cô đang che mặt, nhưng anh đang nhìn cô và trong mắt là ánh sáng lấp lánh của mặt nước, giống như một đại dương.

Bố cô trao bàn tay cô cho Max khi anh tiến đến bên cạnh. Viên ngọc trai trên bàn tay Claire lóng lánh trong ánh sáng vàng từ vô vàn ngọn nến đang tỏa sáng khắp nhà thờ.

Max ấm áp nắm chặt tay Claire và cô nhìn lên anh. Đôi mắt anh kiên định. Đôi mắt cô là hai chiếc hồ tối bí ẩn, nhưng giữa họ không còn bí mật nào nữa. Quay về phía bệ thờ, họ bắt đầu đọc lời thề hôn nhân của mình.

HẾT

Table of Contents

[Start](#)

[Lời Giới Thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)